

ACHIM BRÖGER

PÖTTÖM-NAGY KÁZMÉR

ÁCHIM BRÖGER PÖTTÖM-NAGY KAZMÉB DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti RÓNASZEGI MIKLÓS

Előkészületben

HATH-VEGH ISTVÁN

A TENGERI KIGYÓ

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

ÁCHIM BRÖGER

PÖTTÖM-NAGY KÁZMÉR

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: ÁCHIM BRÖGER: STECKST
DU CAHINTER KASIMIR? © 1975 by **K. Thienemanns Verlag in Stuttgart**

Fordította KURUCZ GYULA

SAJDIK FERENC *rajzaival*

© Kurucz Gyula, 1980 Hungárián translation

2.

Bár az olvasó nem hallja, az első fejezetben mégis elhangzik a startlövés Fridolin vakációjához. Ezenkívül bemutatkozik egy kacsingatós ember. És közben mindenféle kiderül.

- Egy szelet hús az éhes Ingermann Fridolinnak - mondta, és a serpenyő széléhez ütögette a villát. - A második szelet pedig utóétel a már nem annyira éhes Ingennsmn Fridolinnak.

A tűzhely mellett állt a konyhában. Sülő hús szaga csiklandozta az orrát, és forró zsír sercegett hozzá. Ingermann Fridolin megfordította a szépen piruló szeleteket, és előre örült a maga készítette ebédnek.

De nemcsak az ebédnek örült. Ma reggel kellett utoljára korán kelnie és bemennie az iskolába. Fridolin ugyanis igen ritkán sürgölődött a tűzhely mellett. Sokkal sürűbben állt az osztálya előtt, és próbálta okítani a nebulókat. Aa egyik negyedik osztály osztályfőnöke volt. Éppen két órája kezdődött el a nyári szünideje.

Kellemes melegséget érzett, ha erre gondolt. Végül olyasmivel foglalkozhat, amire egyébként nincs ideje. Kezdődjenek hát finom ebédrel a szép hetek, Szeretettel nézte a két szelet húst, azok meg aranybamán mosolyogtak, víz-szará.

- Egy kicsit sós rájixk - mondta, és ujjbegyével sós pergetett. Azután kivette az első szeletet a serpenyőből. Éppen mikor a másikat is kivette volna, csengettek. „Éppen most? - mérgeződött Fridolin, és kisietett az előszobába. Hangosan, hosszan'szólt megint a csengő. - En-

S

nek aztán sürgős" - gondolta Fridolin, és kinyitotta az ajtót. Apró, tarka ruhás ember állt előtte, és felnézett rá.

- Jó napot! - mondta Fridolin, és azt gondolta: „Furcsa, ilyen kis embert még sohasem láttam. Ez csak emberke, alig nagyobb egy gyereknél. Jó, ha a nadrágszíjamig ér."

Kissé türelmetlen lett. Várta, hogy az apró úr bemutatkozzék, de annak eszébe se jutott. Csak állt és nézett fel rá. Biztosan azt gondolta: milyen hőrihorgas, szikár és sápadt ember!

Fridolin állt és lefelé nézett. Igen tarka és igen elnyútt ruhát viselt a pöttöm látogató. Ezenkívül egy lenyűgöző száj birtokosa volt, Fridolin sohasem látott nagyobbat. Igazán hatalmas nyelő-, nevető-, evő- és beszélőszerkezetet viselt az arcán, jobbra és balra majdnem a füléig ért. A füle sem származott gyatra szülőktől, túlzás nélkül óriásinak mondhatnánk. Még a legnagyobb kalap is csak ügyel-bajjal csúsztatná rá. Leginkább tehát az arca volt figyelemre méltó, amely egy nagy, nyitott szájból áut és két fülelőszerkentyű szabott határt neki.

Fridolin nem nyomhatta el az érzését, hogy kissé nevetséges ez az emberke. A tarka ruházat csak megerősítette ezt az érzést. Vörvörös, kötött sapka tette fel a pontot az öltözékre.

De mert az ember nem állhat örökké, Fridolin másodszor is barátságosan jónapotot köszönt.

Az apró ember kurtán visszaköszönt, félretolta őt, és bement a lakásba. A konyhaajtónál szaglászni kezdett. Orrcimpái egyre tágultak, tágultak, aztán megfordult, és megkérdezte:

- Csodálatos illat. Mi ez?

- Uram, teremtmény, odaéig a második szelet!

Fridolin kirohant a konyhába. Sajnos a hús már elszenesedve hevert a sütő zsírban.

3

- *K M* ~ sóhajtott Fridolin -, **Igazán** kár! Ügy örültem ennek a két szeletnek.

- Azért annyira nem vészes - vélekedett az emberke. - Nekem majd ízlik, én nem vagyok* olyan válogatós. És ha még alaposan be is gyújt, akkor igazán kellemes lesz itt magánál. Jelenleg ugyanis rettenetesen fázom.

Fridolin azt hitte, hogy rosszul haU.

A nyár derekán jártak. ^ A hőmérő az árnyékban lógott, és 26 fokot mutatott. Előző nap az iskolában még egy óra hőségszünetet rendeltek el. Mindezt elmesélte az emberkének.

- Micsoda? Olyan hideg? **Az** őserdőben csak ritkán' süYedte 40 fok alá a meleg.

- Maga az őserdőben élt?

Igen. Ogy látom, többet keU^ közölnöm magamról Bohóc és helyettes varázsló voltam egy cirkuszban. Igencsak híres ember. A pletykológia doktorának neveztek, röviden Dr. Fecsegének, Pöttöm-Nagy Kázm^ vagyok.

- Furcsa neve van, doktor Fecsege úr, Pöttöm-Nagy Kázmér.

- Először is egyáltalán nem tartom furcsának **a** nevetet.

Másodszor, nyugodtan elhagyhatja **a** „doktort”, **a** Pöt-töm-Nagyot és felőlem **a** Fecseget is. Nevezzen egyszerűd Kázmérnak!

- Nagyon szívesen, Kázmér úr, de még mindig nem tudom, hogy miért megy az őserdőbe egy híres bohóc és helyettes varázsló.

A Isohóc azért thwóc, hogy nevéssenek rajta az emberek, s az őserdőt>en senki nem nevet. Mit csinál egy laohóc az őserdőben?

- Ott töltöttem **a** tréfacsinálási szabadságomat Mert **a** tréfacsinálás nem tréfadolog ám. Olyan csuda bohóc voltam, hogy az emberek betegre nevték magxikat rajtam. A fellépéseim ut^ napokig könnyes szemmel, duzzadt, piros arccal feküdtelec, és **a** hasukat fogták. Egyszerűen nem akartam már, hogy az emberek betegre nevéssék magukat rajtam. De akármit csináltam, akárhová mentem, mindenki betegre nevette magát, mert hiszen én voltam a híres tréfacsináló. Akkor gondoltam, hogy legjobb lenne igazi szabadságra menni, igen hosszú időre, és oda, ahol senki sem ismer. így mentem az őserdőbe, öt évig maradtam ott, sokat elfelejtettem a tréfacsinálásból és másból is. Például abból, hogyan keU viselkedni. Egyébként jót mulattam rajta, hogy ezt elfelejtettem. - Kázmér mosolygott.

- Nna - mondta végül. - Most bemutatkoztam. Fridolinnak még valami feltűnt a kis emberen; mialatt mesélt, erősen hunyorgott, időnként pedig megrándult a füle, mintha az is mindenképpen tenni akarna valamit.

- Végül is mit csinált egész nap az őserdőben? - kérdezte.

- Magammal beszéltem.

- öt évig?

Ezúttal halkabb és titokzatosabb lett Kázmér hangja.

- öt év alatt legfőképp egy dologgal foglalkoztam. Cirkuszi helyettes varázslóként is már nagyon vágytam rá, hogy igazán tudjak varázsolni. Mindig más emberekké szerettem volna átváltozni. Úgy is mondhatnánk, hogy más emberekbe

belehelyezkedni. Vagy a bőrükbe bújni. Hát ezzel foglalkoztam öt évig.

- És most képes rá?

, - Az az érzésem. Mindenesetre eddig még nem volt alkalmam emberen kipróbálni.

- Így aztán tréfacsinálóból varázsló lett?

- Nem egészen. Valószínűleg most egy varázsló tréfacsináló vagyok.

- Nem mutatná be a varázstudományát?

- Nagyon szívesen, de először szeretnék megismerkedni a várossal.

- Még valamit, Kázmér úr. Hogy jutott el éppen énhozzám?

5

- Megfigyeltem utcán, és maga rokonszenves nekem » jelentette ki Kázmér, és olyat mosolygott, hogy szája elérte a két fülét.

Fridölinnak eszébe jutott, hogy 6 még nem mutatko-**■**ottbe.

- Ingermann Fridolin tanár vagyok.

Annyira meghökkentette **a** kicsi ember története, hogy nem is tudta, mit mondhatna még. Mármost ha valakinek nem jut eszébe, mit mondhatna, legjobb, ha csinál valamit. Fridolin beleharapott a húsba.

- Kér egy falatot? - kérdezte.

- Ide vele! - ordított fel Kázmér, és úgy ugrott **a** tányérhoz, hogy leesett fejről a pírps sapka. Már csámcsogva harapta is a megégett hússzeletet.

- Nem épp illedelmesen étkezik - említette meg Fridolin.

- Nyugodtan szóljon, ha nem túl szépen vagy túl halkan csámcsogok - válaszolt Kázmér.

Láthatólag lepergett róla jninden jólneveltség. Fridolin remélté, hogy hamarosan visszatalál az illendőség útjára. Jelenlég azonban nem sok hajlandóságot mutatott rá. Vidáman hunyorgott, és bölintott Fridolin felé.

- Ha adhatok önnek égy ianácsot, Ingermann úr, hát csámcsogjon egy kicsit. Nagyon halkan eszik. Úgy érzem, hogy meg kell tanitanom rá.

Bementek **a** szobába, Fridolin alaposan befűtött. Vendége közvetlenül a k[^]ya elé ült, jólesően nyújtózkodott. Maga mellé tette **a** piros sapkát, elgondolkozva megsimította a homlokát, és megszólalt:

- Szeretnék egy biztos helyet, míg a városban vagyok. Itt maradhatolc magánál? -

Fridolin elgondolkozott. Az imént még úgy örült, hogy **a** szünidőben lesz ideje saját magára. Másrészt viszont nem mindennap találkozik az ember ilyen apró úrral, aki azt állítja, hogy képes mások bőrébe bújni.

- L'en - mondta végül habozva. - Pillanatnyilag nálam maradhat, ha akar. Hanem mondja, miért öltözik ilyen tarkán?
 - Ez **a** néhai bohócmaskarám, **a** niunkaruhám. Kissé feltűnő, de sajnos nincs más mit felvennem. Idejövet nyo-, momba szegődtek **a** gyerekek, **a** felnőttek meg ujjal mutogattak rám. Ebben **a** szerelésben nagyon nehezen mutat-kozhatom az emberek között. Ráadásul nekem még túl hideg az idő. Talán maga kitalálja, hogy mif tehetnék. Nem szeretnék feltűnni, nem szeretnék fázni, mégis jó lenne körülnéznem **a** városban. Na és mielőtt megkérdeznék, hogy miért hunyorgók mindig, hát rögtön azt is elárulhatom. Ez a szokásom. Nagyon gyakran úgy érzem, hogy kacsinr tanom kéli. Kielégítettem a kíváncsiságát? Valóban kielégítette. Fridolin elgondolkozott: hogyan segíthetne vendégének, hogy ne keltsen feltűnést az utcán, és ne is fázzék. Eszébe jutott valami.

- A szomszédasszonynak van egy gyerekkocsija. Már nem használja, mert jár a kislánya. Kölcsönkérjük. Belefekszik, Kázmér úr, és betakarózik. Mindenki azt hiszi majd, hogy gyereket kocsikáztatok. Fel kell húznia a lábát, akkor biztosan elfér benne.

- Kitűnő ötlet - bólintott Kázmér. - Ide **a** kocsival, aztán irány a város!

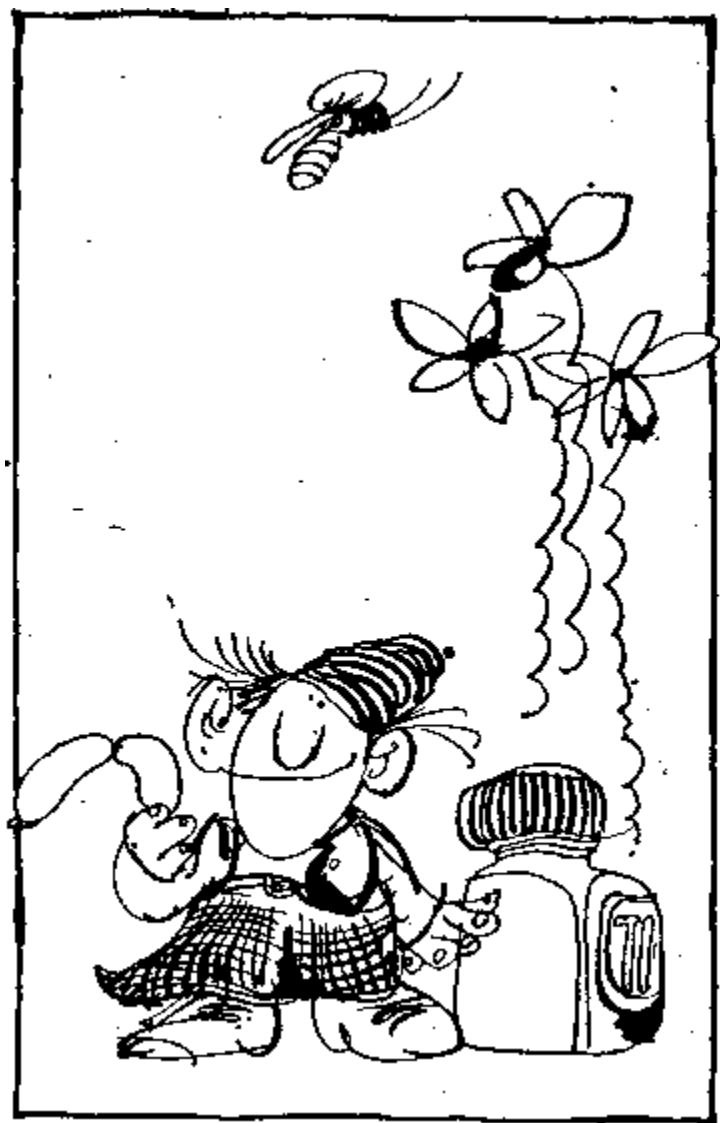
Fridolin javasolta, hogy Kázmér fürödjék meg, míg ő elkéri a kocsit.

Kázmér rémülten felordított:

- Maga az életemre tör! öt éve csak akkor ért víz hozzám, ha esett az eső. Dehogy fürdők! Ki ne ejtse többé jelenlétemben a „víz” szót!

- Jól van, na - nyugtatgatta vendégét Fridolin, és arra gondolt, hogy azért csak ráveszi majd a fürdésre.

Megkapta a gyerekkocsit. Kipróbálták **a** szobában. Ha Kázmér összehúzta magát, egész jól belefért.

Mikor a konyha elé értek, Kázmér megjegyezte, hogy tulajdonképpen még éhes.

- Épp egy darab kolbász illene most hozzám. Véletlenül hevert a hűtőszekrényben egy borsos kolbász:

- Ide vele! - ordított, és mohón elnyelte. Utána elmagyarázta, hogy sajnós, hihetetlen kolbászéhséget hozott magával. Úgy mondhatni, ajándékként hozta Fridolinnak. Miközben halkán csámcsogott, Fridolin még egyszer elhatározta, hogy illemre neveli. Kázmér vidáman hunyorogva nézte. Mintha kitalálta volna, mi jár Fridolin eszében; és azt gondolná: na várj csak, csodálkozol te még!

2.

A második fejezetben feltűnik Hamusziny kisasszony egy füstfelhőből. Kázmér először mutatja be elváltozó művészetét, és képhibát okoz

A látogató okozta izgalomban Fridolin majdnem elfelejtette megnézni a tévéhíradót.

- Üljön le, kérem - kínálta helytel a vendégét. -- Hozok egy kis innivalót.

A konyhában állt, mikor félelmetes kiabálást hallott. Ijedtében leejtette a poharat, és berohant a szobába.

- Megvan! - kiáltotta Kázmér szorosán átölelve a televíziót.

- Ki van meg? - kérdezte Fridolin.

- Hát aki hirtelen itt termett a szobában! Először csak brummgott, aztán beszélt!

Fridolin nem tudta eldönteni, Kázmér valóban azt hitte-e, hogy a szobában van a tévébemondó, vagy csupán viccel.

Mindenesetre röviden elmagyarázta, hogy micsoda a tévékészülék.

Kázmér meglengette a fülét, lekapta a piros sapkát, és azt mondta:

- Szép jó napot kívánok, bemondó úr!

Az természetesen nem válaszolt. Csak mondta a híreit, mást nem.

- Ma itt vannak a tévések a városban - jegyezte meg Fridolin. - Felveszik az ünnepi bankettet a tanácsházán, utána pedig a nagy, villanyfényes futballmeccset közvetítik. Megnézhetnének.

9

- Mi az az ünnepi bankett?

- Ünnepélyes étkezés. Közismert embereket hívnak meg rá.

- Aha - mormolta Kázmér. - Van kolbász is?

- Talán - vonogatta a vállát Fridolin. Aztán fenyegetően felemelte az ujját: - De mi csak nézők leszünk! Kaja nincs!

Nem sokkal később Fridolin egy gyerekkocsit tolt ki negyedik emeleti lakásából. Kázmér feküdt benne jól betakarva. Mikor

beszálltak a liftbe, már ott állt valaki. Hamu-sziny kisasszonynak hívták. Az ötödik emeleten lakott. Az ■ volt rajta a legfeltűnőbb, hogy örökké cigaretta lógott a szájában, fehér füstfelhőket eregetett, s ezzel mindig meg-köhögtette Fridolint. „Förtelmes cigarettabűz” - gondolta.

- Na, Ingermann úr - érdeklődött Hamuszihy kisasz-szony két slukk között -, beszerzett egy gyereket?

Fridolin kissé elpirult, aztán megköszörülte a torkát:

- Igen, eh, vagyis majdnem, de tulajdonképpen . . . Szóval ez csak látogató.

- Szabad? - kérdezte Hamuszihy kisasszony, és fellebbentette a takarót, hogy megnézzze az édes kicsikét. A következő pillanatban halálra rémülve hőkölt vissza.

- Az isten szerelmére! - ordította. - Miféle undok csecsemő ez? A fura sapka, hozzá az óriási fülek! Hú, micsoda undorító kölyök!

- Mi vagyok én? - kérdezte Kázmér felhM)orodva, és felült a gyerekkocsiban. - Mit mondott rám ez a бүdös néni? - nézett dühödten. Villámgyorsan előrehajolt, kikapta kezéből az égő cigarettát, és csámcsogva megette. -Fincsi - mormolta -, nagyon fincsi. Szeretem ezeket a kicsi, fűstös kolbászkákat.

Hamuszihy kisasszony a lift sarkába húzódott. Borzongva nézett hol Fridolinra, hol a gyerekkocsira. Fridolin mosolyogva megjegyezte:

- Tudja, az a helyzet, hogy kicsit koraérett ez az édes
10

apróság, és hát nem is olyan nagyon édes. Ráadásul az igazat megvallva, furcsa szokásai vannak. Egyik legkedvesebb étele a cigaretta. Semmit nem tehetek ellene.

- Szörnyű gyerek! - háborgott a kisasszony. Ekkor kinyílt a liftajtó, és 6 elvágatott

Fridolin tolt a gyerekkocsit Kázmér kilesett egy résen, és nagyon tetszett neki a város.

- Egyébként régi trükköm ez a cigarettás dolog - magyarázta. - Régen, mikor még a cirkuszban dolgoztam; gyakran ettem égő cigarettát, és tintát, főleg piros tintát ittam rá. Az emléreknek nagyon tetszett nekem meg egy idő után már ízlett is.

Megálltak a tanácsháza előtt ahol már az ünnepi bankettre készülődtek, A súlyos kapu előtt ott várakozott a televízió közvetítő kocsija. De nemcsak a kocsia áUt a kapu előtt hanem egy ember is: az őr, hogy csak meghívott vendégek léphessenek be a házba. Fridolin odasűgta Kázmérnak:

- Most bizonyítsa be, hogy képes mások bőrébe бүjni. Változzon át a tanácsháza ajtajának őrévé. Én odamegyek hozzá, és megkérdezem, hogy be szabad-e mennem. Ha valóban átváltozott őrré, akkor megengedheti.

- Meglátjuk, sikerül-e! - válaszolt Kázmér. - Erősen rámeredek az emberre, és koncentrálok. Ha sikerült háromszor kacsintok. Fridolin feszülten várt miközben Kázmér kissé félretolta a gyerekkocsi takaróját és erősen nézte az őrt. Egyszer csak már nem feküdt a kocsiában. S ahogy Fridolin figyelte az őrt, hát az jól láthatóan háromszor hunyorított. Fridolin lassan odatolta hozzá a gyerekkocsit.

- Bemehetnék? - kérdezte óvatosan. - Noha nem vagyok hivatalos.

- Világos, hiszen épp most beszéltük meg - jelentette ki az 5T, de már egyáltalán nem ő volt és háromszor kacsintott »
18

„Tehát tényleg más emberré tud változni Kázmér”-gondolta Fridolin, és fejét csóválva végigment egy hosszú folyosón. Hirtelen lépéseket hidlott. Megfordult, és máris előtte állt Kázmér.

- Na, mUyen voltam? - kérdezte. Büszkén meglengette a fülét, és tette készen lóbálta a sapkáját - Most már elhiszi, hogy képes vagyok ilyesmire?

- El keU hinnem ...

Rövidesen ott álltak az ünnepi terem ajtajánál. Elegáns hölgyek és urak ültek a pámaázott székeken egy hatalmas asztal körül. Az asztal biztosan meghajlott volna a csodálatos ételek és italok alatt, ha nem olyan vastag a lapja. Csupa drága és nemes veretű asztalnemű. A falnál ott álltak a televíziós operatőrök. Fridolin felhívta rájuk Kázmér figyelmét, de az egyáltalán nem hallgatott rá. Megbabonázva meredt kocsijából az asztal közepén pompázó nagy kolbászos tálra. Növekvő éhségében kiadósan és hangosan csámcsogott

- Tudom, hogy nagyon vágyik a kolbászra' - mondta Fridolin. - Éppen ezért menjünk, mielőtt elvesztené az.önuralmát.

Továbbtolta volna a kocsi, ám hirtelen sokkal könnyebbnek érezte. Nyilván, mert Kázmér eltűnt belőle.

Nyugodtan ültek a vendégek, a polgármester-helyettes beszédére vártak. Vörös arcú, kövér, idős úr ült az asztalfőn. A televíziósok ráirányították a kamerákat, ám a kövér, idős úr csak a szomszédja poharát és égő cigarettáját nézte elmélázva. Aztán hirtelen az óriási kolbászos tálra meredt. Asztalszomszédja figyelmeztette:

- EH ne feledje a beszédet, polgármester-helyettes úr! AUjon már fel, erre várnak az operatőrök.

Ekkor a kövér, idős úr hátralökte a székét, és attól kezdve mindenféle szokatlan dolog történt. Surrogtak a kamerák, s az előkelő vendégek dermedten ültek az asztal körül. Csak Fridolin tudta, hogy mi történt a polgármester-he

lyetessel, aki elkezdte beszédét, és nagyokat hunyorgott hozzá:
 - Igen tisztelt hölgyeim és uraim! Felfoghatatlan számomra, miért ülnek ilyen kényelmetlenül itt körben. Ebben a ráadásul jéghideg teremben. Miért nem rakják fel a lábukat az asztalra? Hisz úgy sokkal kényelmesebb. És legfőképpen, miért nem markolnak bele ebbe a pompás kolbászos tálba? Rajta hát, hurrá és csámcsogás! Most kezdődik a kedélyes lakoma! Olyan gyorsan ugrott fel az asztalra, ahogy soha senki nem várta volna a kövér, idős úrtól. Asztalszomszédja kezéből kitepte a cigarettát, a szájába tömte volna, de aztán mégis inkább a kolbászokra vetette magát, és kezdte a szájába gyömöszölni őket.

Fridolin már ismerte ezeket az étkezési szokásokat. Rémületében az ajtófélfába kapaszkodott. Minden televíziós állomás átvette az asztalon ülő, kolbászt habzsoló és barátságosan hunyorgó polgármester-helyettes képét. Az meg csámcsogva kérdezgette a vendégeket, hogy nem éhesek-e. A vendégek sóbálvánnyá merevedve ültek. Ekkor ordítózni kezdtek a televíziósok:

- Képhiba! Képhiba!

Mire harmadszor is ordítottak, egyikük a kamera elé tartott egy „Képhiba” feliratú táblát.

Fridolin menekült. Oly gyorsan tolt ki a kocsit a tanácssházából, ahogy csak bírta. Mikor lépéseket hallott maga mögött, arra gondolt, hogy üldözik. Csak az épülettől száz méterre mert körülnézni.

A kapuór álmosan bámult a levegőbe. Még nem vette észre, hogy mi történt odabenn. Fridolin visszafordult a kocsihoz. Na és ki feküdt a takaró alatt, mint aki a légynek se tudna ártani? Természetesen Kázmér. Kacsintott és nevetett

- Él} rohantam maga után - magyarázta. - H[^]t nem nagyszerű tréfácska volt?

Fridolin nem volt erről meggyőződve.

- Azt hiszem, tréfácskának túl erős - niondta. - Igazán megsajhálja az ember a szegény polgármester-helyetiest.

- Ugyan - mondta Kázmér. - Nem olyan vészes. Mindenki éhes volt, világosan láttam. De egyik se merte elkezdni. Nekem kellett megmutatnom nekik.

Fridolinban megerősödött az elhatározás, hogy megneveli vendégét. Végül is tanár. Ezzel a jó szándékkal tolta tovább a gyerekkocsit, büzlő autók mellett, a belváros irtózatos zajában.

- Nahát, csodálatos itt - mondta Kázmér a takaró alól. - Álmodiü se tudnék bűzősebbet! Épp annak való ez, aki öt évig kipihente magát. Nem is gondoltam, hogy létezik ilyesmi.

13

3.

Hatalmas sóhajtással kezdődik a harmadik fejezet. Valamivel később operatőrök tépik a hajukat, a nézők pedig fütyülnek. Végül megcsókolnak egy középcsatárt

Fridolin tolta a gyerekkocsit, Kázmér pedig kényelmesen elhelyezkedett. Tetszett neki a munkamegosztás. A hasára feküdt, és egy résen át nézte, hogy mi történik odakinn. Egyre csökkent az utcán a forgalom. Lassan sötétedett.

- Mit hallok? - kérdezte hirtelen Kázmér, és hegyezte a fülét. - Mintha legalább ötezer ördögnek léptek volna a farkára!

Fridolin megmagyarázta, hogy előlről, a futballpálya felől jön a zaj.

- Éppen meccs van. És ha tízezer ember sóhajt, akkor egy hajszállal elcsúszott a labda a kapu mellett.

- Látni szeretném - izgult fel Kázmér. - Mindenképpen! Ekkora sóhajtást nem hagyhatok ki! Tízezer ember egy csomóban!

Fridolin a **futb2dlpálya** felé tolta a kocsit. Már messziről látszottak a magas fényszóróállványok. Szinte világos nappal lett a lámpák fényénél. A pénztárbódénál Fridolin jegyet vett, a kocsira mutatott és megkérdezte, hogy a kicsiért is keU-e fizetni.

- Hat év alatti gyerekeknek ingyenes a belépés - mondta a pénztáros. - Érdekli a kicsit a foci?

- Mi az hogy érdekli! Megszállott futballrajongó. Fut-ballicipővel született. Annyira magával ragadja a játék, hogy múltkor **a** futball-világbajnokság közvetítésekor **a**

13

kocsijába tétetett egy televíziót, nehogy egyetlen meccset is elmulasszon.

- Hagyja az ilyen süket dumát - mondta a pénztáros -, " de azért magával viheti a kicsit. ^

Fridolin olyan helyre tolta **a** gyerekkocsit, ahonnan mindketten jól láthatták a játékot. Lenn a pázsiton ide-oda rohangáltak a futballisták és a bíró. Tízezren bámulták feszülten.

Kázmér felült a kocsiban. Egészen a szeméig húzta **a** takarót, így senkinek sem tűnhetett fel. Ámbár nem is volt rá kíváncsi senki, mindenkit lekötött a játék. A sárga csapat lőtt egy gólt, a piros még nem lőtt. De az ő góljuk már **a** levegőben lógott.

Az izgalomtól kikerekedett a nézők szeme. Kázmért kevésbé érdekelte a játék, őt a fű foglalta le.

- Nahát, ez csodálatos! - mondta, megleengette a fülét, és eltátotta a száját. - Bizonyára van közte négylevelű lóhere. Az szerencsét hoz. Föltétlenül keresnem kell egy párat, mégpedig azonnal. Ilyen alkalmat nem szabad elszalasztani. Fridolin megpróbálta lebeszélni róla. Odalenn huszonkét einber tőri magát a labda zavarászásával és rugdosás-sával. Ilyen foglalatosság közben nem lehet csak úgy lóherét keresni. Kázmért nem érdekelte. Nem hagyta az ötletét.

- Ki az a siptulajdonos? - kérdezte.

- A bíró.

- Na, annak a bOTében szeretnék lenni - szölt Kázmér, és nagyon figyelmesen meredt a bíróra. Azzal már el is tűnt a gyérekocsiból Fridolin gyanította, hogy mi történik. A következő pillanatban a bíró örülten fűjni kezdte a sípját. A játékosok és a nézők egymásra néztek, a hona-lokukat ütögették, bár ez tulajdonképpen tilos, ha a bíró fűtyül. Mikor már eleget fűtyörészett, azt ajánlotta a játé

14

kosoknak, hogy heveredjenek le a* ftfbe. Mindenki biztos volt benne, hogy becsavarodott.

- Pihenjétek M magatokat-mondta.

A játékosok zavartan álltak. Tulajdonképpen engedelmesskedniük keUene a bíró parancsainak, csak hát ilyet még egyetlen bíró sem kívánt tőlük.

Végleg bolondnak tekintették, hisz a bíró hasra feküdt, és négylevelű lóhere után kutatott. Közben újra meg újra vidáman sípolt, és feltűnően hunyorgott.

Ez aztán sok volt. Legalább húszezer Ujjal kezdtek élesen fűtyölni. És már nem olyan barátságosan, mint a még mindig lóherét keresgélő bíró.

Aznap már másodszor használták a „Képhiba” feliratú táblát a közvetítő tévések. Az operatőr a haját tépte és üvöltött:

- Mindenki megveszett ebben a városban? Először a polgármester-helyettes hülyül meg, aztán a bíró!

A hunyorgó játékvezető közben végre talált egy lóherét.

Felüvöltött örömeiben:

- Itt az első négylevelű lóherém! Ez biztosan állati szerencséhez! Tombolt a közönség. Hallatlanul viselkedik a bíró! A játékosok tanácskoztak. Tehetetlenek voltak, hiszen bíró nélkül nincs meccs.

Fridolin volt az egyetlen néző, aki tudta, hogy mi történt a bíróval. Csak nehogy túlzásba vigye a dolgot Kázmér, gondolta, különben még el is páholják.

Sz^encsére Kázmér észrevette, hogy büzleni kezd a helyzet, mert egyszerre csak megtorpant a bíró, és megdöbbenően körülnézett.

Aztán határozottan sípolt, és folytatódott a játék. A bíró megint a régi lett.

Valami mégfs nyugtalanította Fridolint. Kázmér meg a négylevelű lóheréje még mindig nem volt -a kocsiban. Most vajon miben mesterkedik?

A következő pillanatban már tudta. A piros csapat kapusába bűjt bele Kázmér. "Az ugyanis egyszerűen előredön-tötte a kaput. Mikor megkérdezték, hogy mit jelentsen ez, megmagyarázta:

- így sokkal egyszerűbb. Ha fekszik a kapu, senki nem rúghat gólt. A legfontosabb pedig az, hogy ne lőjön gólt az ellenfél. Hát én a magam módján intézem el.

Az operatőr már bizonyrtalanul újra a „Képhiba” táblára sandított. A nézők megint kurjongattak. A bíró közbelépett. Felállították a kaput, és folytatódott a játék.

De Kázmér még mindig nem volt a kocsiban. Akárhogyj erőltette magát Fridolin, nem látta sehol. Most a sárga csapat támadott. A középcsatár kicselezett két védőt, és a kapu felé vágatott. Mindjárt lő. Ekkor történt hirtelen. A piros csapat kapusa kirohant a kapuból, és mielőtt az lőhetett volna, átívelte a középcsatárt, és cuppanós csókot nyomott az arcára. Ez úgy megrendítette a megcsókolt középcsatárt, hogy elvehettek tőle a labdát.

A játékvezető fejében ide-oda. vágattak a gondolatok.

Egyszerűen nem tudta, mi a teendő, ha egy kapus megcsókol egy középcsatárt. Tizenegyes? Szabadrúgás? Csóktilalom? Vagy visszacsókoltatni? És mert nem jutott döntésre, nem tett semmit. ı

A nézők nevettek, és összevissza kiabáltak. Aztán egyszerre cs^ elhallgattak. A piros kapus ugyanis nekilódult a labdával, mintha az ördög bűjt volna belé - pedig csak Kázmér volt. Végigszáguldott a labdával a partvonal mentén, el az ellenfél megdöbbent játékosai- mellett. Ezután befelé kanyarodott, elegánsan kijátszott három ellenfelet, a negyedik fölött átemelte a labdát, kicselezte a bírót, a kapufát és a kapust. Végül ^ikkorát lőtt, hogy a labda átszakította a hálót, és elrepült a nézők közé. Felüvöltöttek:

- Gól!

A játékosok átölelték a kapust.

Valamivel később fűjtatva, mosolyogva hevert Kázmér

18

a gyerek kocsiában. Huncutul megjegyezte, hogy egészen ér-ddces játék a futball, különösen annak, aki maga is játszik.

- Képzelem - sóhajtott Fridolin, és megfenyegette az ujjával.

Kázmér eleget látott Rúgott egy gólt, s aminek még jobban örült: talált egy négylevelű löherét Fridolin is szívesen indult haza.

Kissé félt Kázmér további ötleteitől.

Hazaúton még egyszer hallották tízezer torok sóhajtását.

Fridolin fáradtan toltá át a kázméros kocsit a városon. Később a lépcsőházban vártak a liftre. Megérkezett, kinyílt az ajtó,

Hamusziny kisasszony lépett volna ki belőle. Mikor meglátta Fridolint a gyerekkocsival, felkiáltott:

- Már megint ez **a** szörnyű, cigarettafaló gyerek! - Aztán égnekszegett orral elsuhant mellettük.

- Furcsa - szólt Kázmér a kocsiban. - Azt hittem, hogy **a** négylevelű lóherévd csupa szerencsém lesz. Ez is hozzátartozna?

Fridolin jól befűtött **a** lakásban. Igencsak éhesek voltak **az** eseménydús nap után.

- Ide **a** kolbásszal! - rikácsolt Kázmér,

Fridolin megint arra gondolt, hogy meg kellene nevelnie. De **a** vendége mégiscsak kapott egy vastag kolbászt **a** konyhában, és látszott rajta, hogy izlik neki. Egy idő múlva levetette **a** sapkáját, és meglengette **a** fülét. Hozzáfűzte:

- Ezt akkor teszeip, ha igazán jól érzem magam,

A szobában észrevett egy üveg piros tintát Mielőtt Fridolin megakadályozhatta volna, kinyitotta,, és mind kiitta. Ragyogva állt ott, megsimogatta a hasát, és megszólalt:

- Azt hiszem, meséltem már, hogy a cirkuszban majdnem a legkedvesebb italonuná vált **a** tinta, különösen a piros tinta. Egyik üveget **a** másik után ittam ki. Nagyon tetszett **a** nézőknek. Van még tintája? Végül is maga tanár, és a tanároknak sok piros tinta kell,

Fridolin rázta, **a** fejét, de megígérte, hogy hamarosan
19

vesz tintát ^Aztán beleszimatodt az üvegbe, de olyan szaga volt hogy egy cseppet sem volt kedve megkóstolm.

Mikor egymás mellett iÜtek a heverőn, *Kázmér* elgondolkodva megjegyezte:

- Kedves napunk volt ma. Igazán örülök, hogy megismertem.

- Én is igazán - mondta Fridolin -, de azért nem csupán kedves volt a napunk. Kissé fárasztónak is éreztem. Egy kicsit túl sok esztelenséget követett ^1, Kázmér úr^

- Holnaptól kevesebb esztelenséget és több eszességet követek majd el - ígérte Kázmér. - Hogy aztán tényleg sikerül-e, azt nem tudom biztosan. Megpróbálok.

Fridolin egyre fáradtabb lett. A kályha mellett puha fekhelyet készített Kázmérnak. Az kéjesen lefeküdt, mosolygott egy kicsit, és meglengette a fülét. Fridolin jó éjszakát kívánt neki.

19

4.

Másnap reggel néhány napsugár tévedt Fridolin szobájába.

Addig játszottak az arcán, míg fel nem nyitotta a szemét. Nagyot sóhajtva a fal felé fordult, és azt gondolta: „Milyen nagyszerű, hogy most kialhatom magamat! Utána majd kitalálunk valamit

Kázmérral." Ismét nyugodtabbá vált a lélegzése. Majdnem sikerült elaludnia.

Ekkor azonban megdördült valami, mintha ágyút sütöttek volna el a másik szobában. Aztán még egyszer és még egyszer, s mert olyan szömjür hangja volt, hát rögtön negyedszer is. Fridolin felült az ágyban, és befogta a fülét

Am a fülbefogás nem olyan tevékenység, amit sokáig művel az ember. Fridolin kiugrott az ágyból, és felrántotta a szomszéd szoba ajtaját, ahol Kázmérnak még nyugodtan aludnia kellett volna. De nyilvánvalóan nem ezt tette. Éppen azzal foglalatoskodott hogy félelmetes zajt csapjon.

- Átkozott cipótal! - szitkozódott Fridolin, és elcsodálkozott mert ezt a szitkot még sohasem mondta.

Kázmér a kályha előtt ült, őt nézte, és bömbölve nevetett. Mindkét kezében dobverőt tartott. Előtte egy közepes nagyságú dob egyáltalán nem közepes hangerővel. Máris újra rávágott hogy csak úgy döngött. Közben majdnem művészi vigyorra húzta a száját, és úgy lengette a fülét hogy azt hitte volna az ember: a vihar rázza.

20

Indulásként megdördül a negyedik fejezet. Kázmér egy éjszakai mászógyakorlatról mesél Bizonyos Szent Péter játssza a főszerepet, tulajdonképpen Májér úrnak hívják, és van egy dobja

- Csodálatos! - rikácsolt. - Micsoda lágy hangok! Büszkén közölte Fridolinnal, hogy ő a vüág legjobb dobosa.

Fridolin pizzamában állt az ajtóban, és a félfába kapaszkodott. Mindketten elfoglalták magukat: Fridolin kapaszkodott, Kázmér meg a dobot ütötte. Fridolin hirtelen megélenkült, Kázmérra vetette magát, és elrántotta tőle a dobot. Közben így ordított: - Csendet! Csendet! Mi ez a borzasztó lárma? Aludni akarok! Különben is . . . Honnan szerezte a dobot?

- Egészen pontosan úgy történt - válaszolt Kázmér -, hogy a dobot is meg a dobverőt is ajándékba kaptam. De hiába töri magát, nem kap még egyet. Csak egy volt az illetőnek.

- Nem is akarok - mondta Fridolin, aztán megkérdezte: - Mikor kapta?

- Ma éjjel.

- Szóval megszökött?

Kázmér meglepetten nézett rá. A meglepetéstől mintha visszafelé lengett volna a füle. Azután felordított. Igazán pompásan tudott ordítani. Kezével a padlót verte hozzá, és dobolt a lábával - próbálja meg valaki utánacsinálni.

- Felnőtt, szabad tréfacsináló, bohóc, varázsló és ember vagyok, Ingermann úr! Nekem nem kell megszöknöm! Akkor megyek és jövök, amikor akarok! Ezt tessék megjegyezni! Felkiáltójel!

Fridolin megrendülten hallgatott. Elz volt az első eset, hogy Kázmér ordított, s rögtön a felkiáltójelet is hozzáordította. Még csak ez hiányzott!

- Jó, jó - nyugtatgatta. - Nem keU megszöknie. Végül is felnőtt, szabad ember, igazán. Pont.

- Ez meg micsoda, Fridolin úr? Idétlen dolog kimondani a pontot! Ne szokjon rá. Ilyen időtlenségekről aztán nehezen szokik le az ember! Felkiáltójel! Elég! Inkább béküld jünk ki. - Kezét dörzsölte, és hamiskásan Fridolinra né

21

zett. - Űgyis el akartam mesélni, hogy mi minden történt velem az éjjel. De először innom keU egy kicsit.

Maga mögé nyúlt, előhúzott egy nagy üveg piros tintát, lecsaviirta a kupakot, és a szájához emelte. Glukk, glukk - hallatszott, és néhányszor^ megmozdult az ádámcsutkája.

Utána kissé megrázta magát.

- Hogy jobban eloszoljék a tinta - magyarázta.

- Kitől származik a tinta?

- A tinta és a dob is ajándék. . . De először valami egészen mást. Javaslom, hogy tegezódjünk. Én vagyok Kázmér, te meg Fridolin. - Kázmér vidáman megcsóválta a fejét, aztán még egy kortyot ivott. — Miről akartam me-sélni?

- Hogy kitől kaptad az ajándékot.

- Ja igen. . . hosszú történet. Először természetesen az ágyban feküdtem, ahogy egy tisztességes tréfacsinálóhoz és varázslóhoz iUik. De nem tudtam elaludni. Valószínűleg túl sok élményem akadt az utóbbi időben. Feküdtem, és arra gondoltam: hát most mit tegyek? Most mit tegyek? Aztán még egyszer ezt gondoltam és elhagytam a „mit", így lett: most tegyek! Rögtön eszembe is jutott, hogy mit tegyek. Az ablakhoz mentem, szemügyre vettem az esőcsatornát. És mivel igen jól tudok mászni, átlendültem a nyitott ablakból a csatomára. Mélyen lenn láttam az utcát. Minden sötét volt. Leköptem. így hangzott letről: paccs. Márpedig ha a „paccs" minden, ami odalenn vár, gondoltam, akkor inkább felfelé mászom. Odafele legalább fényt láttam néhány ablakban. Vidáman másztam az orrom után. Találd ki, Id ült az első útba eső ablak mögött?

" - Csak nem Hamusziny kisasszony?

- De igen, a mi Bűzfelhó kisasszonyunk szívogatta megint a fehér kolbászocskáját, és füstölt, akár egy öreg csatahajó. Megkapaszkodtam az ablakpárkányban, és figyeltem. Végül eluntam a dolgot. De mielőtt visszafordultam volna, nem állhattam meg, hogy be ne kopogtassak hozzá.

21

Hát képzelj el, azt kiáltotta, hogy: „Szabad!” Jézus Mária, gondoltam, pucoljunk inneni Lecsiisztam a csatomán. De alig távolodtam néhány méterre az ablakától, máris kinyitotta, és belekiáltotta az éjszakába, hogy „Szabad!”. Úgy látszik, mindent elképzelhetőnek tart ez a kedves pőfékelő hölgy. Persze lehet, hogy mindig az ablakon érkezik a látogatója.

Lemásztam. Mikor lenn álltam a járdán, egy gyalogos egyenesen megcélozott a másik oldalról, és kissé énekelve megkérdezte: „Bocsánat, hogy kerülök én ide?” Hát azt nem tudtam megmondani neki. Ekkor bemutatkozott: „Szent Péternek hívnák. Egyenesen az égből jövök. Kár, hogy odafenn nincs semmi innivaló.”

Tökrészeg volt. „Szent Péter úr - mondtam -, én Kázmér vagyok, a pletykológia doktora. Tudja mit? Most úgy teszek, mintha elhinném, hogy az égből jön. Mesélje már el, mi újság odafenn.” Egymás mellé ültünk a lépcsőre. Mögöttünk sötét és csendes volt a ház. Szent Péter mesélni kezdett: „Szóval az a helyzet, hogy többsé nem szabad innom az égből. Én mégis szívesen iszom egyet, többet vagy annál is többet. De ha az égből iszom, elkezdődik a patália: Péter, ne igyál olyan sokat! Itt .hem lesz vedelés! Mindenütt, mindig szabályokat szegeznek nekem. Titokban kezdtem inni, és szörnyen mérges voltam, hogy titokban kell innom. És mert szörnyen mérges voltam, szörnyen sokat is ittam titokban. Érti?” - kérdezte.

„Igen-'mondtam-, értem. Mesélje tovább.”

„Ha egy kicsit berúgtam, néha belebotlottam a felhőkbe vagy másba, ami szét van szórva az égből. Olyankor aztán szidtam az ég lakóit, mert szanaszét hagyják a holmijukat. Azok meg engem szidtak: túrhetetlen, hogy valaki részeg legyen az égből. Ha így folytatod, mondták, kitiltunk innen! Egyszer aztán dühömben úgy belerúgtam egy hárfázó angyal*kal teli felhőbe, hogy az égen akár egy lövedék

22

átrepült, és csak úgy zizegtek a hárfák. Mi jöhetett ezután más, mint fegyelmi vizsgálat egy óriási gomolyfelhőn. Elhatározták, hogy az éjszakákat a földön keU töltenem. Ott ihatok. Nappal dolgozhattam Szent Péterként, akárcsak régen, nyitogathattam az ég ajtaját, gondoskodhattam az esőről, néha egy kis mennydörgésről, villámról meg ilyes-nüről.”

„Valóban így van. Szent Péter úr?” - kérdeztem. Furcsán rám nézett, és szomorkásán azt mondta: „Nem, nem így van. Ez csak egy történet, éppen eszembe jutott. Majd elmesélem a feleségemnek is.”

„Miért mesél ilyen történeteket a feleségének?”

„Szeretném őt megnevetetni. De bizonyára nem fog nevetni. Szomorú lesz, ha látja, hogy már megint részeg vagyok.”

„Miért iszik olyan sokat?”

Elgondolkozott, aztán bizonytalanul válaszolt: „Ponto-■san nem is tudom. Aruraktárban dolgozom, akták között turkállok, összeadok és kivonok. Teljesen normális foglalkozás. Igaz, hogy igen unalmas, de nem unalmasabb a megszokottnál. Mindig megszomjazom az aktarendezés sok porától. Egyszer vettem egy üveg pálinkát, és megittam. Mindjárt nem volt olyan unalmas a munka. Másnap megint vettem egy üveggel, a következő nap megint eggyel. Néha úgy érzem, hogy semmi más nincs a fejemben, csak az akták pora meg a pálinka. Mindenképpen szeretnék valami újat hozzátölteni. Csak port, számokat és pálinkát nem. Talán terveket rakok egyszer a fejembe, csupa érdekes dolgok tervét. - Tartott egy kis szünetet, aztán folytatta: - Njdlván tudja már, hogy nem Szent Péternek hívnak. Májer a nevem.”

Hát ezt mesélte Szent Péter úr, aki tulajdonképpen Májer. Csakhogy az 6 szájában minden jobban döcögött és büzlött. Aztán megkérdezte, hogy hazakisérném-e. Vele mentem. Bemutatott a feleségének. Az asszony el sem mo

23

solyodott, mikor meglátott, pedig egyébként minden -ember nevet rajtam. Nyilván elment a kedve a nevetéstől, ahogy részegen meglátta az urát az ajtóban.

Májerné nem szitkozódott, csak szomorú volt. Nem hitt a férjének, mikor az ígérette, hogy nem iszik többé. „Annyiszor ígérette már - mondta. - Borzalmas mindnyájunknak, de képtelen abbahagyni az ivást. Úgy vonzza a pálinkásüveg, mint a mágnes. Mindennap magához vonzza, ő meg nem engedi el. És minél többet iszik, annál rosszabbul van. Lehet, hogy az utcán viccesen néz ki egy részeg, de ő nem vicces. Szörnyű ez nekünk. A férjem beteg, nagyon beteg a pálinkától, de még nem hiszi el, és nem megy orvoshoz.”

Májer úr még egyszer megígérte, hogy kevesebbet iszik. Hogy a felesége elhiggye, komolyan gondolja, nekem ajándékozta az utolsó üveg italát, jjiem keU, én inkább piros tintát iszom" - mondtam. Akkor megajándékozott egy üveg piros tintával, a dobbal és a dobverővel. Egyáltalán nem tudom, miért tette. Vedőszerűleg megkedvelt. Mit szólsz hozzá?' Kénytelenek megkedvelni engem az emberek, ugye? Nem kérsz egy korty tintát?

Fridolimiem kért.

- Történt még valami?-kérdezte.

- Egy apróság. Éppen hazafelé tartottam, mikor az egyik kapuban észrevettem két alakot Különösen, viselkedtek. Azt hittem, hogy verekednek. Odarohantam, és rájuk kiáltottam: Ne verekedjete! Erre felém fordultak és nevettek. Egy férfi és egy nő volt. Nevettek és megmagyarázták, hogy nem verekszenek. Szoritják, simogatják egymást és csókolóznak. „Szeretjük egymást, boldogok vagyunk” - mondták. És én még azt hittem, hogy birkóznak vagy ilyesmi. De hát elég sötét volt. Fridolin nevetett, Kázmér> meg rávágott "Ta dobra. Aztán megszólalt:

- Annyit meséltem és doboltam, hogy felébredtem. Me
24

gint igazán élvezem, hogy emberek között lehetek. Néha azért elmúlik az embernek a nevetetnékje, például Májér limál és a feleségénél. Ilyenkor megint a régi bohóc szeretnék lenni, hogy megnevettessem az embereket. Az asszony sírt, mikor megjött a férje, igaz, hogy csak egy kicsit, de mégis sírt. Vajon sikerült volna Májernét megnevettetnem? Valószínűleg nem. Olyan jó bohóc nincsen. De mit is használt volna neki akkor a nevetés? Kázmér most nyugodtan viselkedett, Fridolin még sohasem látta így tőprengeni. Aztán megint rávágott a dobra. Először lágyan, aztán mind erősebben.

- Majdnem elment a kedvem a nevetéstől! - kiabálta túl a dob hangját. - Megint lendületbe keU hoznom magamat. És a következő napokban egy kicsit még gyakorolom az átváltozást. Lehet, hogy tovább maradok nálad. Zavarnálak téged, Fridolin?
- Nem - válaszolt Fridolin. Majdnem azt mondta, hogy örül neki. Igencsak megkedvelte Kázmért.

24

5.

Az ötödik fejezetben Kázmér a saját belső hangjait hallgatja. Egy hentes ^elmeséli, mi a véleménye a kolbászmániás vevőkről.

Ezenkívül Fridolin és Kázmér újságot olvasnak, s, Kázmérnak az az érzése támad, hogy híres ember lesz

- Mit reggelizzünk? - kérdezte Fridolin.

Kázmér nem válaszolt,* ráncolta a homlokát^ és ajkára tette az ujját.

- Pszt.

- Miért pszt?

- A belső hangjaimat hallgatom, hogy mit reggelizne legszívesebben... íme az eredmény: egy vastag, zsíros, körülbelül kamyi hosszúságú kolbász lenne a legfontosabb. Hozzá piros tinta, az tegnap nagyszerűen csúszott, úgy két deci. És ennyi elég iis lesz.

Fridolin örült, hogy nyáron is kapja a fizetését. Rájött, hogy egyébként nejn lenne könnyű jóllakatnia vendégét. Odakinn zúgtak az autók, zörgött a vUlamos, és néhány napsugár átbújt a felhőkön. Fridolin úgy vélte, hogy kitűnő az idő a sétához.

- Szállj be a gyerekkocsiba, Kázmér. Bevásárlunk, aztán sétáluidc egyet.

Néhány perccel későid) Fridolin kikémlelt az ajtón. Látni akarta, hogy nem les^lkeedik-e megint valahol a Idváncsi Hamusziny kisasszony. Nagyon szerette volna egyszer úgy elhagyni a házat, hogy vele ne találkozzék. Most sehol nem látta. A liftben sem volt. Megkönnyebbülve betolta a gyerekkocsit, és fellélegzett.

A földszinten kiszálltak a liftből. Fridolin megnézte a le
25

vélszekerényben, hogy hozott-e levelet a postás. Hirtelen megbökték hátxilról.

- Na Ingermaim úr, megint nincs levele?— szolt egy jól ismert hang. A gyerekkocsiból fenyegető morgás hallatszott.

Ka áUt ott, és ki böködött? Hamusziny kisasszony teljes, füstös pompájában. Éppen füstkarikát fűjt, és jól megkö-högtette vele Fridolint. Szép csütörtököt kívánt, és a gye-rejkkocsihoz lépett.

- Itt van megint ez az apró szörnyeteg - mondta.

A kocsiból egyre fenyegetőbb morgás hallatszott. Kázmér villámgyorsan félrerántotta a takarót, és kitepte Hamusziny kisasszony kezéből az égő cigarettát. Az elborzadva hátraugrott.

- Szörnyetegl Mit iszik ez, ha cigarettát fal?

1- Piros tintát - felelte Fridolin. Kivette a postaládából az újságot, és kitolta a gyerekkocsit a házból.

A következő írószoboltban vettek egy üveg piros tintát. A hentes felé tartva, Kázmér a takaró alatt ivott belőle.

- Egészségedre -.mondta Fridolin, de nem tudta elhinni, hogy a pu-os tinta egészséges.

A hentesnél kért egy „kamyi hosszú kolbászt a kicsinek”, és Kázmérra mutatott a gyerekkocsiban.

- Tudja, kolbászmániás a.lelkem.

- Nagyon helyes - mondta a hentes^ - Remélhetőleg ragályos a kolbászmániája. Hentes lévén, el sem képzelhetek jobb betegséget.

Kázmér rágta a kolbászt, és vígan kocsikázott. A nagy forgalmú útról letértek egy mellékutcára. Távolabb fákat lattíus. Nem sokkal később már a park kavicsos útján bandukoltak. Idáig csak tompán szűrődött a közlekedés zaja. Minden vasárnapi, békés hangulatot árasztott.

:Fridolin napos padhoz tolt a kocsit, és leült. Kázmér darabonként fayelete a kolbászt, és tintával öblítette le.

Egy pázsitos rész széléii, úgy száz méterrel távolabb, lakókocsi állt. A városbsm hasonlót gyakran lát az emb[^]. Épitómunkások szállása lehetett.

- Milyen nagyszerű lenne, ha a parkokban és az utcákon mindenütt ilyen kocsik állnának - mondta Fridolin. - Gyerekek számára, játszósobának. Szép tarkára festhetnék őket.
- Menjünk oda, és nézzük meg ezt a gazdátlan micsodát - javasolta Kázmér.

A kocsi nyitva volt, benne pad és asztal. Leültek. Fridolin megivott egy zacskó kakaót. Kázmér meg a tintát. Űgy látszik, a vakációja alatt tönkrementek az ízlelőidegei, gondolta Fridolin.

- Mit csinálsz ma délután? - kérdezte aztán. - Engem ugyanis meghívott az iskolaigazgató. A tanárc* évente egyszer önála találkoznak. Unalmas dolog, és igazán senki nem érzi jól magát nála. Mégis mindenkinek el kell mennie.

- Én nem mehetek el?

- Sajnos nem lehet. Legfeljebb nézheted. Elrejtőzhetisz a télikert-ablaka mögött De valószínűleg hamar megunod.

A kocsi ajtaja előtt leveleket sodort a szél

- Táncolnak - mondta Fridolin. - Szép itt. A városban gyakran elfelejti az ember, hogy ilyen is létezik.

Ekkor jutott eszébe, hc[^] már szeretete volna megkérdezni Kázmért: hogyan jutott ide az őserdőből.

- H á t . . . először egy d[^]-abkát gyalogoltam az őserdőben, talán szá[^]ötveh kilométert, aztán egy özönvíz előtti busfezal utaztam. Utána úsztam egy darabig. Aztán felvett egy hajó. száz kilométert pepültem is. Nem különösen izgalmas utazás, de mindent összevéve hangulatos volt Na és aztán ideértem..

Fridolip olyan képet vágott, mintha kétségbe vonná az utazás hangulatosságát De nem kérdezősködött tovább, inkább fogta az újságot, és kinyitotta.

3T

- Mennydörgős mennykő! - mormolta, és aztán még egyszer: - Mennydörgős mennykő!

- Miféle mennydörgős mennykövest olvasol? Fridolin felolvasta:

- Titokzatos események városunkban. A polgármesterhelyettes nyilatkozata az ünnepi bankett után: „Azt hiszem, megőrülök.” Hasonlóképpen fejezte ki magát a játékvezető is a futballmeccs után. Az urak ugyanis teljesen szokatlan módon viselkedtek. A képek minden kétséget kizáróan bemutatják, ,hogy polgármester-helyettesünk fenn áll az asztalon, és kolbászt töm magába. Mégis ártatlannak érzi magát. A negyedik és ötödik oldalon további képek és beszámolók a botrányról.

- O! - Idáltott fel Kázmér. - Sose hittem volna, hogy bekerülök az újságba. Ezekon a képeken ugyan nem látszom jól, de az összehunyorított kacsintó szemeken felismered, hogy éppen polgármesterré változtam, itt meg játékvezetővé.

Kázmér két képre mutatott. Ez állt alattuk^ „Véletlen, hogy mindketten hunyorítanak? A megfigyelők egyöntetűen állították, hogy az urak egyfolytában hunyorogtak. Mit jelent ez a kacsingatás? A rendőrség és a politikusok tehetetlenül vonogatják a vállukat. Kit száll meg legközelebb a kacsintós betegség? Mert ragályosnak tűnik. Megkértük dr. Kórágó professzort, a helybeli kórház főorvosát, hogy válaszoljon.” Kázmér izgalomában meglengette a fülét.

- Híres leszek! Azonnal olvasd tovább! -

- „Megkérdeztük dr. Kórágó professzort, hogy ismeri-e a kacsintós betegséget. íme a válasza: Meg kell mondanom önöknek, uraim, hogy még sohasem hallottam erről a figyelemre méltó betegségről. Beszéltem a polgármester-helyettes úrral és a játékvezetővel is, és megvizsgáltam őket. Eközben feltűnt nekem, hogy a htmyoritisz erős emlékezetkieséssel jár együtt. Mindkét úr egybehangzóan em'lek

27

szik rá, hogy semmire nem emlékeznek. Ha a beteget megszállja a himyOtitisz, úgy tűnik, hogy teljesen megfeledkezik magáról. Nem tudom teljes biztonsággal kijelenteni, hogy ragályos lesz-e ez a betegség, fieinte arra gondoltam, hogy polgármester-helyettesönk betegsége -• bocsánat a kifejezésért -, egyszerű falánkság. Am mivel most több esetről van szó, nem vagyok bennp biztos. Csak amiyit mondhatok, hogy ébernek kell lennünk. Nagyon ébernek!"

Ezekkel a szavakkal zárult a beszámoló. Fridolin összehajtotta az újságot, Kázmér pedig ide-oda fésdcelődött a padon.

- Bekerültem az újságba! - ujjongott.

Felálltak és elhagyták a kocsit. Kázmér még egyszer visszafordult és megjegyezte:

- Igazán kellemesen éreztem magam odabenn. Egyszer talán veszek egy efféle micsodát. Vagy te ajándékozol meg vele a születésnapomra.

- Azt hiszem, az túl drága lenne. Sajnos nem ker^ olyan sokat egy tanár - válaszolt Fridolin.

27

6.

A hatodik fejezet először nagyon unalmas. Ez megváltozik, mihelyt Kázmér újra bemutatja átváltozó művészetét. Ridegh

igazgató úr ezután többször himyorít, és olyasmiket mond, amit egyébként sohasem mondana

Ridegh igazgató úr a városon kívül lakott egy nagyon szép kertes házban. A többi tanár már mind ott volt, mikor Fridolin megérkezett.

- Nagyon szépen köszönöm a kedves meghívást - mondta, de közben egészen mást gondolt: „Ugyan nüért hazudok én? Hiszen egyált^án nem örülök ennek a meghívásnak. Megint biztosan ugyanolyan unalmas lesz, mint minden évben.”

Kázmér mindezt kívülről figyelte. Az ablak előtti virágok mögött ült. Kinn az utcán pedig egy bokorban elrejtve állt a gyerekkocsi.

Olyannak látta a lakásban levő embereket, mint a kirakati bábukat, de az evésért inégis irigyelte őket. Volt ott minden: hideg sült, hal, tojás, saláták, szendvicsek, sör, gyűnaöclslé és bor, A tanárok és tanárnők^álltak a sok szép étel előtte és úgy néztek ki, mintha valaki egy féket behúzott volna bennük.

Egyszerre mozgás támadt a társaságban. Mindannyiuk meglepetésére Ridegh igazgató úr felugrott, felnevetett, felesége vállára csapott és megszólalt: ' - Na édesem, hát piszok jó a kajal! De még hiányzik a kolbász, hpzd már be kérlek **1** Ridegh igazgatóné nem szokott Uyesmihez.

28

- Na de Szilard-**Agost!** Hogy viselkedsz? Mi bajod van? És mi ez a kacsingatás?

- Hah! - huhhantott az igazgató. - Kacsintok; ez olyan vicces, hogy meglengetem á fületem tőle. Ide **a** kolbászt, ide a zsemlet, vagy tintát iszom. Elegem van ebbffl'a merev akármiből. Nem érzik jól magukat nálunk? Úgy állnak itt, minf a megrendelt és el nem szállított áru. Én kimondottan jól érzem magam. Azt hiszem, bakugráshoz lenne kedvem vagy ilyesmihez. Nincs kedve valakinek játszani? Az ördögbe is, mit bámulnak mindannyian? Hiszen csak jól akarom érezni magam. így ni. . . Most pedig leveszem a nyakkendőmet!

Rideghné nagyon furcsának találta **a** dolgot. Épp azon gondolkozott, ne ájuljon-e el egy kicsit. Míg gondolkozott, á férje eltűnt a konyhában. Kolbászt keresett.

Kár is az ablak felé nézni, gondolta Fridolin, úgyis feid-ta, hogy Kázmér már nem ül ott. Egy idősebb kartársnője szolt hozzá:

- Úgy néz ki az igazgatónk, mintha elvarázsolták volna. Ha tudná, hogy **eltalálta**, gondolta Fridolin. Belekarolt **a** kartársnőbe^ és kim^ vele a kcmyhába. Leültek Ridegh úrhoz, s az egyfolytában Fridolinra kacsingatott. Minden jelenlévő csodálkozott **ezen**, csak Fridolin nem. "

Koccintottak. Rideghné már nran érezte ájulásra kényszerítőnek a férje viselkedését. Egyszer ugyan **még** kiviharzott a konjjiába és részolt:

- Szilárd-**Agost**, viselkedj! - **Am** ez csupán utolsó kí-•sérlet **voltj** s már 6 **se** nagyon vette komolyan. A férje **azt** válaszolta, hogy ma elfelejt viselkedni. *

Fridolinnak be kellett avatkoznia, mikor Ridegh igazgató úr fogott egy üveg piros tintát, lecsavati: a **a** kupakját, **és** kijelentette: -

- Többé **nem** akarok hibákat aláhúzni. Inkább **megiszom a** piros tintát.

Na igen ... **igy** aztán először vált igazáa **élénkké «z az**
29

évenkénti mindenki által unalmasnak ítélt találkozó. Jól szórakoztak. Nem sokkal'utóbb Ridegh igazgatóné kijelentette, hogy ne szóUtsák igazgatónének:

- Rideghné vagyok. - És ez úgy hangzott, mintha valaki más azt mondaná, hogy szólíts Palinak.

FridoUn figyelte **az** igazgatót. Nyilvánvaló, hogy Kázmérnak valamikor ki kell **VEirázsolnia** magát belőle. Abban a pillanatban majd neki be kell avatkoznia, íhert nyilván semmire nem emlékszik majd Ridegh igazgató úr. Pillanatnyilag azonban **a** házigazda még elégedetten ült a heverőn, kolbászt majszolt, és tele szájjal **újtára** indított egy mindenkit meglepő kérdést:

- Egyébként miért nem rendezünk mi iskolaünnepet a gyerekekkel együtt?

A tanárok és tanárnők megdöbbenet néztek egymásra. Fridolin elfojtott egy mosolyt. Miegköszörülte a torkát, és elmagyarázta.

- Az **a** helyzet, igazgató úr, hogy mi már évek óta szeretnénk ilyen ünnepséget rendezni. De ön mindig ellenezte.

- Igen? Szóval csak én egyedül voltam ellene? Nahát, **ez** igazságtalan. Nem gondolják, hogy alaposan elnyomtam önöket?

- Fridolinra kacsintott. - Ha mindenki úgy akarja, hát nekem is **el** kell fogadnom. Akkor **a** nyári szünet után hatalmas ünnepélyel kezdjük **a** tanítást.

késő este lett. Fridolin már majdnem abbahagyta Ridegh úr megfigyelését. Mindarmyian táncoltak, senki sem ügyelt rá, mikor Ridegh úr egyszerre sápadtan és tanácstalanul megállt, **és az** asztidba kapaszkodott. Fridolin épp **az** ablaknál látta eltűnni Kázmér árnyékát. Gyorsan Ridegh úrhoz lépett, **és** megráigadta a karját.

- Mi történt önnel? - kérdezte. - Olyan sápadt.

- Nem tudom, kolléga úr. Úgy érzem, mintha álmomból ébredtem volna. Mi történik itt egyáltalán? Miért nincs senkin nyakkendő, és miért olyan féktelen mindenki?

Hogyhogy táncolnak? Egyáltalán nem értem, hiszen máskor sosem történt ilyen.

- Ön mondta, hogy vegyük le a nyakendőt, ráadásul magánsíncsen.

Az igazgató a heverőn ült, és törölgette a homlokáról a verejtéket.

- Hát én semmit nem értek - motyogta. - A feleségem is táncol. Ilyet én még soha nem láttam. Liza, jöjj már ide, kérlek.

A felesége odajött, és cuppanós csókot nyomott az arcára.

- Olyan kedves vagy ma! - mondta. - De nehogy megint olyan fura legyél. Már megint Lizának szólítasz, nem Lizácskának.

Pedig a Lizácska sokkal jobban tetszik, Rideghkém. -

A férfi elképedten bámult rá. Rideghkének szólította az összes kartárs előtt! Itt valami szörnyűség történt, Rideghkének szólították Ridegh igazgató urat! De bárhogy is dörzsölte a homlokát, nem tudta elképzelni, mi történhetett.

Enn^ ellenére ^lég gyorsan hozzászólt az új állapothoz, mégpedig azért, mert úgy érezte, hogy mindenki kedveli.

Teljesen szokatlan volt ez neki.

Fél óra múlva már nagy hangulatban volt. Később még táncolni is próbált,

- Igen figyelemreméltó nap - mondta Fridolinnak olyan jókedv zsong a fejében. Mintha ma minden másként lenne. Annyi minden jut eszembe, hogy szeretném elmesélni.

Még valóban sok mirtdent mesélt a többé már egyáltalán nem szigorú Ridegh. Mesélt arról, hogy lassan öregnek érzi magát, és szeretné, ha hamarosan nyugdíjazná.

- Valójában már rég nem szeretek bejárni az iskolába - mondta.

- Egyszer lógnom kellene már úgy isten igazából. Az állna az osztálykönyvben: a diri igazolatlanul hiányzik. Lógás miatt szigorú megrovásban részesül. Csak

32

egyszer ébredhetnék fel és mondhatnám: ma nem megyek iskolába! Negyven éve járok be pontosan. A legtöbb diák már néhány év után megimja. Én miért nem unhatom meg egyszer? Már régóta szeretnék venni egy gumikerekű kocsit és egy lovat. Csodálatos lehet a bakon ülni, és hajtani az országon keresztül. Talán megtehetjük, ha nyugdíjba *megyek*. Mít szólsz hozzá, Lizácska? A felesége lelkesen bólogatott.

- Nyugdíjastasd magad, Rideghkém, és akkor nekivágunk az útnak.

Minden tanár reménykedett, hogy a szüenidő után is ugyanilyen kedves lesz majd az igazgató. Kázmér az ablak möött kuporgott, és az emberekkel együtt örült.

Hosszúra nyílt a kellemes este. Fridolin soká maradt, és hazakísérte egy fiatal kartársnőjét. Sokat táncoltak és beszélgettek egymással az este. Rózsának hívták, és csak pár hónapja ik>lgozott az iskolában. Ráérősen sétáltak, és Fridolin örült, hogy Kázmér nem tűnt fel, nem zavarta őket. Mikor elbúcsúzott a lánytól, a következő sarok mögül viho-gást haUott. Kázmér állt ott a gyerekkocsival, és zsémbelt:

- Mondd csak, most már nekem kell utánad tolni a gyerekkocsit? Minden munkát én végezzek, míg te szórakozol? - nevetett, és csípőre tette a kezét. - Nos, milyen voltam Ridegh igazgatóként?

- Nagyszerű voltál. Egészen megtetszett az átváltozó-tudományod.

Fridolin tolt a sötét éjszakában a gyerekkocsit, Kázmér még megjegyezte:

- Tudod, holnap gondoskodnunk kell róla, hogy megint legyen mit írnia az újságnak a hunyoritiszról.

' - Jó, gondoskodjunk róla - válaszolt Fridolin.

De ezt tulajdonképpen magának mondta, mert Kázmér már elaludt a kocsiban. A piros sapka lecsúszott a fejről. Fridolin látta, hogy álmában elmosolyodik. Aztán meglengette a füleit, igaz, hogy csak egy egész kicsit, de lengette.

33

7.

A hetedik fejezetben Kázmér megszimatoz valamit, és mindkét lengő füleig szerelmes lesz. Ezenkívül a következő, oldalakon ugyancsak falánkul folynak a dolgok. Fridolinnak eszébe jut, hogy Kázmér megint belevarázsolhatná magát yalaltibe

Fridolin a fürdőszoba felé tartva, halkán kinyitotta a hálószoza ajtaját. Lábujihegyen surrant az előszobában, nem akarta felébreszteni Kázmért.

Ebben a pillanatban Kázmér kinyitotta a nappali ajtaját. Egészen óvatosan, mert nem akarta felébreszteni Fridolint. így találkoztak az előszobában, és megbé&zélték, hogy mivel tölthetnék a napot.

- Nem lenne mégis kedved megmosdani? - kérdezte Fridolin.

. . .

- Muszáj kora reggel ilyen hülye és alattomos kérdéseket feltenni, tanár úr? - kérdezte Kázmér, felmeredtek a fülei, és haragosan nézett Fridolinra.

Megreggeliztek, aztán Fridolin kitolta a lakásból a kázméros ^erekkocsit. Biztosak voltak benne, hogy mindjárt találkoznak

Hamusziny kisasszonnyal Annál inkább elcsodálkoztak, hogy sehol se látták a l^xsóházban.

- Nekem már hiányzik - mondta Kázmér. Fridolin is aggódott, hogy nem történt-e valami baja.

- Becsengetünk hozzá - javasolta. Kázmér egyetértett vele. Fehnentek az ötödik .emeletre, és becsengettek. Hamusziny kisasszony ajtót nyitott.

- Mit akar tőlem maga a kis szörnyetegével? - kérdezte meglepetten.

34

- Megnézni, hogy nem történt-e valami baja. Igazán megijedtünk, hogy ma nem találkoztunk.

- Nahát, igazán kedves, hogy aggódtak értem - mondta.

- Már úgy hozzászoktam a cigarettabűzéhez - kotnyeleskedett Kázmér. - Búzló néni, hány fehér kolbászocskát füstölt el ma már?

Hamusziny kisasszonyt úgy megdöbbenette Kázmér szemtelensége, hogy csak dadogott:

- Ez a sző-sző-szörnyű szem-szem-szemtelen gyerek! Hát nem, hát nem, ez elképesztő! - és fenyegetően rázta az ujját. ' Kázmér vihogott, kissé letolta a takaróját, és észrevette, hogy Hamusziny kisasszony elpirult.

- Rokonságban lenne a kaméleonokkal? - kérdezte Fri-dolintól - Nézd, elszíneződik a néni! Úgy hallottam, hogy erre csak a kaméleonok képesek. Vagy épp most változik finom leves paradicsommá? Vagy cseresznyét játszik?

Hamusziny kisasszony visszahúzta fenyegetően lengő ujját, és bevágta az ajtót. Még hallották, hogy kiabál:

- Majd én megmutatom ennek a gyerekkocsiba bűjtatott nagy csomag szemtelenségnek!...

Utána még mondott egyet-mást, de azt nem hallották, mert már a Uftben voltak.

A postaládában megtalálták az újságot. Am aznap csak egyetlen apró hír akadt a „hunyoritisz” témáról. így hangzott a cím: Mostanáig nem akadt új áldozata a hunysritisz-nek.

- Ezen változtatni fogunk - ígérte Kázmér, kezeit dörzsölte a pokróc alatt, és vészjóslóan lengette a füleit. -Holnap több jelentenivalójuk lesz.

Átmentek a városon, elhaladtak a szép holmikkal teli kirakatok mellett. Kázmér meglepetten felkiáltott:

- Allj! AááUj! Minden áUjon meg! Orrot szél ellen! Valami, . . szörnyű jót szimatolok! <

34

- Mi a csudát? - kérdezte Fridolin.

- Rettentő csodálatosan szaglik - válaszolt Kázmér. -De nem tudom, hogy mi szaglik.

Fridolin szimatolt.

- Senrni - szólta aztán. ^Én sen;imit nem érzek.

- Az orrán ül, aki ezt nem érzi! Jaj de csodálatos szag! Kázmér egyre izgatottabban szimatolt. Sóhajtozott is hozzá. Frideiin olyan magasra emelte az orrát, amilyenre csak tudta, és végre megérezte valamit.

- Mintha kolbászhoz hasonlítana. Ott áll egy kolbászsütő bódé. '

- Ójjajj! Ez az! - üvöltött Kázmér, és majdnem kiugrott a kocsiból. Mellettük egy asszony ijedtében elejtette a bevásárlószatyrárt. Kázmér izgatottan mormogta:

- Kolbászsütő bódé... Ide vele! Gyorsan, Ingeiroann Fridolin, siess! Gyia!

Fridolinnak olyan gyorsan kellett tolnia a kocsit, ahogy csak bírta Egyszen-e ott áUtak a kolbászsütő bódé elhúzott függőny előtt. A bó^én tábla: Virág Dorottyá, I. oszt. sült kolbász.

Kázmér már nem tudott uralkodni magán. Kiugrott a kocsiból, és félrerántotta a műanyag függőnyt.

Igazán hangulatos kolbászsütő bódét fedeztek fel. Faasz-talok álltak benn, rajtuk tarka abroszok, székek, egy pult meg egy óriási kolbászsütő. Végül következett a kövérkés mesterdarab:

Virág Dorottyá, a bódé tulaj**donosEU**

- Na ti ketten! - dörgött hangja a teremben. - Hát mit akartok?
- Sült kolbászt! - sikoltott Kázmér Fridolin mellől, és még hozzátette: - Gyorsan adja már, amennyi csak van, **tudja** meg, hogy én kolbászmániás vagyok!

Fridolin megragadta Kázmért. Félt, hogy egyenest beleugrik a sütőbe, és ott szolgálja ki magát.

Virág Dorottyá mosolygott. Végre jÖn valaki, és kolbászmániás. Gyorsan egy tányérra tett nyolc kolbászt. Fridolin

35

kávét rendelt, mert reggel nem kívánta a kolbászt. Kázmér áradozott:

- Nahát ez az illat! Akár az orrommal is ehetnék! Dorottyá asszony - az ismerősei Kolbászvirágnak nevezték - mosolygott, és melléjük ült.

- ízlik? - kérdezte teljesen fölöslegesen. Kázmér olyan gyorsan rágott és nyelt, hogy nem tudott válaszolni.

- Külföldi úr ez a kicsi? - kérdezte Kolbászvirág, és Kázníerra mutatott. - Idegennek nézem. És nem túl elegáns az "étkezési modora. De ez nem is fontos, csak az, hogy ízlik neki.

Kázmér már a hatodik kolbásznál tartott, és lassabban evett.

- Az első öt darab az éhséget úzi el - magyarázta. -Most kettőt jó étvágyból eszek meg. Az utánuk következő egyelőre az utolsó lesz.

Áhítatosan csámcsogva tovább evett. Fridolin itta a kávéját, **és** nézte.

- Reggel a legszebb itt - mondta Koliászvirág. - Kevesen jönnek be ilyenkor. Inkább azok, akiket a legjobban szeretek. Aki ugyanis reggel kolbászt eszik, az kissé már kolbászmániás. Aki csak beugrik és bekap egyet, az nem ért az örömökhöz. Csupán azért tolnak a foguk mögé egy kolbászt, hogy legyen valami a hasukban. Nem élvezik igazán. Pedig én tényleg mindent megteszek, és szeretettel sütöm a kolbászkákat. Mindegyiknek nevet adok, és jól bánok vele. Nálam egyetlenegy sem reped ki, mind ropogós barnára sül körbe-körbe.

Kázmér'ráhajolt a tányérra, és szomorúan nézte az utolsó kolbászt.

- Milyen csodálatos, ahogy itt hever - mondta. - öt hogy hívják?

- Ropogós Emil - mutatta be Virág asszonyság. - Hát nem csodálatos szó az, h o g y . . . „kolbász”? - áradozott. -Én bizony nem ismerek szebb **és** gyengédebb szót.

36

- Igen, szépen hangzik-mondta Fridolin.

Kázmér álmódzva nézte Kolbászvirágot. „O mindig megértene engem - gondolta. - Vele biztosan nagyon jól kijönnénk." Gondolataihoz barátságosan lengette a fülét.

- Azt hiszem, beleszerettem önbe, a bódéjába és az illatba - szólalt meg, és kissé elpirult.

- Nahát igazán kedveseket mond!

Az asszony felugrott, akár egy gumilabda, a pult mögé pattogott, és sütött még néhány kolbászt Kázmérnak.

- Elsőként Emánuelt sütöm - magyarázta: Már, sercegett is Emánuel.

Fridolin ivott még egy kávé. Ugyancsak fölöslegesnek érezte magát a kolbászfanatikusok között. Mialatt Kázmér evett. Virág asszonjráság asztaltól asztalig szökölt, és port törölt. Mikor elkészült, lehuppant Kázmér mellé a székre. Akkorát csapott a'vállára, hc^ ívben repült él a sapkája, és megszólalt:

- Kicsikém, ezennel kinevezlek kolbászbarátnak, és meghívlak ma estére. Ma van ugyanis a születésnapom, és este ünnepelünk a legjobb kolbászbarátokkal. Ezt - mutatott Fridolinra -, ezt is elhozhatod, bár eddig nem evett egy falatot se. Jókivánságokat és ajándékokat csak este fogadok el." .
Fridolin biztosította, hogy este minden bizonnyal megeszik néhány kolbászt.

- De reggel *nem* . . . Nem bírja a gyomrom - csóválta a fejét. ,

- Jól van na , - mondta kolbászvirág, és belecsípett az arcába. - De ma este muszáj ennie! Kényeztetni fogom, mert ráfér egy kis szalonna a bordáira, fiam. - És megbökte Fridolint, hogy majdnem leesett a székről. Fridolin zavartan mosolygott, Kázmér pedig vihogott.

- Ne^elejtsék: este. kilenckor! - kiáltott utánuk távoz-tukkor az asszony.

37

- Biztosan itt leszünk! - kiáltott vissza Kázmér. Békésen hevert a gyerekkocsiban, és jóllakottan momaolt;

- Na, most megerősödtem. Csodálatos volt. Ilyesmikről álmodtam az őserdőben öt éven át. Most elég erős vagyok, hogy gondoskodjam az újságcímekről. Van valami ötleted, hogy mit csinálhatnánk?

Fridolin bóhntott.

- Ha még megyünk egy ideig, eljutunk egy ócskavastelephez - mufatott végig az utcán. A távolban bérházak látszottak és egy vasúti átjáró sorompóval. Egyre közeledtek hozzá. Fémhegyek tornyosultak a vasúti átjáró előtt jobbra, egy hatalmas, bekerített területen régi, használhatatlan autókát halmoztak egymásra, nyomtak egymásba. Minden volt itt, ami egy igazi ócskavastelephez dukál.

- Gyerekkoromban a telepe mögötti házban laktam a

szüleimmel - mesélte Fridolin. - Szívesen játszottunk volna itt, szívesen szereltünk volna le egy-egy öreg csövet az autókról. De egy borzasztó szigorú őr őrizte akkor a vastelepet. Senki nem léphetett be a területre. Régebben, még a háború után gyakran elloptak valamit, ezért gyanakodott annyira az őr. Akkor is olyan maradt, mikor már semmit nem loptak. Arra gondoltam, hogy megpróbálhatnánk..."

- Sejttem már - mondta Kázmér, és elvigyorodott a két füléig. - Látogassam meg az őrt, és hangoljam barátságosabbá?

- Meglátjuk. Először megtudjuk, hogy egyáltalán itt dolgozik-e még az ócskavastelepen . . . Hogy is hívták ezt a barátságatlan alakot? - Fridolin gondolkozott, aztán eszébe jutott. - Züzdörgő! Ez az! Borzalmasan tudott ordítani. Nemcsak tudott, ordított is.

37

8.

Hosszabb beszélgetéssé kezdődik a nyolcadik fejezet. Felbukkan az üvöltő Züzdörgő őr, és hirtelen mintha megváltozna. Olyasmit rendel el, amit még sohasem tett. Végül tizennégyyszer elmormolja, hogy megőrül

Fridolin az ócskavastelep bejáratához tolta a gyerekkocsit. Or állt a sorompó mögött, és éberren figyelt, nehogy „illetéktelenek"

lépjenek a területre. Kázmér és Fridolin. itt nyilván „illetéktelen” volt.

- Jó napot kívánok - mondta Fridolin az öregedő, kövérkés embernek- - Hát nem csodálatos az idő?

A kövérkés őr meg sem mozdult, mereyén bámvilt előre, mintha valami roppant érdekes néznivalója lenne. Fridolin mégis beszélni akart az emberrel, hogy megtudja: itt dolgozik-e még Zürdörgő úr. Könnyedén megjegyezte hát:

- öröm lehet őrizni ezt a csinos ócskavastelepet. Ráadásul az övén ez a bájos gtimibot. Igazán irigylem magát.

Az őr nem találta olyan irigylésre méltónak magát. Egjnére vörösödött a feje a dühtől, aztán kifakadt:

- Pont maga tudja! Szörnyű hely ez! A verejték folyik a hátamon.

Ogy unom magam, hogy már a felhőket is megszámolom az égen. Egy lépésnyire sem hagyhatom el a helyemet Úgy kell figyelnem, mint egy vizslának, ner hogy ellot)anak valamit.

Majdnem szomjan halok! Ráadásul ma ~~una~~ nagymamám születésnapja. Meg akarom látogatni és gratulálni neki

Az őr szomorú és kedvetlen volt

- Miért nem látogathatja meg a nagymamáját? - kérdezte Fridolin.

38

- Mert itt kell örködnöm.

- Kinek a parancsára?

- Zürdörgő főőr úr parancsára.

Aha, gondolta Fridolin, szóval főőr lett Zürdörgő úr. Annak idején még egyedül örködött.

- Egyébként gyakran lopnak innen? - érdeklődött FridoUn.

- Ugyan. Évek óta senki meg se próbálta.

- Nem lány hangú, kedves, barátságos és rendkívül szeretetre méltó ember ez a Zürdörgő úr?

Kázmér elnyomott kuncogással kísérte Fridolin kérdését.

- Észnél van maga? Hogy Zürdörgő főőr kedves, barátságos^ rendkívül szeretetre méltó, és ... mit mondott még?

- Lány hangú.

- Nahát uram, **a** maga vicceitől röhög a gumibotom, a pisztolyom meg én is, de rettenetesen. Zürdörgő főőr se nem barátságos, se nem szeretetre méltó..Viszont szörnyen gyanakvó, örökké figyel és ellenőriz minket - szitkozódott egyre hangosabban az őr. -

Egész áUó nap itt sétáltatja **a** mérges dióroppantó képét, és úgy figyel, mint egy kopó. Persze tőlünk is ugyanezt követhet meg.

„Emberek! Legyetek résen, mint a kopók!” - ismétli örökösen.

Úgy beszél, mintha lenyelt volna egy zsák felkiáltójelet.

„Emberek! Mindenütt tolvajok leselkednek! Körülvesznek minket!” Minden reggel pontban ötkor kiugrik az ágyából. Ott

lakik elől **a** telepen. Mihelyst kiugrott az ágyból, máris a szendéhez rántja a távcsövet, és lesi, hogy feltűnik-e valahol egy tolvaj. De mert soha nem lát egyet sem, azt hiszi, hogy **a** tolvajok irtó ravaszak . . . Ajaj, aimyira elegendem van belőle - panaszkodott az ember. - Nagyanyámnál szeretnék üldögdélni, kávé inni és ünnepelni **a** nyolcvanötödik születésnapját. Ha így megy tovább, más munkát keresek. Sajnos, az én koromban nehéz valamit találni - legyinted keserűen.

39

- Igazán megértem, hogy nem tetszik itt magának - vigasztalta Fridolin. - Egyébként hogy hívják?

- Májér kettő. Három Májér nevű őr van itt. Én vagyok Májér kfttő. , '

- Szóval, Májér kettő úr, ném kelti kedves, barátságos és jószívű ember benyomását a főőr. Vagy csak megváltozott, és az utóbbi időben elrejt a kedvességét?

- Dehogyan. Én legfeljebb álmában képzelem el kedvesnek a főőrt. Biztosan álmodozó képet vág. Azt mesélik, arról álmodik, hogy egy krimi főbőse lesz. Minden tolvajt elfogó felügyelő vagy ilyesmi. De ez csak álmában sikerül neki. Napközben egyet se lát.

- Hát akkor bizonyára csalódottságában ordít, amiért eddig nem lett krimihős - mondta Fridolin.

Májér kettő épjpen ellentmondott volna neki, mikor hirtelen összerándult. Üvöltő férfi bukkant fel előtte. Fridolin azonnal felismerte. **Megjelent**e dühöngő Zürdörgő főőr.

- Májér kettő! - süvöltötte, és vádlóan Fridolinra meg a gyerekkocsira nautatott. - Épp most értem tetten fecsegés közben ezekkel az emberekkel! Biztosan tolvaj a gyerekkocsis ember! Most akai^a kikémlelni, hogy mi minden hever minálunk, aztán éjjel ellopja^smerem ezt a bandát!

Kármér alig fékezte magát a gyerekkocsiban. **Májér** kettő őr olyan benyomást keltett, mintha legszívesebben elsüllyedne magas szárú csizmáiban, és úgy szökne el **títok**ban. '

- Pontosan tudja, hogy minden pillanatban lopni kezhetnek tolvajok! - rikácsolt **a** főőr, és öklével az eget fenyegette. - Maga birka, meg itt áll a kapuban, és beszélget. Ezért ka p i . . .

Amit ezután mondott volna, bennragadt a szájában. Zürdörgő főőr hirtelen teljesen megváltozott. Na és Kázmér már nem fekiídt **a** gyerekkocsiban. A főőr barátságosan hunyorogva Májér kettő vállára csapott ^ megszólalt:

- Nem úgy gondoltam - csengett lágyan, barátságosan
59

a hangja. - Bocsásson meg, Májér úr. Rögvest még akarok változni. Van valami kíváiisága, amiben segíthetek?

Májér kettő óv most már egyáltalán nem tudta, hogy mit tartson a világról.

- Ez megőrült - mormolta, és a homlokára ütött. Fridolin közbeavatkozott:

- Tudtam én, hogy barátságos, kedves, lágy szívű ember ; **a** főör. Csak állandóan titkolta. Nem így van, fő ör úr?

Az bólintott, rákacsintott Fridolinra, és vidáman lengette hozzá a fülét.

- Ne felejtse el, Májér lir, hogy lehet egy kívánsága. Kérem, közölje a többi örrel is, hogy mindegyikük kívánhat valamit. Többé nem figyelünk olyan éberem. Ezenkívül ünnepélyt rendezünk a szomszédos házakban lakó emberekkel. Ahhoz először is kolbászt rendelünk, de felőlem göngyölt heringet és sört is lehet. Zenekar is játsszon. Konfettivel töltjük meg a pisztolyunkat. Nagy ócskavastelepi ünnepet szervezünk. - Májér kettő ór **a** fejéhez kapott és suttogott:

- Azt hiszem, álmodom... Kolbász... Göngyölt hering, sör és zene, és még egy kívánság is. A főör úr pedig mozgatja a fülét. Ezt el kell mesélnem a kollégáknak. Hogy örülnek majd! Züzdörgő becsavarodott.

Átrohant az ócskavastelep udvarán, ahogy csak a lába vitte, és mindenkinek odakial^, álta, hogy mi történt.

Fridolin és **a** hunyorgó főör maga mögött hagyta a sorompót, és bement Züzdörgő házába. **Az** üres gyerekkocsi **a** sorompón kívül mai^dt.

Néhány perc múlva rohanva érkezett Májér kettő. Nem volt egyedül, mögötte rohantak **a** többiek. Mindegyik cé-dtdát tartott **a** kezében, **a** cédulán **a** kívánságok. Májér kettő tette le először **a** kívánságceduláját. „Kedves Züzdörgő **ŰT** - állt rajta -, szeretném meglátogatni **a** m^mamámat. Születésnapja van, és nagyon sietnem kellene, hogy le ne késsem **az** uzsonnát. Az lenne a legjobb, ha használhatnám

§6

a cég kocsiját. **Azzsi** gyorsan odaérek a nagymamához. Biztosan nagyon örül majd, hogy meglátogatom. Hozok magának egy nagy darabot a születésnap tortából."

A mosolygó, hunyorgó főör felemelt egy bélyegzőt, **és** rácsapta a papírdarabra. Ott állt a kívánság alatt: „Engedélyezte a főör."

Még ennyit mondott:

- Tudja, Májér úr, szép dolog a tészta, de ha esetleg kolbásza is lenne a nagymamájának . , .

Májér kettő ragyogott az örömtől, gyorsan a garázshoz sietett. Az ajtóból még visszakiabált:

- Hozok egy csomó kolbászt! - A kívánságcedulával integetett búcsúzásként.

Egy percre sem nyugodhatott az „Engedélyezte a főőr” bélyegző. Minden ór leadta a céduláját. Hogy mik álltak rajtuk? Például ez: „Azt szeretném, ha mindig hét vége lenne, mert. hét végén nem kell itt örködnünk. Sokkal szívesebben vagyok otthon, mint a roncstelepen. Ezért olyan naptárat kívánok, amm csak szombat és vasárnap van. **A** hétfőt szombattá kellene átkeresztelni, hiszen minden vasárnap úgyis vasárnap, és unalmias volnei, ha hétfőn is vasárnap lenne. Ezért legyen szombat a hétfő. így vasárnapnak nevezhetnénk ki a keddet. Szerda természetesen megint szombat és **a** csütörtök vasárnap. Csak a pénteket nem kellene szombattá változtatni, mert a szombat *úgyis* szombat. Javaslom, hogy pénteken legyen mindig húsvét vagy karácsony. Szeretném . otthon kifüggeszteni ezt **a** naptárat, és szeretnék eszerint élni.” Ez alá a kívánság alá is odapuffant a bélyegző. Másikuk azt írta: „Vidékről származom, állatok **és** növények között **éltem** ott. Alig bírom itt **a** városban, az ócskavastelepen. Kérem, hadd csináljak egy kis kertet **a** poros udvar sarkában. Hadd legyenek itt fák, hadd tartsak állateka! Két-három, (llsznóra gondoltam és néhány tyúkra.” Mások azt kívánták, hogy néha meglátogathassák őket

41

az unokáik, megint mások gyakrabban elhozták volna magukkal **a** feleségüket és **a** papagájukat. Egy zongorista nem bírta tovább **a** zongorája nélkül. Nagymamák, nagypapák, heverők és ágyak. . . mindent kívántak, és mindenre azonnal megkapták az engedélyt

Eltelt néhány óra. Jól érezték magukat ragyogtak az örömtől. Habozva közelebb -jöttek a szomszéd házak lakói, legelőször **a** gyerekek. Éveken át elzavarták őket innen, és most hirtelen beléphettek az ócska vastelepre. Alig fogták fel.

Ekkor olyasmi történt, amit már várt Fridolin. Hirtelen újra dióroppantó képét mutatta Zürdörgő főőr. Eltűnt a mosoly és **a** hunyorgás. Megdöbbenve állt az emberek **között** azok pedig barátságosan bólogattak felé. Az egyik meg is jegyezte:

- Már megint elváltozik az arca,-főőr úr. De mi már tudjuk, hogy a valóságban sokkal barátságosabb.

- Nena vagyok barátságos! - ordított felháborodottan a főőr.

Felháborodásában észre sem vette, hogy Fridolin titokban, halkán eltűnt Mit tegyen most Zürdörgő főőr? Mindent ő engedélyezett, ami körülötte történt. Mindenütt látta **az**

„Engedélyezte **a** főőr” bélyegzőt, de semmire nem emlékezett.

: Utasításához híven sült kolbász és göngyölt hering került elő.

Á főőr ordított dühében. Elszörnyedve rohant egyik embertől **a** másikig, de nünd csak nevetett rajta. Ek-kOT begurultak és

csapra kerültek **a** sörös hordók. Tehetetlenül állt Zürdörgő úr, és rázta **a** fejét.

- Megörülök! - ismételte. Tizennégyszer mormolta el **ezt** Egy emtwr pontosan megszámolta. Egy riporter megtudta, mi történik **az** ócskavastelepen. Kijött egy kollégájával, ^{si} **az** mindent lefényképezett A riporter számolt **a** fényképész pedig képre rögzítette **a**" főőr arckifejezését Zürdörgő úr még miormogott néhányszor, de odajött hozzá **az** egyik ór, és **a** szájába dugott egy göngyölt heringet.

42

Ez nyílt zendülés, mondta volna, de nem sikerült, mert tele volt a szája göngyölt heringgel. Rágta a heringet, elfordult az eseményektől, és a riportert faggatta:
- Hogy a csudába történhet ez? Semmiről nem tudok.

- Azt mesélték az örök, hogy maga parancsolta meg -válaszolt a riporter. - Hirtelen mindent engedélyezett, és közben hunyorgott. Azt mondják, hogy még a szomszédokat is meghívta egy nagy ócskavastelepi ünnepélyre.

A riporter máris örült, milyen cikket kanyarít a másnapi újságba. Az első mondatokat már összerakta a fejében: „Új áldozatot szedett a hunyoritigz. Züzdörgő úr, városunk legnagyobb ócskavastelepeinek főire kapta meg a fertőzést. Tizennégyszer ismételte el, hogy megőrül. Senki nem mondott ellent neki.”

A főőr megrántotta a vállát, házának pincéjébe rohant és bezárkózott. Bánatos tekintettel ült egy krumplisládán, és álmodozott. Hogy miről? Tolvajokról és rablókról. Megesküdött, hogy többé nem hagyja el a pincét. Ezenkívül elhatározta, hogy itt a pincében ír egy krimit, ő lesz könyvének hőse, ő egyedül. Züzdörgő felügyelő és az ócskavastelep tolvajai - ez lesz a címe. Időközben Fridolin a városban tolt a gyerekkocsit és Kázmért. Mindketten elégedettek voltak a húzásukkal.

- Jól kezdődött ez a nap - mondta Kázmér, és hegyezte kifejező füleit. - Meglátjuk, hogyan folytatódik.

44

9.

A kilencedik fejezetben ünnepelnek. Kolbászvirág kap egy tápláló, óriási ajándékot. Kázmér nagyon meghatódik, és igen jóllakik. Végül kiderül, hogy eltűnt egy ember

Kázmér és Fridolin tarka csokrot szedett a mezőn Kolbászvirág asszonyságnak. Utána leheveredtek a lágyn, jó szagú fűbe. Úgy találták, hogy nincs békésebb hely, mint egy virágos mező a fölötté lassan úszó felhőkkel. Olyan szép és jó volt, hogy rövid idő múlva már csak lustán hunyorogtak a napba. Biztosan el is alusznak, ha a szorgosan nyüzsgő hangyák alaposan meg nem zavarják a békéjüket. Különösképpen azért, mert rajtuk feküdtek. Fridolin úgy ugrott fel, mintha égne a mező. Kerestek egy hangyamentes helyet, és felsóhajtottak a gyönyörtől.

- Mesélnél valamit az őserdőről? - kérdezte Fridolin. .Néhány egyenes, hosszan elnyúló lélegzet volt a válasz. Kázmér aludt. Este Fridolin a város felé tolt a kocsit, a virágokat és Kázmért. Pontosan kilenc órakor húzták felre Kolbászvirág asszony bódéjának műanyag függönyét.

Kolbászvirág ünneplőbe öltözött, az orcái égtek az izgalomtól. Már felköszöntötték, és asztalnál ültek az első vendégek. Sült a kolbász, fogyott a sör. Senki nem kérdezte: ki az a pöttöm fickó, akit olyan barátságosan, „Kázmérommal” üdvözölt Kolbászvirág.

' Kerekre nyílt Kázmér mohó szeme. Egyre mohóbb lett, végül megkérdezte:

45

- Olyan szépen néznek rám a kolbászok. K^pok egyet? Fridolin csodálkozott, mert ha tőle akart valamit Kázmér, sosem kérte ilyen udvariasan. Alaposan beleszerethetett a kerekded kolbászosasszonyba. Mikor az odavitte neki a kolbászt, ragyogva tekintett rá Kázmér. Valamivel később jóllakottan és békésen ült a sarokban.

Megérkeztek az utolsó vendégek., Közösen cipeltek egy óriási ajándékot. Tizenkét méter hosszú volt.

- Ez a világ leghosszabb sütni való kolbásza - mondták. - Kimondottan erre a születésnapra készült.

Az első három vendég már benn állt a bódében, a többi kilenc még kinn tartotta a terhet. Az első a sütő fölé tartotta a kolbászt, és folyamatosan sütötték. Csodálatos volt az iUatá. A sütő fölül egyszerűen az asztalra tolták a megsült részt.

Mindenki annyit vághatott belőle, amennyit akart. Kázmér hatvan centit, Fridolinnak elég volt huszonöt centi. Kolbászvirág asszony lelkesülten tapsolt.

- Ó! - kiáltotta. - Ennyi kedves vendég, és ilyen szép ajándék! Egy idő múlva megkocogtatta a söröspoharát, és rövid beszéddel köszöntötte kolbászrajongó vendégeit:

- Nagyon szépen köszönöm a világ leghosszabb sült kolbászát, kedveseim. Nagy örömet okoztatok velem. De ne higgyétek, hogy csupán evésre való a kolbász. Elmeséltem már nektek, hogyan lett életmentővé az egyik kolbászmom?

- Nem - válaszoltak a vendégek -, még nem mesélte el.

Kolbászvirág Dorottya ráncolta a homlokát, kicsit elgondolkozott, aztán mesélni kezdett:

- II. Cézárnak, a . Legfőbb Ropogósnak hívták az életmentőt. Körülbelül egy éve történt. Idősebb úr rántotta félre a műanyag függönyt, de úgy, hogy majdnem átesett az asztalon. „Ne olyan sietősen, fiatalember! - kiáltottam rá. - Sietek - mondta -, háromnegyed óra múlva indul a repülőgépem, de gyorsan ennék előtte valami apróságot.” Először megevett egy kolbászt, aztán még egyet Végül

45

megnyalta a szája szélét, és így szólt: „Na most még egy harmadikat | keresztbe az első kettőre.”

- Ó, de megértem - sóhajtott Kázmér. Kolbászvirág rosszállóan rájjézett, amiért félbeszakította, aztán folytatta a történetet:

- A harmadik kolbász után elszörnyedve az órájára nézett és megjegyezte, hogy biztosan lekési a gépet. Fizetett és kirohant. Valóban későn ért a repülőtérrre - ez volt a szerencséje. Két

órával később ugyanis a hegyek fölött szörnyű viharba került a gép, és lezuhant. A férfi később meglátogatott, és elmondta, hogy a kolbásznak köszönheti az életét. Nemrég felhívott, és valami különös születésnap meglepetést ígért. Kíváncsi vagyok rá.

Kázmér a sarokban ült, és Fridolinhoz dőlt. Csodálatosan érezte itt magát.

- Csak az a kár, hogy nincs piros tinta. Nagyon szívesen innék egy kortyot.

Nem kellett sokáig várakozniuk a különleges születésnap meglepetést hozó vendégre. Kövérkés, öregedő úr volt.

Elegánsan megcsókolta Kolbászvirág kezét, utána meghajolt, és felkért mindenkit, hogy jöjjenek ki és nézzék meg a meglepetést. Teherautó állt az utcán. Ponyvával fedték le a platóját, alatta valami magas, felmeredő tárgyat sejtettek a nézők.

- Segítsetek - kérte az idősebb úr. - A ponyvával együtt kell leemelnünk a tárgyat.

Néhányan felmászta a kocsira, és leemelték az ajándékot.

Nyögtek a súlya alatt. Az idősebb úr hamiskásan mosolygott, és úgy irányította az embereket, hogy a kolbász-szobor bejárata mellé kerüljön a meglepetés.

Aztán egyetlen rántással lerántották a ponyvát. „Ah”-„Óh!” - kiáltották az emberek. Csodálkozva álltak egy hatalmas mustáros kolbász előtt. Körülbelül két méter magas volt, és einlékműtalpazatra rögzítették. Az sem ronthatta el a hatást, hogy kőből faragták.

46

Az idősebb **bc**zavartan fvgatta kezében a kalapját, az izgalomtól kipirult arcú Kolbászvirágra mutatott, és még-* szólalt:

- öné az ajándék. Ez az első mustároskolbász-élmémű: Arra a kolbászra emlékeztet, amelyik tavaly megmentette az életemet. Éljen!

- Éljen! Éljen!

Mindannyian éljeneztek, és áhítatosan megtapogatták a kolbászélméművet. Még a mustárt is jól felismerhették rajta. Kázmérnak könnyek szöktek a szemébe.

- Csodálattá élmémű! - suttogta riieghatottan. - A legszebb, legformásabb és legkolbászabb élmémű!

Még sokáig maradtak a vendégek Kolbászvirágnál. Ezen az estén mindegyikük hizott néhány köüt.

Fridolin később hazafelé tolt Kázmért a gyerek kocsiiban, a háztetők fölött rájuk kacintott, a Hold, és úgy nézett le, mintha meg akarná kérdezni tőlük, hogy tetszett-e az este Virág asszonyágánál.

Fridolin és Kázmér már *éiQre* örültek az ágyuknak. A gyerekkocsi valami másnak örült volna. Csikorogva olaj után süit. Fridolin hamaztmn meg akarta neki szerezni az örömét így aztán mindenkinek meglett volna a maga boldogsága.

Már messziről látták a házukat.

- Mindjárt ott vagyunk - mondta fáradtan Fridolin. -Csak gyorsan ágyba kerülünk.

Éppen a üftbe toltá volna a kocsi, mikor habozva kinyílt egy ajtó. Knudliné, a házma^ter felesége jelent meg. Igencsak elkeseredettnek tűnt

- Tudom, hogy biztosan fáradt, Ingermann úr, de segítenie kell rajtam - mondta. - Nem találom őt. Hová lehetett? Kérem, segítsen rajtam.

- Kit keres egyáltalán, Knudüné asszony?

- Hát a férjemet. Nem mondtam?

Fridolin csodálkozva nézett Knudlinéra. Még sosem hal 47

lotta, hogy ilyen egyszerűen elveszhet egy férj. Kázmér kíváncsian lesett ki a takarója alól. Knudliné az ajtóban állt, és kockás köténytét simogatta. Idősebb, soványkás asszony volt, konttyal.

- Mikor látta utoljára a férjét? - kérdezte Fridolin.

- Na igen, hát mikor is? Hát szóval, azt hiszem, ma reggel még megvolt. Vagy nem is, várjon csak. Tegnap kivett egy üveg sört a hűtőszekrényből, akkor tűnt fel nekem utoljára. De jöjjenek már^ be, Ingermann úr, tolja be a gyerekkocsi is. Bizonyára fáradt már a kicsi. Későre jár

Fridolin betolta a kocsi.

- Abból indulhatunk ki, hogy tegnap látta utoljára a férjét?

- Ha alaposan meggondolom - válaszolt bizonytalanul Knudliné -, lehet, hogy tegnapelőtt.

Kázmér megköszörülte a torkát.

- Kérdezd már mikor - suttogta - hogy mikor főzött neki utoljára.

- Várjon csak. . . - válaszolt Knudliné. - Mindennap főztem neki. Rossz étvágya volt az utóbbi időben. Mikor is ült utoljára az asztalnál? . . . Régebben lehetett két napnál. Biztosan elhagyott!

- csuklott fel hirtelen. - A hűtlen!-Már törölte is a körmyeit a köténytével.

- Ja, most jut eszembe - mondta aztán -, egy ideje magam kapcsolom be a televíziót. Régebben ő kapcsolta be.

- Ezenkívül más nem tűnt fel a férjén?

- Nem - rázta a fejét az asszony. - Egészen normális ember volt, semmi különös.

Fridolin igaz^ nem tudta, hogyan segítsen Knudlinén. De hirtelen fölőselegessé vált. Felpattant a seprútartó szekrény ajtaja, és Knudli úr ugrott ki a szekrényből. Vörös volt a dühtől.

- Nem! - ordított, és csalapált a kezével. - Nem!

Más szó pillanatnyilag nem jutott eszébe. Egyébként

48

csak az atca volt vöröcs, másképp mindenütt fehér. Mintha befestették volna.

- Honnan jössz? - zsörtölődött Knudliné. - Az ember csupa gond, és te egyszerre kiugrasz a szekrényből.

A férfi visszamorgott: •

- Miért kérdezel ilyen hülyeséget, ha ludod, hogy a szekrényből jöttem? Már jó néhány hete a szekrényben lakom. Azelőtt egy ideig a pincében voltam. A közbeeső időt pedig a lomtárban meg a mélyhűtő pultban töltöttem el. Sokszor még az ágy alatt is.

- De hát miért?

- Meg akartam tudni, mennyi időbe telik, míg észreveszed, hogy nem vagyok itt. Százkét napig tartott! Bezzeg közben a háztartást rettentő szorgalmasan vezetted! -Knudli úr egyre harsányabb lett.

- Nagyszerű! - ujjongott Kázmér a gyerekkocsiban. -Csodálatos szép, igazi nagy családi botrány. Felfrissít, akár a nyári eső. Nem folytatnák? Nincs magukon véletlenül egy csavar, amit hangosabbra lehet állítani?

Knudli úr szidta a feleségét, mint a bokrot. Az asszony viszont. Kázmér ragyogott a gyönyörűségtől.

- Miért nem mondtad soha, hogy többet törődjek veled, te öreg fajdkakas?! - kérdezte teljes hangerővel az asz-szony.

- Az Ilyesmit tudni kell! - válaszolt a férj ugyanolyan hangosan. - Képzeld^ el, Ingermann úr, hogy ez a nő mindennap odatette az ebédet a helyemre, aztán szépen leszedte az asztalt. És megjegyezte, hogy: „na, neked aztán rossz az étvágyad”. A kamrából kellett elszednem a maradékot. ,

- Miért olyan fehér a ruhája? - kérdezte Fridolin.

- A következő történt: a feleségem nemrégén kimeszelte a nappalít. Épp az egyik fal mellett álltam, és arra gondoltam, hogy most kénytelen észrevenni. De nem vett észre. Szépen kimeszelt a faUal együtt, én meg csendben áll

48

tam. Szerencsére csengettek, így félbehagyta a meszelést. Különben még a fejemet is bemeszeli. Ekkor gyorsan visszaköltöztem a szekrénybe. Később molyirtó golyókat dugott a fülembe.

- Eltévésztettem - morgott Knudliné. - A ruhákba akartam rakni.

- Olyan szörnyű alapos - jajongott Knudli úr. - Bemeszel, molyirtó szert dug a fülembé! Nem tűröm, hogy így bánjanak velem!

De mi történt hirtelen? Egyszerre megváltozott Knudli úr hangja.

- Jól van na - mondta hunyorogva -, mostantól kezdve mindent másként csinálunk. Gyakrabban megyünk együtt valahová. Segítek neked a háztartásban is, hogy legyen rám idő.

Knudli úr újra himyorgott, és gyanúsan lengette a fülét, Fridolin benézett a gyerekkocsiba. Természetesen nem volt benne Kázmér, Knudli úr viszont kacsintott. Minden világos volt.

Knudli úr odament a feleségéhez, és átölelte.

- De furcsán himyorgsz - jegyezte meg elképedve az asszony. Ebben a pillanatban a férje megcsókolta. ^ A nő úgy meglepődött, hogy visszaadta. Még mindig átölelve tartották egymást, bár Kázmér már a kocsiban feküdt, és zavartan dörzsölte az ajkát. Knudli úr meglepetten körülnézett.

. - Mi történt itt? - kérdezte.

Am a" felesége olyan kedvesen mosolygott rá, hogy ő is visszamosolygott.

Kázmér és Fridolin fölöslegesnek érezte magát. Néhány percbe telt, míg az ágioikba jutottak. Kázmérnak természetesen niég meg kellett innia egy hatalmas korty piros tintát. Utána hangosan horkolt. És a horkolás ritmusára úgy lengette a fülét, mintha integetne az ágy fölött röpködő légynek.

49

10.

Fridolin a zuhany alatt állt. Kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és bejött Kázmér.

- Az ember legszebb napját is képes vagy elrontani az állandó pancsolással - panaszkodott.

Fridolin alig figyelt rá, jólesően nyújtózkodott a meleg vízben.

- Azonnal zárd el a vizet! - mérgelődött a mosdóvízgyűlő Kázmér. - Virág vagy te, hogy állandóan öntözni kell? Nőni akarsz? Vagy vízeséssé képzod át magad? Még egy néhai tréfacsináló sem érzi viccesnek a te tisztasági tébolyodat. Én olyanak szeretem a testemet, amilyen - állapította meg Kázmér, és végignézett magán. - Egy kicsit piszkos, de egyébként igen takaros.

Fridolin pár perc nyugalmat akart még, ezért Kázmér után vágta a vizes mosdókesztyűt. Az végre kimenekült a fürdőszobából, de még visszaszólott:

- Egyébként odakinn is zuhanyoznak. Biztosan az égen is olyan ideűen lyukak vannak, mint a tusolódon.

Fél óra múlva a nappali ablakánál álltak és néztek kifelé. Az eső nagytakarítást csinált a városban. Lemosta a tetőkről a port, kisöpörte az udvarokat, és leöblítette az ablakokat.

- Néhány komoly szót"" keU váltanunk egymással -mondta hirtelen Kázmér. - Minden ismerősöm együtt él

50

Igencsak komoly és nedves dolgok történnek a tizedik fejezet elején. Az újság, mindenféle újdonsággal szolgál a hunyoritiszról. Végül Kázmér még egyszer átváltozik

valakivel, még Kolbászvirág asszony is. ő ugyanis a kolbászaival él. Mellesleg szerelmes lettem belé.

- Bocsásd meg, hogy komoly szavaidat félbeszakítom -mondta Fridolin. - Nem világos, hogy a kolbászokba vagy Virág asszonyságba vagy szerelmes.

- Természetesen mind a kettőbe - mondta Kázmér izgatottan csillogó szemmel. - Lehetetlen elválasztani őket egymástól, ő és a kolbászok összetartoznak. Ha egyszer férjhez megy, biztosan megkérdezi a vőlegényt az anyakönyvvezető: Vőlegény, feleségül akarsz venni Virág Dorottyát éa a kolbászait? De most nem Kolbászvirágról és magamról akarok beszélni. Az ói^ekel, hogy te miért élsz egyedül

- Hm - mondta kifejezően Fridolin. Az ablaktáblákat nézte és az esőt, aztán még egyszer azt mondta: - Hm.

Kázmér hegyezte a fülét, és rögtön utána hallott még egy harmadik, halk „Hm"-öt.

- Nagyon érdekes beszélgetés - állapította meg, és elhúzta a száját. - Mi ez a hm? Jó neked, hogy egyedül élsz?

Fridolin elismerte, hogy nem szívesen él egyedül.

- De olyan nehéz egy igazán kedves nővel megismerkedni. És egy kicsit félénk vagyok. Sosem merem megmondani, ha szeretnék viszontlátni valakit. Szörnyű, hogy elpirulok zavaromban.

Kázmér az orra alatt dörmögött:

- Nem, nem, ez nem helyes. És mivel nem vagyok vak, láttam, hogy tegnap nagyon jól érezted, magad a kar társnóddal. Hát ma meglátogatod!

- Hm - vélekedett Fridolin, és egy kicsit elpirult, mintha lóditáson kapták volna rajta.

- öt „hm" elég lesz - jelentette ki Kázmér határozottan, és dobantott a lábával. Utána harciasan meglengette a fülét, és a telefonra mutatott: - Nyomás felhívni! - parancsolta.

- Hát akkor tényleg muszáj lesz - mondta Fridolin. -Egyébként is szerettem vobia.

- Hogy hívják?

- Rózsa.

- Jó. Most felhívod Rózsát, és megbeszélsz vele egy találkozót.

Egyszerűen nem tűröm, hogy állandóan csak c\$á-

■ varogjál.

Kázmér elégedetten tapsolt, és míg Fridolin Rózsa kisasszonnyal beszélt, hátradólt a heverőn.

Rózsa örült a telefonhívásnak. Igencsak egyedül érezte magát a városban, hiszen még nem régen költözött ide. Különösen most volt magányos, mert majd minden ismerőse nyaralni ment.

Ezenkívül volt néhány új híre Ridegh igazgatóról.

- És ha nem szabadulok meg hamarosan a hírektől - mondta Rózsa -, a végén még kipukkanok. Akkor aztán szedegetheti össze a darabjaimat, Ingermann úr.

Megbeszélték, hogy délután találkoznak.

- Na lám - mondta Kázmér a telefonálás után -, így helyes. De el ne felejts ötször megfürdeni előtte, nehogy egy morzsányi por maradjon rajtad. És kend be magad valamiféle szagos vízzel, hogy ne Ingermann Fridolin szagod legyen. Ezenkívül öltözz fel csinosan. Ne felejtse el kipucolni a körmeidet! Hát nem úgy gondoskodom rólad, mint egy anya a kétéves fiáról? - kérdezte, és elég szemtelenül nézett Fridolinra. Végül megjegyezte: - Siess, mert hét óra alatt el kell készülnöd. Remélhetőleg sikerül.

Tíz perc múlva a reggelizőasztalnál ültek két gőzölgő kávéscsésze mögött. Mikor megitták, Fridolin fel akarta hozni a postát. Kinézett az ajtón, hogy megint úton van-e Hamusziny kisasszony, de nem látta. Árnyék suhant fel a következő emelet utolsó lépcsőin. Vajon mi lehetett? Egy macska? Bekiáltott a lakásba:

- Ne idd meg az összes tintát, Kázmér! Felhozom az újságot. - Aztán lement a postaládához.

51

Kinyitotta az újságot, és elmosolyodott. Nagy betűkkel ez állt benne: „Új áldozatot szedett a hmiyoritisz. Züördögő főor megkapta a fertőzést.” Fridolin átfutotta a cikket, aztán meghökkent. A következőtől: „Mi rejtőzik valójában e mögött a hunyoritisz mögött? Eddig azt gondoltuk, hogy az egész csupán többé-kevésbé ártalmatlan betegség. Most úgy véljük, hogy több van mögöttele! Valószínűleg egy bűnöző banda, amely mindannyiunkat félelembe és bizonytalanságba akar hajszolni. Tegnap óta megerősödött a gyanúnk. Az esti órákban arcátlan támadást hajtottak végre egy kölcsönzőüzlet ellen. Csupán a tulajdonos rettenthetetlen fellépésének köszönhető, hogy elúzte a két tettet. Az egyik magas volt és sovány, a másik rendkívül alacsony és feltűnően hunyorgott. Ez nem lehet véletlen. Az

ünnepi banketten kezdődött a hunyorgás, aztán folytatódott a futballpályán, majd az ócskavastelepen. Kezdetben, bár szokatlan volt, viccesnek tűnt. Am most ugyanezzel a hunyorgással betörést követnek el. Mi van emögött? Rejtély áll Gyanakvai felügyelő előtt. Megkérdeztük, hogy mit jelentsen ez, s 6 sokatmondóan megvonta a váUát. Legyünk éberek! Valami történik a városunkban! Még nem tudjuk, hogy mi történik!" Fridolin összehajtotta az újságot, és elgondolkozva lépkedett felfelé a lépcsőn. Valaki htmyorogva kísérelt meg egy betörést, töprengett. Éppen akkor, mikor mindenki a hunyoritiszról beszél. Ha tudnák, hogy Kázmér lelkiismeretét nyomja az ünnepi bankett, a futballpálya és az ócskavastelep, mindenki biztos volna benne, hogy részt vett a kölcsönző elleni támadásban is. Valóban lenne köze hozzá? Fridolin egyszerűen nem hitte el.

A lakásba visszatérvén megkérdezte:

- Mondd Kázmér, nem változtál tegnap két emberré,' akik megtámadtak egy kölcsönzőt? Furcsa módon olyan emberekről esik szó, akik hasonlítanak ránk. Állítólag egy

52

magas és egy alacsony alak volt ott. Még buta történet lenne. Kázmér megrázta a fejét.

- Nem, ehhez nincs semmi közöm. Amennyire tudom, ké_ **ptelen** vagyok egyszerre két.^emberré változni. Ezenkívül nyilván nem választanék olyanokat, akik hasonlítanak hozzánk. Idétlenség lenne.

Ilyesmit gondolt Fridolin is. Mégis eltöprengett a dolgon. A rendőrség nem egykönnyen hinné el Kázmérnak, **hogyan** változik át. Gyanakvai felügyelő híres volt a szigoráról. Kázmérnak nem okozott fejfájást ez az okoskodás.

- Velem nem sokra menne a szigorával - mondta.-A legrövidebb időn belül megkapná a hunyoritiszt, és ezzel együtt a város legvidámabb rendőrénél is barátságosabb arckifejezést. Talán még egy csinos kis füllengés is jól állna az arcához, de ázt előbb ki kellene próbálni.

Fridolin kissé megnyugodott.

- Várjuk meg a végét, és igyunk teát *• javasolta. -Meglátjuk, hogyan alakul az ügy. Ma mindenesetre meglátogatom Rózsa kisasszonyt, és ennek örülök.

- Nyugodtan megvárhatod a végét, és ihatsz teát. Én is **megvárcMn**, és tintát iszom,

Kázmér piros tintát ivott, Fridolin mellette állt, és csóválta a fejét. Egyszerűen nem értette, hogy Kázmérnak izlik «z az ital.

- Bizonyára nincsenek izlelőbimbók a nyelveden. Kázmér bólintott. Neki izlett a tinta, hát mit magyarázza?

Délre mmdent tisztára mosott az eső. Éppen az utolsó cseppek koppantak az üvegre, mikor két sötét felhő között felcsillant az első napsugár.

Kázmér észrevette, és karon ragadta Fridolint.

- Nyomás! - kiáltotta. - Fel a cipőt, elő a gyerekkocsit.

53

bele engem, aztán indulás! Túl sok időt elvacakoltunk a lakásban! Nyomás! Nyomás!

Megint nem látták sehol Hamusziny kisasszonyt. Egyre jobban idegesít, gondolta FridoUn. Megbízhatatlan. Először azt hiszem, hogy mindig mindenütt ott van, aztán hirtelen nem mutatkozik többé. Csak az a furcsa, hogy mihelyt kilépünk a folyosóra, mindig felsuhan az ötödik emelet lépcsőin egy árnyék.

Az utcán óvatosan kikukucskáltak esernyőik alól az emberek. Aztán megáUtak, megrázták az ernyőt, összecsuhták, és folytatták az útjukat. A nap leszorította az égről az utolsó sötét felhőket is.

Kázmér áttolatta magát a városon. A piactéren virított a sok gyümölcs, zöltség és a tarka napernyők. Az asztalok mögött kofák álltak, és vevőkre vártak.

Majdnem túlhaladtak az első soron, mikor megállította őket egy árus hangja. Torkaszakadtából kínálgatta portékáját az asztala mögül:

- Ide jöjjetek, emberek, itt vesztek olcsón! Soha ezelőtt nem akadt olcsóbb és jobb vásár! Itt kapható doktor Ken-cés professzor csodálatos hajnövesztő szere. Csak két márka egy üveg! Kapkodják el ezt a fantasztikus alkalmi árut! Vegyék, ha van hajuk, hogy meg is maradjon! Vegyék, ha nincs hajuk, hogy újra nőjön! Doktor Kencés professzor csodálatos hajnövesztő szere Vé szuperhatóanyagot tartalmaz, és a legnehezebb esetekben is segít! Figyelem! Tyükszem eUen is alkalmas ez a szer. . . Na, mamóka - szólított meg egy közel áUó öregasszonyt -, mit szólna egy üvegecskéhez?

- Sose használnak semmit az ilyen vacakok - mondta Fridolin Kázmérnak.

- Akkor ez az alak hazudik! - mondta Kázmér, és erőteljesen meglengette a fülét. Aztán vigyorogni kezdett, mintha épp eszébe jutott volna valami. - Az a gyanúm.

53

hogy itt szükség van rkm. Kénytelen leszek elhagyni a főhadiszállást, és beavatkozom.

Mire Fridolin megkérdezhetette volna, hogy mit ért Kázmér a „főhadiszálláson”, már nem volt a gyerekkocsiban. Viszont a hajnövesztőszer-árus feltűnően hunyorgott.

- Tudják, hölgyeim és uraim, az előbb épp egy kicsit hazudtam. Ezt a hajszeszt egyáltalán nem doktor Kencés professzor állította elő, mivel az az úr sohasem élt. Ez a vizecske meg csak egyen segít: az én pénztárcámon. Szóval semmiképpen ne vegyék meg ezt a hitvány kotyvalékot.

Megszagolta, és hunyorogva megrázkódott.

- Üvegenként két márka igazán túl sok. Ez. . . - megint megszaglászta az üveget -, ez kérem sok víz, egy kis zöld festék és egy csöpp olcsó kölni.

A hallgatók morogni kezdtek:

- Szórakozni akar velünk? - kérdezte egy dörgő hangű, erős férfi.

- Vigyázzon, mert ha én szórakozom el magával, maga nyomorult pancser. . .

Ebben a pillanatban Fridolin a gyerekkocsiba nézett. Kázmér megint ott feküdt, ragyogott, és a szeméig felhúzta a takarót.

- Ezennel újra jelentkezem a főhadiszálláson - mondotta.

A hajszeszárus csodálkozva állt.

- De hát mi történik itt, uraim? Vegyék, vigyék! Doktor Kencés professzor csodahaj szesze mindenkin segít. Itt van, tessék, tessék! Két márka üvege!

Az emberek kinevették.

- Azt mondta, hogy értéktelen holmi, most meg a nyakunkba akarja varrni? - kérdezte a dörgő hangű férfi.

- Mondtam volna valamit ilyen értelemben? - csodálkozott az árus. - Hát mindenesetre egy pillanatig nagyon furcsán éreztem magam. Na, hát akkor sietek is.

- Nem siet - mondta a férfi,

- Dehogynem.

54

- Nem. Szépen kiborítja a vizét, és mi segítünk egy kicsit.

- Nem! Nem! - ordított a hajnövesztőszeres.

- Dehogynem! Dehogynem! - mondta a dörgő hangű férfi, és nyugodtan kiöntötte a földre az első üveg tartalmát. A-többiek is segítettek öntögetni. Nem tartott sokáig, míg minden üveg kiürült.

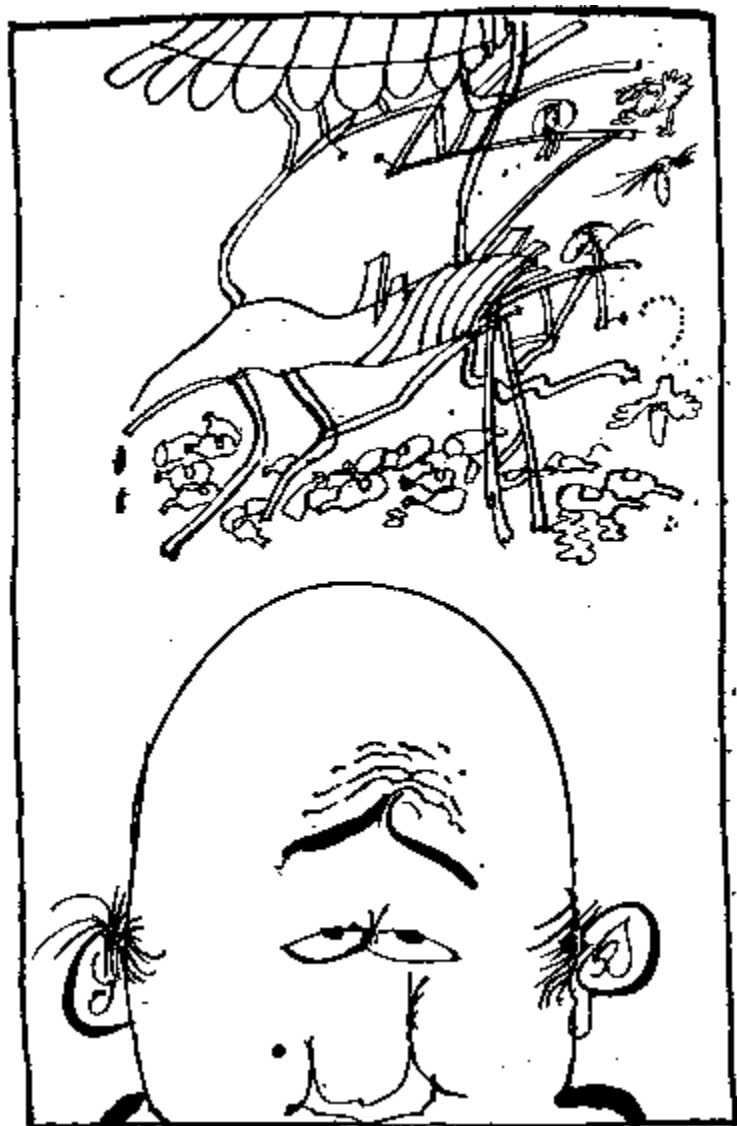
Nemsokára szétszéledtek az emberek. Csak Fridolin nézte még a gyerekkocsi mellől, mit csinál a haj szeszárus. Az kartonokba pakolta üres üvegcseit.

- Mit kezd majd velük? - érdeklődött Fridolin.

- Új hajszert öntök bele, mégpedig piros színűt, ötezer liternyi van olthon. És ezúttal nem doktor Kencés profesz-szor Vè szuperhatóanyagű hajtonikumának hívják majd, hanem doktor Bencés professzor hajszeszének Ef szuperhatóanyaggal és sajátos mélyhatással. Egészen jól hangzik, mi? És más városban adom el a holmit. Rádásul mostantól kezdve már

nem két márkába kerül, két márka húszat kérek érte. Csak nem hiszik, hogy én fizetem meg, amiért itt elrontották az üzletemet? Nem bizony, azt a következő vevők fizetik meg. Fridolin továbbtolta a gyerekocsit. Kázmér dühösen morgott a takaró alatt. Nagyon szívesen kitolt volna ezzel a fickóval. v
- Futni hagyhatjuk - mondta Fridolin -, aránylag ártalmatlan eset.

Kázmér tovább morgott. De sajnós az nem használt.

11.

Kázmér lenézett az utcára.

- Autók, autók, mindenütt csak autók. Le kéne vágni őket, és kolbászt csinálni belőlük - mondta elgondolkozva.

- Vajon milyen lenne az ízük?

Ekkor valami mást vett észre. '

- ICI az ott az utca másik oldalán? Az idős **Eisszony**, a negyedik emeleti ablakban?

- Gyakran áll ott - magyarázta Fridolin. - Szinte semmit nem tudok róla. Egyszerű öregasszony. Most jut eszembe, hogy meséUe a tejes: feltaláló volt a férje.

Kázmér hegyezte a fülét, és mosolyra húzta a száját.

- Gyere, Fridolin, látogassuk meg a feltaláló nénit.

- Csak úgy egyszerűen átmenjünk? - kérdezte Fridolin. Milyen indokkal?

- Repülhetünk is, ha neked úgy jobb - mondta Kázmér.

Kinyitotta az ablakot, és bátorítóan csapkodott a karjával

- Azonkívül igazán nem indok nélkül megyünk át. Nekem az a fő indokom, hogy kíváncsi vagyok a nénire. Nálam a legnyomósabb indok a kíváncsiság.

- Jó, menjünk - mondta Fridolin, és újra becsukta az ablakot. - Két óra múlva mindenképpen Rózsa kisasszonynál kell lennem. Legjobb, ha itt hagyjuk a gyerekkocsit. Erre a kis távolságra a karomra veszlek. Azt gondolják majd az emberek, hogy nagyra nőtt kisfiú vagy.

57

A tizenegyedik fejezetben Fridolin és Kázmér meglátogatja Gríznét, a feltaláló özvegyét. Az öreg hölgy csodálatra méltó dolgot mutat nekik. Ezután Fridolin nagyon jól érzi magát Rózsa kisasszonymái

A szemközti házban egy teli levélszekrényre mutatott Fridolin.

- Azt hiszem, ez az övé, Gríznének hívják - mondta, és kihúzta a postát a szekrényből.

Fridolin becsengetett.

Rövid idő múlva csoszogó lépések közeledtek, és kinyílt az ajtó.

- Jó napot! - mondta Grízné. - Mit óhajtanak?

- Jó napot! - válaszolt Fridolin. - Szomszédok vagyunk. Az utca másik oldalán lakunk a kicsivel. Meglátogatnánk magát. Csak úgy, igazi indok nélkül. Azonkívül felhoztam a postáját.

- Nahát, ez igazán kedves - mondta a szikár, öreg Grízné, és ráncai mögött elmosolyodott. - Minden harmadik nap megyek le a postáért, mert megerőltető a lépcsómászás. De jöjjenek már be, öö. . .

- Ingermann Fridolin - mutatkozott be Fridolin, Kázmér pedig hozzátette:

- Én vagyok a fűUentgető, nagy szájú Pöttöm-Nagy Kázmér, a pletykológia doktora. - És úgy meghajolt hozzá, hogy a szája majdnem a padlót érintette.

Grízné örült a látogatásnak, mert ritkán tévedtek be hozzá vendégek. Rövid idő múlva mindhárman a nappaliban ültek, beszélgettek és kekszet rágtak. Kázmér rengeteget morzsázott a nagy szájával, bár Fridolin szorgosan bökdöste és figyelmeztette, hogy viselkedjen illendően.

Grízné mesélt. Később régi fényképeket szedett elő a szekrényből.

- Ilyen volt a férjem - mondta egy mosolygó, idős úrra •mutatva.

- Tényleg feltaláló volt? - érdeklődött Kázmér.

- Furcsa történet ez - válaszolt a néni. - Egy ideig valóban feltalálóként dolgozott a férjem. Később szívesen mutatok majd néhány dolgot, amit ő talált, fel. Aztán egy nap kijelentette, hogy értelmetlennek tartja a találmányokat,

58

mert szerencsétlenséget hoznak. A lőporra gondolt, a rakétákra és az autókra. Mind pompás dolog lenne, de mit művelnek vele az emberek? Fegyverekké válnak a kékben a találmányok, vagy beszennyezik velük a levegőt. Nem hiszem, hogy mindenben igaza volt, de sziklaszilárdan hitte, hogy minden találmány fölösleges és ártalmas. Csak egyetlen találmánynak van már értelme, mondta.

- Melyiknek? - kérdezte Fridolin meg Kázmér, és feszülten néztek az idős asszonyra.

- A férjem meg volt győződve róla, hogy csak annak a találmánynak van értelme, ami az összes addigit visszacsinálja. És mert nem szerette az autókat, elkezdte visszafeltalálni őket. Nem is feltalálónak nevezte magát, hanem szétalálónak. Sajnos ez az autós dolog nem sikerült. Csak azt nem értem, hogy egy napon eltűnt a belülről bezárt laboratóriumából. Soha többé nem bukkant fel. Valószínűleg feltalálóként szétalálta magát.

- Miért tehetete?

- Túl sok dolog nem tetszett neki a földön. Kázmér piros arccal ült és csodálkozott.

- Igazi nagy feltaláló volt a férje - mondta. - Bár én az ő helyében még feltaláltam volna néhány dolgot. Utána még mindig lett volna ideje a szétalálásra.

- Milyen találmányokkal foglalkoztál vobia?

- Az önmegújító sült kolbásszal például, amelyik minden harapás után tovább nő.

Fridolin úgy vélte, hogy ő tanárként a teljesen automatizált dolgozatjavító géppel foglalkozna. Semmi kifogása nem lenne egy vakációduplázó szerkezet ellen sem.

Kázmér azon gondolkodott, hogy nem találhatott volna-e fel Giriz úr néhány dolgot a feleségének.

- Jól jött volna egy automata pénznyomógép, egy automata lépcsőnfelhordó gép és egy újsághozó robot.
Grízné és Fridolin beleegyezően bólogattak. A néni bemutatta férje egyik taláhnányát.

59

- Itt van - mondta, és az asztalra mutatott.

- Elz asztal, semmi más - mondta Fridolin. - Már régen léteznek asztalok.

- Ha leime szíves megfordítani az asztalt - javasolta Grízné.

A vendégek megfordították. Most az asztallap feküdt a padlón, és a lábak felfelé mutattak. Motor, propeller és kormány volt szerelve az asztallap alsó oldalára.

- Bemutathatom? Ez a Gríz-féle repülő asztal. Nem foglal el külön helyet, hiszen amúgy is van szükség asztalra. Egyik oldalán szabályos asztal, másik oldalán repülőgép.

Az izgalomtól majdnem légsavarként pörögtek Kázmér fölé. Fridolinra nézett, az meg órá. Mindketten látták, hogy mit akar mondani a másik. Ezért kórusban mondták:

- Lenne valami kifogása ellene, ha kipróbáljuk a repülő asztalt? Napközben volt némi kifogása ellene Gríznének, mert asztalként használta az asztalt, de éjszaka nem kellett neki.

- Akkor nyugodtan használhatják és röpködhetnek vele.

Mindketten ragyogtak az örömtől. Különösen Kázmér feje hasonlított a nyári naphoz. Mikor eleget ragyogtak, megint visszafordították az asztalt.

Még egy félóráig maradtak, aztán elbúcsúztak. Gríz néni megköszönte a látogatást:

- Jöjjenek át gyakrabban, kérem - mondta. - Nagyon örülnék neki!

- Biztosan visszajövünk - ígérték mindketten.

- És ne felejtsek, hogy ma este ki akarják próbálni a repülő asztalt.

Kázmér és Fridolin biztosították, hogy nem felejtik el.

- Miért rázod olyan csodálkozva a fejed? - érdeklődött együttérzően Kázmér a lépcsőn lefelé menet.

Fridohn gyakran rázta a fejét, ha csodálkozott. Most ép 59

pen ázon csodálkozott, hogy milyen érdekességekre bukkantak az idős szomszédasszonynál.

- Ül az ablaknál egy öregasszony. Azt gondolja az ember: ott ül egy öregasszony, semmi különös. Mindennap látom. Aztán szóba elegyedek vele, és rájövök, hogy mennyi "érdekességet tud mesélni.

Kázmér fellendült a lépcsőkoriátra, és lecsúszott.

- Csüssz utánam, tanár úr! - kiáltott. De Fridolin már nem mert.

- Megértelek - mondta Kázmér. - Régen, mikor még fiatalabb és vagányabb voltam, nekem is sokkal kényelmesebbnek és csúszásra alkalmasabbnak tüntek a lépcsőkorlátok. Vagy ez a korlát túl ülepellenes. - Fájdalmasan elhúzta a képét.

- Egyébként ami úgy ég ott, a sürlődástól ered - magyarázta Fridolin résztvevően. Néha valahogy csak kibújt belőle a tanár. Vásároltak néhány apróságot, aztán hazaindultak. Út-közben Kázmér egyfolytában szimatolt.

- Hát ez csodálatos. Majdnem jobb szag, mint a sült kolbászé. ' Otthon még erősödött a szag. Kázmér vadul ugrándozott a lakásban, és kereste a csodálatos szag forrását. Fridolin elgondolkozva szimatolt. '

- Borzalmasan büzlik - állapította meg.

- Illatozik! - tiltjikozott Kázmér, és az asztalra csapott az öklével.

- Illatozik, illatozik!

Fridolin rájött, ml büzlik úgy, A bevásárlószatyor legtetején hevert egy darab sajt. Az eladónó nyilván az egész sajtbolt legrégiljb darabját csomagolta be. Inkább a sajtműzeumba való lett volna.

- Nekem már régóta hiányzik a sajt - mondta Kázmér.

Művésziesen megnyalta az ajkát, s közben majdnem a fülét is sikerült. - Az őserdőben sem létezik simogatóbb.

Ujjbeggyel emelte ki Fridolin a bűzforrást a szatyorból.

60

Kázmér feljajdult a gyönyörtől, magához rántotta a sajtot, és három harapás után a fele már eltűnt a fogai mögött.

Ekkor'nézett fel büntudatosan Fridolinra.

- Rólad teljesen megfeledeztem, csak egyszerűen felfalom ezt a csodálatos dolgot. Nem kérsz?

Fridolin rémülten tiltakozott:

- Nemsokára Rózsa kisasszonyhoz megyek - mondta nem szeretnék büzleni nála.

- Te aztán furcsa alak vagy. Ha engem ezzel a sajtillattal látogatnál meg, azonnal örökre beléd szeretnék. - Mélyet sóhajtott és folytatta: - Már attól félek, hogy a kolbázmániám mellé másik bajt is szereztem: a sajtőrületet.

Fridolin ruhát váltott a látogatáshoz, és megborotválkozott.

Borotvaköhhüvel kente be az arcát. Kázmér halálra váltan nézte.

- Ajajaj - nyögdecsejt, és befogta az orrát. - Miféle szagod van? így biztosan nem szeret majd. Sokkal jobb lenne, ha sajtot kennél a füled mögé, és a hónaljadra sem ártana egy kicsi. A sajt sokkal illatosabb.

Az utolsó mégmaradt darabkával Fridolinra vetette magát, és be akarta vele dörzsölni. Az alig menekülhetett. Kázmér megsértődött.

- A legjobbat akartam neked - mondta. - De te nem hagyod, hogy segítsenek rajtad. Nézd meg, mit kezdesz egyedül az étellel.

- Vigyázz a lakásra - mondta búcsúzaskor Fridolin. Kázmér kézre állt, és a lábaival integetett.

- Régen, tréfacsináló koromban mindig a lábammal integettem búcsút. Egy idő múlva az embereknek megtetszett, és utánam csinálták. Nem sokkal később már mind a lábukkal intettek búcsút. Ekkor aztán megint kézzel integettem, és végül ezt is leutánozták.

Talpra ugrott.

61

- Ja igen, azt akarom még mondani, hogy ne kövess el butaságot - mondta a pöttöm Kázmér, szemtelenül vigyorgott, és csípőre tette a kezét. Fridolin mosolyogva rázta a fejét, és elment.

Rózsa néhány utcányira lakott egy kétszobás lakásban. Kellemes, frissen főzött kávé illata terjengett nála. Fridolin igazán helyesnek látta a kartársnőjét. Szinte sajnálta, hogy nem a tanítványa. Legszívesebben megmondta volna ezt neki, de mégsem mondta, mert nem tudta, hogy lehet-e ilyen mondani. Egymással szemben ültek és beszélgettek. Ha tanárok beszélgetnek, gyakran esik szó az iskoláról.

- Tudja-e, hogy Ridegh igazgató egészen megváltozott az ünnepség óta - mondta Rózsa. - Kínozza a lelkiismeret ezt az öreg, magabiztos, megrendíthetetlen igazgatót. Úgy érzi, hogy túl szigorú volt az utóbbi időben.

- Furcsa - mondta Fridolin. - Évek óta tanít. Mindig azt ismételte: „Szigorú és igazságos vagyok.” De csak szigorú volt, egyáltalán nem igazságos. Alaposan megnehezítette a nebulók életét. Most akar hirtelen megváltozni? Reméljük, hogy sikerül.

- Borzasztóan örülnék neki - mondta Rózsa mosolyogva, és kávé teltőt Fridolinnak. _

Milyen bájosan mosolyog, gondolta Fridolin, és mélázva kavargatta a kávéját. '

- Fel se tudom fogni - folytatta a nő -, mintha valami belebújt volna.

- Óhhh! - sóhajtott Fridolin. Már arra gondolt, hogy Rózsa tud Kázmérről és a mutatványairól. De aztán megállapította, hogy semmit nem tud.

Elbeszélgettek egy ideig Ridegh úrról, meg hogy mi minden történt velük azelőtt. Észre se vették, hogy lassan kiürült köztük az üveg bor.

Búcsúzásakor Fridolin megérezte, hogy valaki figyel. Kázmér ült kinn az ablakpárkányon, vidáman hunyorgott,

62

és megcsókolta az ablaktáblát. Hát ez micsoda? - töprengett Fridolin. Rózsa véletlenül az ablak felé fordult, Kázmér pedig villámgyorsan eltűnt.

A lépcsőn lefelé menve Fridolin keresztül-kasul boldog-n[^] érezte magát. „Ha ez attól származik, hogy velem voltam, akkor hamarosan meg kgU mondanom neki - gondolta. - Gyakrabban kell találkozunk.”

A ház előtt már várta Kázmér, Fridolin karjába ugrott és elhelyezkedett.

- Eluntam magam otthon - mondta. - Sétáltam egy kicsit a háztetőkön. És mert véletlenül épp erre jártam, gondoltam, megnézek benneteket. Igazán kedves ez a Rózsa. Mindenesetre legalább megcsókolhattad volna. Olyan szépen megmutattam az ablaktáblán.

- Csakhogy ő nem ablaktábla, éppen ezért valamivel nehezebb megcsókolni.

Fridolin mesélt Ridegh igazgatóról, és hogy mennyire megváltozott. Kázmér lelkesen dörzsölte a kezét.

- Mégiscsak hasznos az átváltozási művészetem! Ezután hazasiettek, hogy el ne késsenek Gríz nénitől.

12.

Grízné már várta Kázmért és Fridolint.

- Sajnos itthon kell maradnom - mondta. - Nem való öregasszonynak az tisztalon repülés. Viszont rettentően kíváncsi vagyok, hogy valóban repül-e. A férjem esküdött rá. Ha valóban repül, nagyon szívesen odaadom hosszabb időre. Addig a konyhaasztalt használom majd.

Fridolin és Kázmér levette a terítőt, és megfordította az asztalt. Ott feküdt, és a levegőbe meredt a négy lába. Grízné kinyitotta az ablakot.

- Hogy * rögtön elrepülhessenek. Idebenn elég szűk a hely. Kázmér és Fridolin kételkedve szemlélte az asztalt. Nehezen tudták elképzelni, hogy képes lenne elrepülni. Azért meg akarták próbálni.

- Miért ne? - mondta Fridolin. - Állítólag léteznek repülő csészealjok is.

Gyanakvóan körüljárta az asztalt.

- Itt a kormány. Ez nyilván a duda - mutatott az asztallábhöz erősített apró trombitára. - Ott a motor, itt a tank és a propeller.

- Ezzel a karral irányíthatja oldalt meg fölfelé és lefelé az asztalt - szólt közbe Grízné. - Nos hát, kellemes repülést.

Takarókat és párnákat adott nekik, hogy kényelmesebb A tizenkettedik fejezetben egy asztal mind a négy lábával a plafonnak ugrik. Kázmér kukorékolni tanít egy szélkakast. Utána mindkettlen egy vendéglőbe repülnek. Kázmér szívesen megdöbbené a vendéglőséket, de egyáltalán nem sikerül 63

legyen a helyük. Kázhíer mindig szerette a kényelmet, s ezért hálásan mosolygott a nénire. A kamrában állt két üveg repülőbenzin, azt betöltötték a tankba.

komolyra fordult a dolog, s ez meglátszott Kázméron. Egyre jobban félt. Fridolinon nem látszott annyira, bár legalább úgy félt. ő jobban uralkodott magán.

Nem halaszthatták tovább. Beindították a motort, s az azonnal egyenletes, megbízható zümmögésbe kezdett.

- Úgy morog, mintha egy kis tigris lenne a tankban -szólt Kázmér, és belenézett a tankba, ám ott nem ült tigris. Egyre gyorsabban forgott a légszavar. Kázmér és Fridolin elhelyezkedett az asztallapon.

- Kapaszkodj! - kiáltott Fridolin.

Teljes erővel lenyomta a kart. Akár egy megvadult ló, ugrott négy lábbal a mennyezetnek az asztal. Grízné a szeme elé kapta a kezét, Kázmér pedig remegett, mint a kocsonya. Fridolin most enyhébben nyomta a kart. Grízné szerencsére hatalmasat pattant ebben a pillanatban. Az ug-^ rás nélkül grízzé vált volna, mert az asztal épp ott ért földet, ahol ő egy pillanattal előbb áUt,

- Minden rendben? - kérdezte a néni. Ránéztek, és panaszosan bölintottak. Most egészen óvatosan nyúlt Fridolin a karhoz. Utasa jajongva nyögdécselt. És máris fenn lebegtek a levegőben. Fridolin azt gondolta, hogy megtanult asztallal repülni.

Mosolyogva kezelte a kart. Am a mosoly ráfagyott az arcára, mert egyetlen rándulással a fal felé vágódott az asztal.

Szerencsére a falnak arra az oldalára építették az ablakot, és Grízné boldog volt, hogy idejében kinyitotta.

Fridolin két kézzel is alig győzte kordában tartani a sötétben repülő asztalt. Az utolsó pillanatban fékezte le a túloldali házfal előtt. Útitársa az első pillanatokban az asztallapra szorította az arcát, és halkán bögött.

Nem tartott sokáig, és egyenesbe kerültek. Kázmér most már csak a kezét tartotta a szeme elé, aztán azt is hamar el

vette. Nagy ívben visszarepültek Grízné lakásához, hogy megmutassák: minden rendben van. A néni integetett, és megnyugodva becsukta az ablakot.

Hamarosan egy-egy asztallábhöz támaszkodtak. Magasan repültek a házak fölött. Sok lakásban égett még a villany. Olyan volt, mintha valaki nagy, világító pontokat pettyentett volna a házak sötét homlokzatára. Ilyen fénypontokat láttak az utcán is; a lámpadétól és a villanyoszloptól sugároztak fel a két repülőhöz. Valahol erre kell legyen Virág asszonyág kolbászosbódéja. Kázmér szemei csillogtak a vágtyól erre a gondolatra. Utána felismerték az ócskavastelepet, és rögtön utána a Fridolin iskoláját.

- Az hiányzik csak, hogy így lassan?^ a tanítványaim - mondta. Kázmér magára húzta a pokrócot, és elővett a zsebéből egy kis üveg piros tintát.

- Megiszom, hogy a vakáció után se húzhas alá hibákat - szolt Fridolinnak.

Fridolin felbátorodott, és hurkokat írt le. Gyárkéményekkel teli vidékre érkeztek.

- Kapaszkodj! - kiáltott Fridolin, és magabiztosan siklott a kémények között.

- Sokkal jobb, mint a sílesiklás. A következő olimpiára fel kellene venni a gyárkémények közötti asztalszalomot.

Jó tempóban repült tovább. Lassan eltűntek a város utolsó házai. Felbukkant egy erdő. Kázmér boldogan fújta a trombitát, és kiabált:

- Helyet!

Tisztás terült el alattuk. Inkább sejtették, mint látták. Az autópálya fényei villogtak jobbra, néhány kilométernyire.

- Milyen szép magasról éjszaka a vidék! - lelkenedett Kázmér. Aztán hirtelen megkérdezte:

- Mi bajod?1iiiért repülsz olyan alacsonyan?

Fridolin majdnem bukórepülésben zuhant lefelé. Röp-

tükben majdnem érintették az erdei tisztást. Fridolin megint felfelé irányította az asztalt.

- Hallani akartam, milyen hangot ad a fű, ha éjszakai repüléskor megérinted a hegyét.

Majdnem függőlegesen emelkedtek fel. Akár a liftben, gondolta Kázmér. Megfordult, és a kivilágított várost látta maga mögött. Alattuk egy falu elszórt fényei bukkantak fel.

- Ismerek itt egy kellemes vendéglőt - mondta Fridolin. -

Tartsunk szünetet?

Kázmér szorgalmasan bólogatott, és nyalta a száját. Már azon gondolkozott, hogy mit rendel majd. Legalább négy sült kolbászt, de lehet több is - valahogy így hangzik majd a rendelése.

Mindkettőjüknek igen jó kedve kerekedett, és nem figyeltek oda. Majdnem egy gyárkéménynek csapódott a repülő asztal.

- Már a falvakban sem bízhat meg az ember! - mérgelődött Kázmér. - A faluban legyen istálló, de ne kémény! Vajon ez is olyan magas, mint a városiak?

Fridolin nem tudta.

- Megnézhetjük közelebbről - mondta.

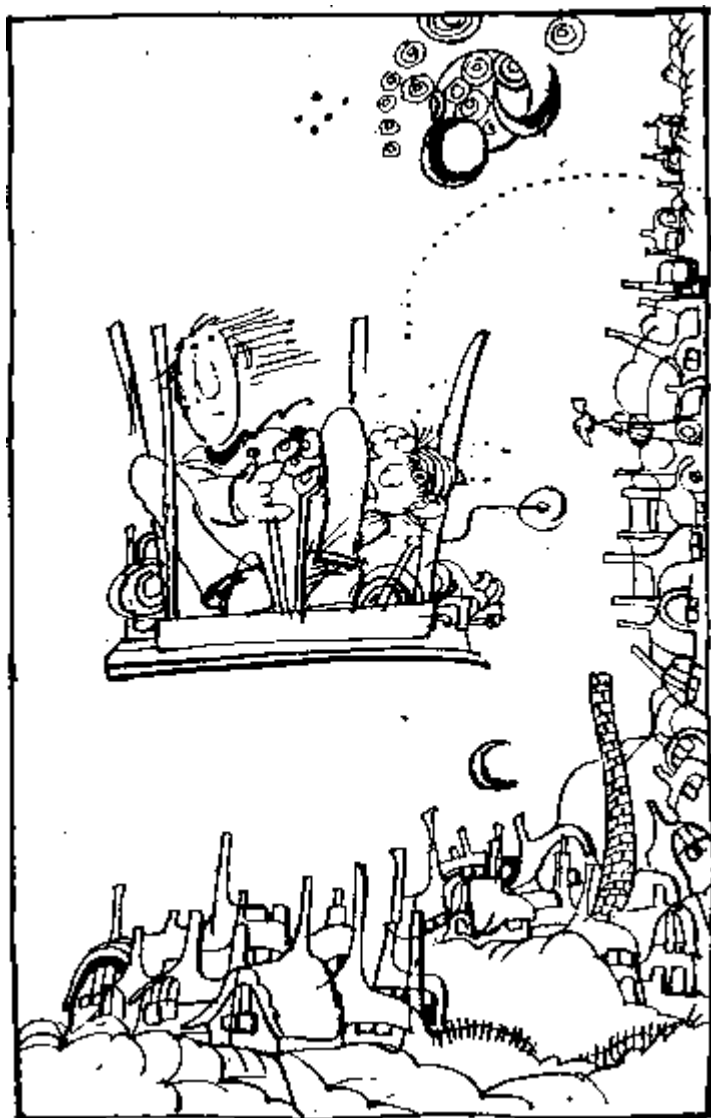
' Biztosan ereszkedett le a kémény csúcsára. Az asztal peremén át beláttak a kémény mély, fekete lyukába. Csak azt látták, hogy semmit nem látnak. Fridolin beleköpött, utána Kázmér is. Bármennyire is várták, nem hallották a pleccsenést. Tisztelettel és csodálattal szemlélték a hatalmas Ijrukat.

- Falusi kéménynek túl magas - állapította meg Kázmér, aztán továbbrepültek.

Rövid idő múlva újabb tornyot láttak maguk előtt a sötétben. Ezúttal a templom tornya volt, és szélkakas koronázta.

- Ezt meglátogatjuk - kiabált Kázmér izgatottan. - Ma éjszaka kukorékolni tanul!

SO

49

Kázmér igazán mindent elkövetett, hogy megtanítsa kukorékolni a szélkakast. Pompásan előkukorékolt neki. Minden átlagos, normális kakas Idnevezte volna érte tiszteletbeli kakassá. De ez a szokatlan állat makacsul hallgatott..

- Makacs fickó! - szitkozódott Kázmér, és megtaszította. Fridolin időközben megkerülte a tornyot. Hirtelen csikorgást hallott, aztán Kázmér ijedt kiáltását. A szélkakas ide-oda billegett, mintha el akarna repülni, de még nem határozta volna el magát. Aztán mégis elszánta magát, és hatalmasat recscent. Kázmér mindkét kezével a fémmadárba kapaszkodott, és segítségért kiabált. Eltört a kakast tartó rúd.

- Tiszta rozsdá - kiáltott Kázmér. - Mit csináljunk ezzel a jószággal? - kérdezte, és simogatta a hűvös, alig fénylő tollakat. Most hárman ültek az asztalop.

- Leadjuk - javasolta Fridolin. - Sajnos már bezárt a talált tárgyak osztálya. Azonkívül kellemetlen kérdéseket tennének fel ott nekünk. Hogyan repült hozzánk a madár, kérdezhetnék például, és nagyon nehezen válaszolhatnánk rá.

Elhatározták, hogy a falusi vendéglőben adják le a jópofa állatot. Rögtön ezután le is szálltak a sötét parkolóhelyre. Egyetlen autó sem áút már ott. Kázmér a hóna alá fogta a szélkakast, és bement a vendéglőbe. Fridolin a repülő asztalnál maradt, és elképzelte, hogy csodálkoznak majd a vendéglősök a fémkakason.

Kázmér volt az egyetlen vendég a teremben. A vendéglős meg a felesége a pult mögött állt. A férfi egy nagy trombitát fújt, s mikor Kázmér odalépett, leengedte.

- Gyakorolnom kell - magyarázta, és végigsimította a szakállát. - Hplnap a tűzoltózenekarban játszom. Hát te mit akarsz, kisfiam? Mit dugdosol a hátad mögött? .

A pulton át lenézett Kázmérra. Az egy barátságos, szakállas arcba bámult.

- Egyébként Keselyű Richárd vagyok, a feleségem pe

67

dig Ilse - mutatott a pohár sör előtt bébiruhái kötő feleségére.

- Szóval - mondta Kázmér - én vagyok Kázmér, és hoztam magának valami kedveset.

Előhúzta a háta mögül a szélkakast.

- Leesett a rúdjáróJ ez a sületlen kakaska. Ezenkívül énekelni sem tud. Nincs kedve korrepetálni? Ügy látom, maga zenekedvelő.

Kázmér elképzelte, hogy most nagyon meglepődik a vendéglős. De sem neki, sem a feleségének eszébe sem jutott. A vendéglős felemelte a trombitáját, és fújt néhány vidám hangot.

- Bizony, bizony - mondta aztán -, ilyen madaraknak is kell lenniük. De mivel Keselyű a nevem, családtagként is üdvözölhetem a kakast.

- Ogy bizony - szolt a feleség?, és ivott egy korty sört.

- Isten hozta a Keselyűfészekben, ez a vendéglőnk neve ugyanis
- tette hozzá. - A feleségem egyébként bébifehérenemű-kötésben
falusi bajnok - mondta ugyancsak büszkén.

- A férjem viszont a fésű- és trombitafúvás mestere. Kázmér
megsértődött.

- Azt se kérdezik meg, hogy honnan szedtem a szélkakast?

- Neeem - mondta kórusban Keselyű úr és a felesége. - Nem
kérdézzük, mert mi nem kíváncsiskodunk.

Kázmér leült. Maga mellé tette a szélkakast. Na, majd csak
kíváncsiak lesznek mindjárt.

- Az előbb egész kellemesen éreztük magunkat a templom
tornyán - mondta. - Kellemesebben, mint a parkolóhelyünkön.

A vendéglősek ott álltak, hallgatták, és ennyit mondtak:

- Aha.

Kázmért sértette, hogy egyáltalán nem csodálkoztak a kakason.
Mindenképpen ki akarta hozni őket a sodrúkból.

68

- Vegyék tudomásul, igazán bekárpitoztathatnák a
parkolóhelyüket Mázsányi sziklák hevernek mmdenütt Mikor az
előbb földet értünk a repülő asztalunkkal, majdnem
szétmorzsolódott az asztallap.

- Kellemesen repültek? - kérdezte ugyancsak közönyösen a
vendéglős.

- Igeeen! - ordított Kázmér. - Asztallal repiiltünk! Fridolin
barátom még mindig kinn köröz, mert túl kemény neki a
parkoló.

- Nahát, igazán sajnáljuk - bizonykodtak. - Szóljon már neki,
hogy repüljön be. Melegebb itt és hangulatosabb -javasolta a
vendéglős, és kinézett. - Tényleg ott repül kinn a barátja -
mondta a feleségének.

- Remélhetőleg nem fázik meg - mondta az asszony, a pultra
tette a gyapjúgombolyagot, és megint ivott egy korty sört.

Kázmér nem bírta tovább. Felugrott az asztalra, és toporzékolt.

- Legyenek szívesek és csodálkozzanak! Ámuldozzanak! -

üvöltötte. - A legfurcsább dolgokat mutatja nekik az ember, és
nem csodálkoznak! Asztallal repülünk, és szélkakast hozunk
ide! És csak áUnak, és úgy tesznek, mintha ez a
leghétköznapibb dolog lenne!

Kázmér fülei sértetten lekonyxoltak.

Keselyű úr mosolygott ' .

- Olyan sok minden történik manapság. Miért ne
röpködhetnének maguk egy asztallal, és hozhatnának ide egy
szélkakast? - kérdezte barátságosan, és töltött magának egy
pohár sört.

- Nekem is egyet! - kial>ált Kázmér a fogát csikorgatva. - A kakasnak ugyanazt kérem - fűzte hozzá ravaszul.
. A vendéglős csordultig töltött két poharat. Óvatosan hozta az asztalhoz, jó egészséget kívánt, egy poharat Kázmér elé tett, egyet meg a kakas elé. A kakas érthető módon otthagya a sört.

69

- Nem ízlik? - kérdezte Kázmér a kakast. - Nahát, ha tudtam volna. Most aztán biztosan tönkremegy a finom **9ör.** - Mélyet, szomorút sóhajtott, és hanyagul megjegyezte: - Hát akkor meg keU könyörölnöm rajta, és megíha-tom a sört. - Most különösen ravasznak érezte magát, és a pohár után nyúlt.

- Igazán nem kell megkönyörölnie - mondta gyorsan a vendéglős. - Az a fontos, hogy kifizesse. Hogy ki issza meg, az nekem mindegy. Azzal megragadta a poharat, és egy hajtásra kiitta.

- Ahhh! - sóhajtott hozzá, miközben Kázmér a levegőbe markolt. Kázmér dühösen morgott. Semmi nem sikerül itt neki Ilyen vendéglőssel még nem találkozott. Keselyű-né közben kinyitotta az ajtót, és behívta Fridolint. Az berepült az asztallal.

- Jó estét - mondták a vendéglősek, ahogy az asztal belebegett a szobába. - Mit parancsol?

Kázmérnak végre be kellett látnia, hogy ezeket semmivel, de igazán semmivel nem hozhatja ki a sodrúkból.

Különben igert kellemes estét kerekítettek. Kázmér kolbászt evett, utána sajtot, Fridolin meg sörözött. A vendéglős fújta a trombitáját, s egy kicsit a fésűjét is. A felesége kötött hozzá, hogy csúik úgy kattogtak a kötőtűk. Végül mind a négyen repültek egy kört a vendéglőben. Utána a vendéglősek leszálltak az asztalról, és kinyitották az ajtót.

- Viszlát - mondták jertek vissza hamarosan. Kivételesen nem kell fizetnetek, ma a vendégeink voltatok.

Kázmér és Fridolin a sötétben visszarepült a városba. Eltűnt mögöttük az erdő. Feltűntek előttük az első házak és az utcai lámpák hosszú sora. Aztán már a saját utcájuk volt alattuk.

Kázmér kinyitotta az ablakot. Fridohn pedig biztos kézzel a nappaliba kormányozta a repülő asztalt. Ebben a pillanatban húzta be Hamusziny kisasszony a függönyét, és mormolt:

69

- Mindig gondoltam, hogy valami nincs rendben ezzd á kettővel. Alaposan rajtuk tartom majd a szemem.

Fridolinnak és Kázmérnak fogalma sem volt erről Hamusziny kisasszony csipőre tette a kezét, és feldúltan járkált a szobában.

- Majd megmutatom én ezeknek! Különösen annak a szörnyű gyerekkocsis törpének!

Időközben Fridolinék visszafordították az asztalt. Most újra ártatlanul áUt, akár egy hétköznapi asztal.

Megvacsoráztak, aztán bekapcsolták a televíziót. Griz néninél odaát már régen sötét volt. Annál világosabban égett a lámpa Hamusziny kisasszonynál. Izgatottan rohangált a lakásban, füstfelhőket okádott, és vastag ráncokat sétáltatott a homlokán. - Két betörőről irt az újság - mormolta. - Az egyik kicsi, a másik nagy* Ez igen pontosan illik Ingermann úrra és a gyerekkocsiban furikázó kicsire. Ráadásul erősen hunyorog. Alaposan megfigyeltem.

Úgy érezte magát, akár egy detektív nő egy fontos bűnügy végső megoldása előtt

70

13.

FridoUn az ágyban feküdt, és a tegnapi vidám repülésre gondolt. Nyújtózott, kiugrott a paplan alól. „Először is felhozom az újságot” - határozta el

Mikor kinyitotta az előszoba ajtaját, hátulról megbökte valaki. Kázmér állt ott, és nagyra tátott szájjal ásított, mintha a reggelt Fridolinnal együtt akarná lenyelni.

- Hát te - mondta, amikor kiásította magát. - Hova mész ilyen korán reggel?

- A postaládához. Felhozom az újságot.

- Csak nem mész le egyedül a lépcsőn, Ingermannkám. Ki tudja, megtalálod-e egyáltalán az utat? Elkísérek.

Egyetlen ugrással Fridolin karjában termett. Az felsóhajtott barátja súlya alatt, aztán hűségesen cipelte. Lefelé menet megjegyezte:

- Lassan úgy érzem, hogy kísértetet látok. Már megint ott suhant felfelé a lépcsőn az az árnyék. Ha csak egyszer lefelé suhanna, akkor például jó napot kívánhatnék neki. Úgy érzem, hogy valaki követ.

- Hallgass - mondta Kázmér. - Ne szakítsd félbe a gondolataimat. Épp azon gondolkozom, hogy kivé változzak ma Egész nap csiklandoz a szemem körül a hunyorgás.

Üres volt a postaláda. Éppen felfelé indultak volna a lépcsőn, mikor kinyílt a kapu, és belépett a postás.

- Jó reggelt! Hozott postát nekem?

70

Egy mogorva postás elmeséli a tizenharmadik fejezetben, hogy egyszer ő is szeretne levelet kapni. Az újság megint beszámol a hunyoritiszról. Végül csengetnek, és két hősünk elhatározza, hogy sajnos nincs otthon

A postás mogorván kotorászott a táskájában, aztán oda-.adott Fridolinnak egy reklámküldeményt meg egy újságot.

- Nem túl sok - mondta Fridolin. ő ugyanis mindig nagyon várta a postát.

- Nem túl sok? - kérdezte a postás meglepetten. - Én elég soknak találok. - Ott állt, és a postásapka alatt vakarta a fejét.

- A holló csípje meg, én úgy elkényeztetem az embereket. Mindennap hozok magának valamit. És ha egy nap semmi nem jön, hát panaszkodik. Gondolt már arra, hogy nekem ki hoz postát?

Fridolinak be kellett vallania, hogy még nem gondolkozott ezen. Zavarában ő is megvakarta a fejét. Ez ragályos lehetett, mert a lépcsőn ülő Kázmér is vakami kezdte a fejét. így mindannyian a fejükkel foglalkozták.

- Hallatlan! - mérgelődött a postás. - Senki nem törődik velem. Tudja, hogy életemben még sosem kaptam levelet? Pedig igazán nagyon szeretnék legalább egyet kapni. Csodálatos lehet.

Vágyakozva nézte a saját táskáját. Mély ránc sűrűsödött a homlokára, elkedvetlenedve lógatta a vállát, és folytatta:

- Nap mint nap loholok lépcsőn fel, lépcsőn le, töltöm a postaládákat. Csak az enyémet kell örökké üresen hagynom.

- Senkije .nincs, aki írna? - érdeklődött Kázmér.

- Senkim. Akartam már írni magamnak, de hát az sem megoldás. Sajnos akkor tudnám, hogy mi áll a levélben. Még mindig reménykedek, hogy valaki ír egyszer. Először megtapogatnám és megszagolgnám a levelet. Aztán egyik kezemből a másikba venném, alaposan megnézném a bélyeget, és találgatnám, hogy mi állhat a levélben. Először talán még ki se nyitnám a borítékot, hogy tovább örülhessek neki. Bocsánat - mondta hirtelen. - Sohasem mesélek ilyesmiről. Csak most éppen megint eszembe jutott, hogy mennyire vágyok egy levélre.

71

Feltette a sapkáját, megfordult és elment.

Fridolin cipelte felfelé Kázmért, és keményen elhatározta, hogy többé nem teszi ezt. Végül is Kázmér elég nagy és erős, hogy a saját lábán járjon. Igaz ugyan, hogy legalább az újságot ő vitte, de máris panaszkodni kezdett:

- Mindent én cipeljek? - mérgelődött, és Fridolin fogai közé nyomta az újságot. - így már jobb. Mindenki vigye a maga részét.

A verejtékező Fridolinhoz bújt, de közben egyre jobban hegyezte a fülét. Úgy nézett ki, mintha a levegőből akarna ötletet fogni.

- Eszembe jutott valami! - kiáltott fel és ugrándozott Fridohn karján, miközben az az ajtót nyitotta.

- Mi jutott eszedbe?

- Eszembe jutott, hogy írhatnánk egy levelet a postásnak.

Tőlünk kap levelet. Te írsz, én meg diktálok.

Fridohn bölintott, papírt és golyóstollat vett elő, várakozóan ült az asztalnál. Kázmér összefonta hátán a kezét, fel-alá járkált a szobában, aztán diktálni kezdett:

„Kedves Postás Úr!

Ma végre levelet kap. Azt hiszem, hogy régen rászolgált már. Éppúgy, mint sokan, akik levélre vágnak, és akiknek senki nem ír. Épp ezért számolok be Magának egy ötletéről.”

- Van ötleted? - érdeklődött Fridolin.

- Van: Csodálkozol rajta? De ne tereld el a figyelmemet. Inkább a golyóstollal foglalkozz, és írd tovább.

„Kedves Postás Úr! Azon gondolkoztam, hogy alapítani kellene egy levélmegrendelő postahivatalt. Igen jó dolog lenne ez. Az ember egyszerűen odamegy a postahivatal ablakához, jó napot kíván és bejelenti, szeretne végre levelet kapni. A barátságos tisztviselő megkérdezi, hogy milyen levelet kér. Két méter hosszú legyen, és lehetőleg vidám, mert egyébként nem sok nevetnivalóm akad. Jó, mondja a hivatalnok. Holnap megkapja.
72

Nem kell fizetni érte, mert a postások örülnek, ha valaki levelet kap és örül neki. Hát így képzelem el a dolgot, kedves Postás Úr. Az ön levelező barátja: Kázmér.”

Fridolin mindent leírt. Nagyszerűnek tartotta az ötletet.

- Talán még egyesületet is kellene alakítani - javasolta. -

Azoknak az egyesületét, akik szeretnének kapni, és nem kapnak levelet. Te hordhatnád a leveleket a repülő asztallal. Ha háromszor megkaparja valaki az ablakot, mindenki tudja, hogy levelet hoz Kázmér és a repülő asztal.

Fridolin leragasztotta a levelet, felírta rá a postás címét - csak néhány házzal lakott arrébb. Kázmér gondjaiba vette a levelet.

Rendezni akart egy kis tetőmászást a szomszédos házakon, hogy ne jöjjön ki a gyakorlatból. Az őserdőben ugyanis kitűnően belejött a mászásba, és itt elszáradt ez a képessége, mint a megöntözetlen virág. Kinyitotta az ablakot, fogai közé vette a levelet, és felmászott az esőcsatornán. Fridolin utána kiáltotta:

- Kopogj, ha visszaértél!

Bezárta az ablakot, leült az asztalhoz, és olvasni kezdte az újságot. A következő pillanatban felkapta a fejét. Ez állt az újság első oldalán:

„Újra lesújt a Kacsintós Banda. A rendőrség tehetetlen. Az ünnepi bankett, a futballmeccs és az ócskavastelep zavarba ejtő esetei után most egyre kíméletlenebbül, tevékenykedik a Kacsintós Banda. Tegnap késő este betörték egy szupermarketbe. Valószínűleg afölötti dühükben, hogy csupán huszonhét pfennig volt a kasszában, egész rakomány élelmiszert rabolt el a banda, mindenekelőtt nagy mennyiségű

kolbászt és sajtot. Figyelem, úgy rémlik, hogy a banda igen falánk! A kisebbik betörő többször rákacsintott az éjjeliőrré, miközben társával megkötözte. Azt kérdezzük, mikor lép végre a rendőrség?"

Fridolinak egyáltalán nem tetszett a dolog.

73

- A gazemberek! - szitkozódott. - olvastak Kázmér hec-ceiről az újságban, és úgy gondolták, hogy most ők is kacsingatnak, így bármit elkövetnek, a titokzatos hunyorgók számlájára kerül.

Lassan itt az ideje, hogy tegyünk ellene valamit.

Elgondolkozott, de hamar felrezzent. Kázmér állt az ablakban, vihogott, és a kezét dörzsölte.

- Látogatók várnak odalenn - mondta. - Épp most érkezett Hamusziny kisasszony néhány egyenruhás úrral egy rendőrkoocsiban, és ide bámulnak fel hozzánk. Igazán kedvem lenne az egyik úr bőrébe bűjni. Am te valószínűleg úgy vélekedsz, hogy hagyjam ezt, és inkább gyorsan tűnjünk el.

- Villámgyorsan! - kiáltott Fridohn. - A rendőrök sosem hiszik el nekünk, hogy semmi közünk az üggyhöz.

Gyorsan megfordították az asztalt, sietősen megpakolták pokróccal, párnával, pénzzel, néhány ruhadarabbal és hasonlóval. Fridohn közben többször kikukkantott az ablakon. A rendőrök még lenn álltak és hallgatták Hamusziny kisasszony szóáradatát.

- Már nem titok, ki volt az a lépcsőn felsuhanó árnyék - sóhajtott Fridolin. - Úgy gondolta a füstölgő nő, hogy a Kacsintós Bandát tartja megfigyelés alatt. Hamusziny kisasszony detektívesdit játszik.

Kázmér egy kolbászt, némi piros tintát rakott az asztalra és a táskarádiót.

- Hiányzik még valami? - kérdezte. Fridolin rázta a fejét.

Feszülten néztek lefelé. A csoportból kivált két rendőh és belépett a házba.

- Mindjárt itt varrnak a vendégek - vigyorgott Kázmér a két füléig. - Sajnos nem leszünk itthon. Főzhetnél nekik egy kávét. Kávészás közben felocsúdhatnának a csalódásból, amiért nem találtak itt senkit.

- Ne beszélj annyit - szölt Fridolin már elhelyezkedve az asztalon. Kázmér bemászott meÜé.

73

- Na, odalenn majd csodálkoznak a fiúk - mondta.

Csengettek az ajtón, Fridolinék pedig felszálltak. Fridolin megemelte a kart, és kisüvítették az ablakon. Már nem hallották a második csengetést.

Hamusziny kiasszony lenn állt a két rendőrrel. Kiabáltak, és az egyre távolodó, zsugorodó asztalra mutogattak. Fridolin integetett nekik, aztán letörölte homlokáról a verejtéket.

- Fűüü! - szusszantott. - Éppen hogy megúsztuk.

Mit tegyenek most? A lakásba nem mehetnek vissza, azt őrzi a rendőrség.

- Emlékszel még a tegnapi tisztásra az erdőben? - kérdezte Fridolin. - Oda repülünk.

Nem sokkal később le is szálltak. Gyönyörű idő volt. Virágok viritottak, és bogarak zümmögtek a mezőn. Erdő-, fű-, nyár- és napiUat terjengett. Mégsem érezték magukat igazán jól, hiszen keresi őket a rendőrség. Fridolint ez láthatóan jobban zavarta, mint Kázmért. Az ugrándozott a fűben, akár egy kis manó, egyik kezében piros tinta, a másikon egy darab sajt

- Kolbászom is van! - mondta, és énekelni kezdett.

Az asztalt eldugták a bozótban, kiterítették a pokrócokat, és ráfeküdtek. Fridolin gondolkozni akart, Kázmér egy kicsit szunyókálni.

ő már álmodott, Fridolin pedig egyre nyugtalanabb lett Nem tudta, hogyan alakul majd ez az ügy. Iskolakezdésig mindennek ki kell derülnie, gondolta.

Hogy elterelje a gondolatait, bekapcsolta a táskarádiót Zeneszó hangzott fel, Fridolin a hátán hevert, az eget nézte, és feszülten gondolkodott.

74

14.

Kázmér és Fridolin még mindig a fűben heverték, lustálkodtak és gondolkodtak. Hirtelen félbeszakadt a zene. „Figyelem! - mondta a rádióbemondó fontoskodó hangon. -A figyelmüket kérjük a bűnügyi rendőrség közleményéhez. Körülbelül két órával ezelőtt felfedték a Kacsintós Banda rejtékhelyét. A két tettesnek sikerült az utolsó pillanatban elmenekülnie.

Ingermann Fridolin úrról van szó és bűntársáról. Ingermann úr egy méter. . . ”

Pontos személyleírás következett. Kázmér felült a fűben, és Fridolint bámulta, és bármit közölt a bemondó Fridolin alkatáról, Kázmér felkiáltott:

- Helyes!

„A másik bűnös különösen apró természetével tűnik föl -hangzott a folytatás. - Alig nagyobb egy gyereknél. Többször megfigyelték gyerekkocsiban és Ingermann úr karján. Célravezető bejelentésekre kérjük fel a lakosságot. A bejelentéseket bármely rendőrörs felveszi, és esetleges óhajra bizalmasan kezeli, ötezer márka jutalmat tűztek ki a tettesek kézre kerítését eredményező

útmutatásért. Különösen feltűnő a bűnözők járműve, amellyel az ablakon át menekülnek. Ismeretlen típusú kisrepülőgépről lehet szó, egy asztalhoz hasonlít. . . A bűnügyi yetendőség közleményét hallották. Most ismét zenét közvetítünk."

Kázmér nyújtózkodott, és az eget nézte:

75

Pontos közleménnyel kezdődik a tizennegyedik fejezet. Kázmér és Fridolin elhatározza, hogy a városba lopakodik.

Rózsánál tervet kovácsolnak. Mikor mindenki alszik, Kázmér megint az esőcsatornához folyamodik

- Asztal, amelyik repülni tud, repülő asztal, asztalrepülő avagy ehhez hasonló - vihogott. - Olyasmiket találnak ki a rendőrök, amik egyáltalán nem is léteznek. Lenne viszont egy kérdésem, tanár úr. Mi az a célravezető bejelentés?

- "Olyan bejelentés, ami arra a célra vezet, hogy elkapjanak minket - válaszolt Fridolin, aztán hozzátette: - Biztos vagyok benne, hogy Hamusziny kisasszony főzte nekünk ezt a levest.

- Hálásak lehetnének neki. Eddig senki nem akart ötezer márkát fizetni értem. Emelkedett az értékem, és ezt neki köszönhetem.

- Na, azért annyira nem vagy értékes. Kettőnkért együtt ígértek ötezer márkát. Teérted külön csak kétezeröttszázat.

- Tulajdonképpen be keUene mennem a rendőrségre, és követelni az ötezer márkát - mondta Kázmér.

- És máris a börtönben lennének - válaszolt Fridolin. - Egyáltalán nem jó ötlet. Sokkal jobbat keUene kitalálnunk.

Az égre meredtek, mintha ott találhatnának ötletet.

- Hát - mondta Fridolin -, úgy látszik, nincs más hátra Nekünk kell elkapnunk a Kacsintós Bandát.

Kázmérnak sem támadt jobb ötlete. Ha a bandát és zsákmányát átadják a rendőrségnek, minden gyanú alól tisztázzák magukat.

De hogyan üldözzék innen a betörőket? Ahhoz vissza keU jutniuk a városba, ott pedig keresik őket. A lakásba sem mehetnek vissza.

- Rózsa kisasszony! - szólalt meg Fridolin. - Az az érzésem, hogy ő segít majd nekünk. Biztosan hisz nekem, ha elmondom, hogy nincs közünk a betörésekhez.

Kázmér hegyezte a fülét.

- Mert kedvel téged, ugye? Egy kicsit meg is értem. - És vidáman figyelte, ahogy Fridolin arca egy érett paradicsom színét ölti fel. Elhatározták, hogy otthagyják a repülő asztalt. Megvân

75

ták az estét, és átmentek az erdőn. Ha távolról észrevettek valakit, rögtön elrejtőztek. Mire beértek a városba, már teljesen besötétedett.

Kázmér néhány lépéssel Fridolin mögött haladt. Ha valaki szembejött, lehajolt, és úgy tett, mintha a cipőjét fűzné. Csak mikor egy részeg közeledett feléjük, volt óvatlan egy pülanatra. Ez biztosan nem ismer fel minket, gondolta. Am a részeg oldalba bökte Fridolint, és nagyot rikkantott:

- Na, itt van a magas és mögötte jön a kicsi. Hát ti igazán úgy néztek ki, mint az a kettő, akikért pénzt kapni.

Fridolinnak kis híján a farzsebébe suttyant a szíve az ijedségtől. De ekkor a részeg felnevetett.

- Jól van, nem akarok én rosszat, csak egy kicsit becsíptem. Természetes, hogy nem mindenki bűnöző, aki véletlenül sétálni megy, és hasonlít a két betörőhöz. Tulajdonképpen kár, mert éppen jól jönne ötezer márka.

Kázmér és Fridolin minden lehetséges kerülőt kihasznált, hogy elkerüljék a kivilágított f utcákat. Ott egykönnyen felismerték volna őket. Mellékutakon lopóztak Rózsa lakásához. A ház elé érve megkönnyebbülten látták, hogy még ég nála a lámpa.

Fridolin habozva becsengetett. Rögtön kinyílt az ajtó.

- Jó estét! - szölt Fridolin.

- Jó estét! - jött az igencsiük meglepett válasz. - Mondja már, Ingermann úr, hívjam a rendőrséget? És ez kicsoda? Nyilván a kis termetű bűntársa. Na de mesélje el végre, hogy mi igaz a rádióban elhangzottakból.

A nappaliban Fridohn mindent elmagyarázott. Rózsa egyfolytában csóválta a fejét. Különösen, mikor Kázmérról esett szó. /

- Már lassan magam előtt is cinkosnak tűnök - mondta Kázmér, és kedvesen meglengette a fülét. - Észrevette már, hogy milyen helyes kis füleim vannak? - kérdezte a

76

kisasszonyt. - Mert nemcsak kitűnő bűntárs vagyok ám én, nem bizony. Állíthatom, hogy ráadásul Közép-Európa legkifejezöbb fülpárjának vagyok a tulajdonosa. De egyre szomjasabb leszek a beszédétől. Nincs egy kortynyi piros tintája? Hozzá egy kevés sajt meg kolbász. Talán azt is el keU mondanom, hogy mostanában eliszom a tanárok elöl a piros tintát, hogy a vakáció után kevesebb hibát húzzanak alá.

Rózsa barátságosan nézett rájuk.

- Szóval rendőri tévedés áldozatai - mondta. Aztán sajtot, kolbászt és piros tintát hozott, Fridolinnak pedig egy üveg sört.

- Lássanak hozzá. Utána kisütjük, hogy mit tehetünk. Evés után Rózsa így szölt:

- Segítek maguknak. Itt lakhatnak, amíg a bűnözöket üldözöztük, de nagyon óvatosnak keU lennünk, hogy fel ne fedezzenek. Azt

javaslom, hogy nappal aludjunk, éjszaka pedig üldözzük a bandát. Ma mindenesetre még alszunk egy nagyot.[^]

- Hogy érti azt, hogy üldözzük? Maga is üldözi majd őket, Rózsa kisasszony?

- Természetesen! Azt hiszi, hogy hagyom magukat egyedül szórakozni?

Kázmér tapsikolt.

- Egyáltalán nem kellene minket egyedül hagynia többé, Rózsa kisasszony. Maradjon velünk. ~

- Erről beszélhetünk később - válaszolt Rózsa kisasz-•zony. - Először a betörőket kell elfognunk. Tulajdonképpen haragudnom kellene magára, Ingermann úr.

- Miért?

- Hogy eddig nem mesélt a kedves kis barátjáról. Kázmér felragyogott.

- Kedvesnek tart! Meg kell mondanom, hogy maga kitűnő emberismerő.

Olyan elismerően lóbálta a fejét, hogy csak úgy libegett

77

8 füle, aztán Rózsához bújtt, és kapott tőle egy barátságos pacsit.

- Na, most aludni megyünk. A másik szoba a maguké. Ha kialudtuk magunkat, tovább töprengünk.

Nemsokára mind ágyban voltak és horkoltak. Ha alapo-**san** odafigyelt az ember, minden horkolás másként hangzott. Rózsa nem horkolt igazán, csupán egy kicsit hangosabban szuszogott. Mintha egy apró fűrész fűrészelné egy apró fácskát. A másik szobában Fridolin már nagyobb fűrészszel vágott egy derekas álomfát. Kázmér horkolt a lehangosabban, ő egész erdőket tarolt le. Valami mégis sántított a horkolásában.

Kázmér ugyanis csak színlelte az alvást. Nyugtalanul hánykolódott ide-oda a hitelesség kedvéért, akár színészdíjat is kaphatott volna az alakításért. Fridolin félálomban mormolta:

- Nyugodj meg, kicsi, álmodj valami szépet.

Kázmér vigyorgott, és tovább horkolt. Mikor megállapította hogy a többiek már alusznak, óvatosan felhajtotta a takarót, és felkelt. Kicsit körül akart nézni a városban. Halkan felöltözött és kinyitotta az ablakot. A tenyerébe köpött, kimászott az ablakdeszkára, és leszánkázott az esőcsatornán. Egy rozsdás résznél nagyot reccsent a csatorna.

- Fel kéne újítani ezt a lépcsőt - szitkozódott magában. De már lenn is állt az utcán, megdörzsölte a kezét, és az óvatosság kedvéért meglengette a fülét. Szerencsére a száguldás szele nem törte le, gondolta; végignézett az utcán, és ehndult.

Jobb lett volna, ha nemcsak az utcán néz végig, hanem az égen is, mert kövér felhők duzzadtak odafönn, és egyre tpbbet tornyozott a szél a város fölé. Még nem jutott mesz-sze Kázmér, máris lepottyantak az elsib esőcseppek. Pillanatok alatt úgy megeredt az eső, mintha hatalmas dézsából öntenek a városra. Behűzött fejjel,/felhajtott gallérral a falhoz lapulva iszkolt Kázmér. Épp bemenekült volna egy

78

kapuba, mikor ötvenméteyire észrevett egy telefonfülkét. Szépen állt ott, vízhatlannak és megbízhatónak látszott. Kázmér odarohant.

Bezárta maga mögött az ajtót, és máris minden száraz volt. Megtörölte az arcát a zsebkendőjével. Az eső úgy kopogott az üvegen, mintha föltétlenül meg akarná látogatni Kázmért. Egy pillanattig mérlegelte, hogy felhívja-e Rózsát, már nyújtotta a kezét a telefonkagylóért, aztán azt gondolta: talán jobb, ha aludni hagyja őket. Ott állt, kinézett a sötétségbe, és remélte, hogy hamarosan eláll az eső.

78

15.

Kázmér még mindig a telefonfülkében állt, és kifelé meredt. Házakat látott meg esőt, rengeteg esőt. Aztán még valami mást is. Tagbaszakadt, erős férfi ment el a lámpa alatt a szemközti járdán. Megállt egy cigarettaautomata előtt a pocsolyában. A következő pillanatban hatalmasat csapott az automata üvegablakára.

Bokszoló, aki a következő olimpiára edz? Nem lehet, gondolta Kázmér, és kíváncsian figyelt. A férfi kihűzött valamit a zsebéből, és azzal verte az automatát, hogy csak úgy visszhangzott az éjszakában.

Kázmér elcsodálkozott. Nyűván ki akarja rabolni az automatát, ám úgy viselkedik, mintha tökéletesen mindegy lenne neki, hogy közben elkapják vagy sem. Kázmér töprengett, hogy átmenjen-e megkérdezni, miért püföli olyan vadul, mégsem tette, mert odakinn túl nedves volt az idő, viszont kinyitotta kissé a telefonfülke ajtaját, hogy jobban lásson. A tagbaszakadt, erős férfi már megint ökölrel csépelte az automatát, és ordított: - Hát senki nem hallja? Kirabolom az automatát! Mindenki alszik, vagy a fülén ül?

Bárhogy ordított, senki nem törődött vele, sötétek maradtak az ablakok. A férfi cs^ódottan elfordult az automatától. A következő pillanatban észrevette a kivilágított telefonfülkét és Kázmért.

78

A tizenötödik fejezetben egy kemény öklű úr látogatásán csodálkozik el Kázmér. Ezután éjszaka kell alkalmaznia átváltozó művészetét, hogy a Kék Poloskába juthasson

- Micsoda szerencse! - kiáltotta, odarohant a fülkéhez, felrántotta az ajtót, és magához rántotta a megrémült Kázmért.

- Jó estét, pöttöm uram. Milyen kedvesen lengeti a fülét! Hétpróbi Karcsi a nevem. A foglalkozásom lényegében önálló automatatörő.

Kázmér hegyezte a fülét, és idegesen hunyorgott. Időt akart nyerni, hogy gondolkozhasson. Halkan, óvatosan kérdezte:

- Tessék mondani, az automatatörő valami más, mint a diótörő?

- Noná! - zúgott a válasz, hogy majdnem beszakadt a dobhártyája. A fickó hahotázott, és minden rándulásnál ütemesen szökdelt a hasa. - De még milyen más!

- Szóval maga olyan rablószerűség?

- Igenis! De mondja, apró úriember, vidám pályaválasztási tanácsadást játszunk? Elég a hülyülésből! Szíveskedjék felhívni a rendőrséget, de gyorsan!

- Mit mondjak a rendőröknek?

- KözÜ az urakkal, hogy épp most figyelte meg Hétpróbi Karcsit, a veszedelmes rablót, amint kirabolt egy automatát.

- Hmmm - mormogott Kázmér, és végigsimította a fülét - Azt hittem, hogy a rablók egyáltalán nem szeretik a rendőröket.

- így van - hagyta rá Hétpróbi Karcsi. - De ez ém-ám csak nyáron érvényes. Mihelyt érzem, hogy közeleg az ősz, úgy kezdem intézni a rablást hogy kénytelenek legyenek elfogni. Legkésőbb október közepére szeretnék elfoglalni egy biztos, meleg helyet a kóterben. Például a 113-as cellát, ez az esős őszi napokon is rendkívül barátságos zugocska. Az utóbbi években egyre korábban szeretek biztos helyről gondoskodni.

Nemrégiben csak novemberben kaptak el, és akkorra már megfázott a kis lábujjam. Na és aztán tavasszal kiengednek.

- Miért akarja mindenképpen rács mögött tölteni a te
79

let? Ugyanezzel az erővel ágyba fekkethetne, és téli álmod alhatna.

- Agyba! Agyba! - hörgött Hétpróbi Karcsi. - Az ágyhoz négy fal tartozik, tehát egy szoba. Nekem olyan nincsen. Egyszer itt alszom, egyszer ott. Végül is egyszerű rabló vagyok, nekem túl drága egy szoba bére. Ilyen luxusra nekem nem telik.

Kázmér bólintott. Látszott Hétpróbi Karcsin, hogy kevésre telik neki. Borosták tarkították barázdált arcát, a szakadt kabát és az alig kevésbé szakadt nadrág sem növelte eleganciáját.

- Ez különben az ünneplő ruhám - magyarázta Karcsi, aztán sürgetni kezdte: - Hívja már fel végre a rendőrséget! És ha nincs kedvük Uyen időben elhagyni az órszobát egy rongyos

automatatoró miatt, hát mondja azt nekik, hogy kapott tőlem egy pár monoklit. És szörnyen szidtam a rendőröket. Ha ezt közli, akkor gyorsan jönnek. És ha nem igyekszik a telefonálással, hát tényleg kaphat egy pár monoklit! Kázmér elszörnyedve védekezett, és azt fontolgatta, ne változzon-e át rablóvá. Semmi esetre sem akarta felhívni a rendőrséget, hiszen őt is keresik.

- Na, mire vársz még, te kisadag? - kérdezte barátság-talemul Hétpróbi Karcsi. - Lassan fázni kezdek.

- Az ellen akadna valamim - húzott ki egy üveg sört a zsebéből Kázmér.

Hétpróbi Karcsi elmosolyodott a borostái mögött.

- Mmmm - morgott. - Ennyit még várhat a rendőrség. Hanem furcsa ez, egy derék, kötelességtudó állampolgár már régen felhívta volna a rendőrséget. Nem vagyunk mi kollégák? / Kázmér zavartan szemlélte a cipője hegyét. Végül beismerte, hogy a kollégasághoz hasonló helyzet forog fenn.

- Akkor még ráér kissé az a börtön - mondta Hétpróbi

Karcsi. Mohón nézte az üveget, és alikorát csapott Kázmér vállára, hogy az harminc centimétert zsugorodott. Egy hatalmas korty után Hétpróbi megkérdezte Kázmért, mit csináljanak kettesben. Újra a vállára csapott, igaz, hogy most a másikkra, és rögtön megfelelt a saját kérdésére:

- Igenis! - bődült el, hogy megingott a telefonfülke. -Meghívsz a Kék Poloskába. Nálam nincs pénz, te fogsz fizetni. Neked is tegezned kell engem, hiszen kollégák vagyunk.
Egyre csendesedett az eső. Elhagyták a telefonfülkét, útnak indultak a Kék Poloskába. Ütkereszteszódéshez értek. Az éjszaka közepén is pirosat mutatott a lámpa.
- Kész dili! - mordult fel Hétpróbi Karcsi. - Egyszerűen fűtyülünk rá.

Átmentek az úttesten. Alig értek a túlsó oldalra, egy rendőr tűnt fel a sötétből, és megállította őket.

Hétpróbi Karcsi egyáltalán nem örült meg a rendőrnek. Most inkább vágyott a Kék Poloskába, mint egy takaros cellába..

Hirtelen a' karjára kapta, és simogatni kezdte Kázmért. ^

- Szegény kicsikém - mormolta. - Óh, rendőr őrmester úr, olyan beteg a gyerek. Villámgyorsan orvoshoz kell vinnem.

- Nem várhat addig, míg zöldet mutat a lámpa?

- Nem, semmiképp sem. Minden másodperc drága. Szegénykém megkapta a rettenetes fülcimpamumpszot.

- Süket szöveg - állapította meg helyesen a rendőr. Aztán hirtelen feltűnt neki valami: - Nem Hétpróbi Karcsi maga? -

kérdezte. - És ki ez a kicsi? Szíveskedjék igazolni magát!

Kázmér látta, tennie kell valamit. Félt, hogy mint Fridohn bűntársát felismerik. Hétpróbi is foljrtatni szerette volna az útját, csalogatta a Kék Poloska. Megkínálta egy korty sörrel a rendőrt.

82

- Egy kortyot se! - csattant fel a rendőr. - Kérem ax igazolványt! És ki ez a kicsi?

Egyszerre elcsendesült a rend őre. Ugyanolyan hirtelen tűnt el Kázmér Hétpróbi karjáról. Az megütődve forgolódott, de Kázmérnak sehol nem lelte nyomát.

Ezzel szemben a rendőr elbűvölően hunyorgott és megszólalt:

- Na, Karcsikám, adj egy korty sört, aztán tűnj el, amilyen gyorsan csak tudsz.

Kivette Hétpróbi Karcsi kezéből az üveget, ivott és megrázta magát.

- Egészségedre, kedvesem. Ez egyszer megúszta a dolgot. - Újra hunyorgott, sarkon fordult és eltűnt.

Hétpróbi Kiírsci kővé meredten áUt. Rendőr Uyen barátságosan még nem viselkedett vele. „Azt mondta nekem, hogy kedvesem - gondolta. - Tényleg kedvesnek érez?” Mosolyogva ment tovább, közben töprengett, hova lett Kázmér. Szörnyű gyorsan eltűnt, mikor felbukkant a rendőr.

A következő házsaroknál utolérte Kázmér. Hétpróbi barátságos váUon csapással üdvözölte:

- Hova tűntél olyan viUámgyorsan?

- Csak úgy olajra léptem. Nézd, mit hoztam! Megmutatta Hétpróbinak a rendőr gumibotját. Az elismerően fűttenett számtalan foghíja között.

- Te aztán dörzsölt gumibottolvaj vagy - mondta, és megint csapott.

Ezúttal azonban Kázmér már számított rá, és kitért az ütés elől. Hétpróbi Karcsi akkora luftot ütött, mint még soha senki ebben a városban. / .- Legyet fogsz? - érdeklődött roppant finoman Kázmér.

- Neeem - vigyorgott Hétpróbi. Még mindig Kázmér tudományának hatása alatt áUt. - A nemjőjét, de ügyesen 83

csináltad! Hopp, már ott se voltál. És képzeld el, utána a - rendőr kedvesemnek titulált. Kedvesnek talált engem. És ráadásul tiszta szívéből mosolygott.

- Nahát - csodálkozott Kázmér álszentül. - Alig hinné az ember. Dé tünjünk el, nűelőtt utánunk ered.

Legfőbb ideje volt. Épp most lódult neki ugyanis a rendőr, hogy utolérje őket. Hiányolta a gumibotját, gyanította, hogy Hétpróbi Karcsi és kis termetű kísérője járatták a bolondját vele.

83

16.

- Hát ez az én törzskocsmám - büszkélkedett Hétpróbi Karcsi, ahogy megérkeztek a Kék Poloskába. A vendégek szorosan összehúzóulódva ültek és álltak a teremben.

- Mind nehéz fiúk - magyarázta Karcsi. Itt gyűlik össze 8 fél alvilág. Közöttük otthon érezheted magad.

Kázmér nem tudta, hogy büszke legyen-e erre. J^e alig volt ideje ezen gondolkodni. Odajött hozzájuk a vendéglős, tetőtől talpig végigmustrálta Kázmért, és dühösen megkérdezte:

- Miféle kertitörpét cipelsz magaddal, Karcsi?

- Ne izgasd fel magad, Kancsi - válaszolt Hétpróbi. -Kicsi a bors, de erős. Saját szememmel láttam, hogy kilopta a gumibotot egy rendőr övéből. Pompásan csinálta. Na . . . És most hozz valami innivalót.

- Jól van na - mondta Kancsi kocsmáros. - Mégis úgy fest ez az újonc, akár egy gyerek.

Otthagya őket, és máris hoz^a az italt.

Kázmér most teljes nyugalommal szemügyre vette a terepet. Pipa-, szivar- és cigarettafüst köde lógott a levegőben. A ködből egyre-másra vörös fejek és széles vállak tűntek elő. Egy részeg zongorázott, és dalokat kornyikált hozzá. A hallgatók tapsolták hozzá a ritmust. Kázmér úgy érezte, hogy akkor tapsolnak, ha a

fickó melléüt, ugyanis állandóan tapsoltak. Néhányszor le is bukott részességé

A Kék Poloska és tiszteletreméltó vendégei játsszák a főszerepet a tizenhatodik fejezetben. Kis idő múltán Kázmér meglehetősen sokat megtud a valódi Kacsintós Bandáról

84

ben a zongoraszékről, de **két** hallgatója megtámasztotta, így hát játszott, amilyen hangosan és amilyen hamisan csak kitelt tőle.- Hallójáratának védelmére Kázmér mélyen lebocsátotta a füleit.

Hétpróbi Karcsi egy idő múlva már aUg törődött vele. Kázmér egész nyugodtan ült a sarokban a rendőrbotjával, és azon töprengett, melyik mákvirág követte el a nekik tulajdonított betöréseket. Nem mert egyenesen utánaérdeklődni.

Kancsi kocsmáros új poharat hozott neki. Kázmér irigyen nézte, ahogy asztalszomszédja elé tesznek egy forró kolbászt.

A férfi beleharapott és csámcsogott. Két harapás között megkérdezte:

- Na kicsi, kén' egy falás kolbász? Kázmér alig uralkodott magán, úgy ordította:

- Ide vele! - és már tömte is a szájába a kolbászt.

- Na, na! - mondta a szomszédja. - Ne olyan gyorsan! A kolbászárt érzett hálából Kázmér neki ajándékozta a gumibotot, ő úgysem kezdhet már semmit vele. A megajándékozott bemutatkozott:

- Hányási Eduárd, **a** csekkhamisítás és házasságszédelgés szakértője.

- Pöttöm-Nagy Kázmér - válaszolt Kázmér. - Minden lehető és lehetetlen szakértője.

- Rendes haver vagy - vélekedett Hányási Eduárd, **és** rácsapott Kázmér váUára. Ezúttal Kázmér nem rogyott össze, de csak mert padon ült.

Sörözéssel, meséléssel, kolbászévéssel és vállcsapkodás-sal telt az idő a Kék Poloskában. Kázmér sajnos semmit nem tudott n>eg **a** ICacsintós Bandáról. Már feladta volna, haza készült, nőkor hirtelen inaegszólalt **a** riasztócsengő, **és** valaki elkiáltotta:

- Itt a rendőrség!

Szempillantás alatt töksötét lett Lépések hallatszottak

84

és elfojtott káromkodás. Kinyílt egy ajtó, aztán becsukódott.

Ekkor újra felgyulladt a lámpa.

Kázmér a pult mögött bújt el, és a bárszékek között leselkedett.

Kinyílt az ajtó, belépett három rendőr. Az egyiket az újságból ismerte Kázmér. Gyanakvai felügyelő volt, a Kacsintós Banda üldözője.

Kázmér csodálkozva állapította meg, hogy csak a vendégek egyharmada van a teremben. Mintha elnyelte volna a föld a többi. Csak a poharuk maradt ott, azt nem tudták olyan gyorsan elpakolni. Természetesen ez Gyanakvai felügyelőnek is azonnal feltűnt.

- Magyarázza már meg. Kancsi úr, hogy miért van itt körülbelül hatvan pohár és csupán húsz vendég.

- Hehe, először meg kell számolnom - mondta a kocsmáros, kényelmesen kijött a pult mögül, beletörölte kezét a kötényébe, és Számolt. Aztán megszólalt: - Ki kell javitanom, felügyelő úr, bár nem, szívesen teszem. Ha pontosan számol az ember, akkor itt ötvennyolc pohárról és huszonkét vendégről van szó.

- Tehát harminchat vendéggel van kevesebb.

- Hehe, az attól függ, hogyan nézzük. Azt is mondhatnánk, hogy harminchat pohárral van több. Vendégeim legtöbbje ugyanis nem elégszik meg egy pohárral, hanem kettőből vagy háromból iszik. Ez csak nem tilos?

- Bizony, ez nem tUos! - süvöltötték a vendégek. Gyanakvai felügyelő leintette qket. Ismerte már a játékot: a körözött alakok eltűntek, akik meg itt maradtak, azoknak jelenleg nincs vaj a fején/

- Tulajdonképpen^Jüt keres? ~ kérdezte Kancsi a dohányfüstön át.

- Természetesen a Kacsintós Bandát. Majdnem elkaptuk őket, de sajnos az utolsó pillanatban kicsúsztak a kezünk közül. Ketten vannak: egy magas és egy alacsony. A magasat Ingermann-nak hívják.

- Nahát ilyen! Hehe, az urak a Kacsintós Bandát kere

85

sik. Nem tudja a tisztelt urak közül valaki, hol találhatják a rendőr urak a Kacsintós Bandát?

- Kacsintós Banda? Még sohasem hallottunk róluk. Hyen alakokhoz semmi közünk! - rikoltoztak a vendégelt.

- Tudom, tudom - szölt Gyanakvai felügyelő. - önök mindannyian tisztességes emberek. De jól figyeljen ide. Kancsi úr, legközelebb úgy érkezünk, hogy előre senki se értesíthesse, és a vendégei ne tűnhessenek el.

- Hehe, nekem nincs rejtenivalóm. Viszlát, rendőr urak. A rendőrök elmentek. Néhány percbe telt, és minden pohár mögött ott ült a gazdája. Hangosan beszélgettek, leginkább a Kacsintós Bandáról.

Kázmér hegyezte a fülét, hogy egyetlen szót se szalasz-szon el. Hirtelen mindent megtudott, amire vágyott. Itt a legtöbben tudták, hogy őneki és Fridolirmak semmi köze nincs a betörésekhez. A Kék Poloska majdnem minden vendége ismerte

az igazi tetteseket. Természetesen ezek is az alvilági Iqkál törzsvendégei voltak, testvérek: Csalinak és Lopinák nevezték őket. Az egyik kicsi volt, a másik magas. A vendégek tisztelettel beszéltek róluk, mert őket tartották a város legravaszabb és legveszélyesebb betörőinek.

- Ezek ketten a legnagyobb fejek - mondta Kázmérnak Hányási Eduárd. - Csodálatos, hogy mennyit raboltak ősz-sze az utolsó napokban, és a rendőrök tehetetlenek. - Ll-ismerően csóválta a fejét, és fiagyot húzott a poharából. -Az a nagyáruházi munka egyenesen kolosszális. Az a legjobb, hogy a rendőrök még cscik nem is keresik Csalit és Lopit. Teljesen ártatlanokat gyanúsítanak. Egy bizonyos Ingermannt. . . ^

Kázmér a nyelvébe harapott. Legszívesebben belerúgott volna a gazember sípcsontjába, de sajnos, nem tehette. A lehető legártatlanabb képpel kérdezte hát:

- Vallóban hunyorog a mesés testvérpár egyike? •

- Igen, a kicsi gyerekkora óta erősen hunyorog. Kázmér elképedt. Szóval "az egyik mindig hunyorgott.

86

Alaposabban ki Éikarta kérdezni beszédes társát, ezért megbökte:

- Szívesen megismerkedném velük. Ilyes ismerősökre büszke lehet az ember. Nem iszunk valamit, Hányási Eduárd? Meghívlak.

- Jó ötlet - mondta a másik.

- Kocsmáros úr, két nagy pálinkát!

- Mekkora?

- A legnagyobbat! - mondta Kázmér.

A kocsmáros megérkezett két óriás pohárral.

- Egészség - mondta és letette.

Kázmér meglepően bírta a pálinkát, Hányási Eduárd annál kevésbé. Kiürítette a poharat, és mindenfélét összebeszélt.

Hencegett, nagyképűsködött, egyre fecsegőbb lett, a feje pedig egyre pirosabb. Kázmér hallgatta, s csak azért szakította olykor félbe, hogy újabb italt rendeljen. Hányási Eduárd elmesélte, hogy mára új ügyet főzött ki a testvérpár.

- A rendőrség, az az Ingermann meg a haverja csodálkozni fognak. Ha a testvérpár nem dolgozna ma, biztosan itt ülne a Kék Poloskában.

- Holnap újra idejönnek?

- Világos, hiszen nem dolgozhatnak minden éjszaka!

Egészségedre, kicsi!

Bárhogy erőlködött Kázmér, nem sikerült megtudni, mire szánták magukat a bűnöző testvérek. Azt is szívesen kitudta volna, hogy hol laknak, de Hányási Eduárd hallgatott. Piros

arca egy p^hinkatócsába hullott az asztalon. Üveges szemmel mepeüt Kázmérra, úgy gögicsélt:

- Azt hiszem, azt hiszem . . . Mit is hiszek én? . . . Ja, igen. . . Azt hiszem. . . te veszélyes fickó vagy. Kész kihallgatás, amit velem csináltál, mi? . . .

Hányási Eduárd felemelte az öklét, aztán erőltlenül visszaejtette az asztalra. Már arra sem várt választ, hogy Kázmér valóban kihallgatta-e. Tökrészezen, szörnyű pálinka

87

bűzben hevert ott. Kázmér nem irigyelte, tudta, másnap biztosan jelentkezik nála a fejfájás. O maga igazán jól érezte magát. No persze azért, mert titokban legalább a pálinka felét az asztal alá öntötte.

Most már azt is kitalálta, hogy miért hívják Kék Poloskának a kocsmát. Úgy gondolta, hogy számos vendég titkos albérlőként poloskákat hordoz magával. Ha a poloskák szívnak egy kis vért a részeg vendégekből, biztos hamar elkékülnek az idkoholtól.

Hát így születhetett a Kék Poloska név. «

Kázmér egy ideig még hallgatta a beszélgetést, ám sajnos nem tudott meg több érdemlegeset. „Itt az idő - gondolta. - Vár az ágyam, már jóval elmúlt éjfél. Sietnem kell haza Fridolinhoz és Rózsaához. Almukban már biztosan hiányzom nekik.”

87

17.

Fridolin nyugtalanul járkált fel-alá Rózsa lakásában. Felébredt, és nem találta Kázmért. Mikor megpillantotta a nyitott ablakot és az esőcsatornát, tudta, hogyan hagyta el a lakást Kázmér.

Rózsa sem aludt már. Mindketten aggódtak a szökevényért.

Újra meg újra kinéztek a sötétbe.

Fél óra múlva hallották, hogy halkán megcsikordul az esőcsatorna.

- Ez talán ő lesz - reménykedett Fridolin. Rögtön feltűnt Kázmér feje az ablaküveg mögött. Üdvözlésként meglóbálta a fülét. Azok ketten egyáltalán nem fogadták barátságosan.

- Nyavalyás csavargó! - hallotta először. Gyanakodva szaglászta, aztán Rózsa megszólalt:

- Úgy bűzlik, mint egy szeszgyár. Ezután felváltva szapultál Kázmér egyre vörös^b lett, a fülei támadásra meredtek. Végül kitört:

- Először is korán jöttem, mert még csak fél kettő vah. Ti meg mit álldogáltok itt ilyenkor? Ágyban a helyetek! Ha tovább szidtok, azonnal lefekszem, és nem mesélek el semmit. Ez a hála, ha az ember egész éjjel úgy dolgozik, mint egy rakás jó

karban levő, első osztályú magán-detektív! Munka után még leszidnak! Ez sok! Nekem ebből elegendő van!

88

A tizenhetedik fejezetben Kázmér duzzog, érzékenykedik és panaszkodik. Reggeli után újabb hírt kapnak a Kacsintós Bandáról. Végül Rózsa kisasszonynál is feltűnik Gyanakvai felügyelő

Sértetten leült, és hátat fordított nekik. Olyan volt, mint a duzzogás eleven szobra. Sajnos nem sokáig bírta ezt a szerepet. Néhány pillanat múlva bugyborékoló nevetésben tört ki.

- Igazán csodálatos embereket ismertem meg, például Hányást Eduárdot meg Hétpróbi Karcsit, aki mindenképpen börtönbe akart jutni, de aztán inkább a Kék Poloskába ment.

Rózsa és Fridolin aggódva egymásra néztek.

- Remélhetőleg hincs láza - mondták, és megtapintották a homlokát. - Nem, nincs láza. De most szép sorban meséld el a dolgokat - kérte Fridolin.

Kázmér beszámolt az élményeiről. Hallgatói ugyancsak érdekesnek találták.

- Most tehát tudjuk, hogy a valóságban a Csali és Lopi testvérpár követte el a betöréseket, amit a nyakunkba varrtak - mondta Fridolin.

- Azonkívül azt is tudjuk - tette hozzá Rózsa -, hogy holnap újra a Kék Poloskában lesz ez a kedves pár.

- Ó, ti nagyesszűek - ásított szörnyű hangosan Kázmér. - Csodálatosan felsoroltátok, hogy mi mindent tudunk. Mielőtt elalszom, talán eláírulhatnátok, hogy mit kezdhethetünk egyáltalán ezzel a tudással.

Törték a fejüket, és arra jutottak, hogy a testvérpár lakását és a zsákmányt lenne a legfontosabb megtalálni. Ez nem lehet olyan nehéz. Csupán szemmel kellene tartani őket a Kék Poloskából haza vezető útjukon, és így megtudnák, hol laknak. Attól kezdve egy pÜlanatra sem téveszthetik őket szem elől.

- Előbb-utóbb biztosan felkeresik a zsákmány rejtkehelyét - mondta Fridolin. - Akkor hívjuk a rendőrséget, és átadjuk a tetteseket meg a zsákmányt.

Ez célszerűnek hangzott. Kázmér egyetértően morgott. Majdnem elaludt a fotelban. Fridolinék ágyba vitték és betakarták, aztán ők ketten is visszafeküdtek.

88

Reggel ébredés után Rózsa javasolta, hogy először reggelizzenek.

- Én mindent megvásárolok - mondta. - Kázmér közben megfürödhetne, hogy ne bűzölögjön a bagótól és a pálinkától.

Kázmér megrázta a fejét.

- Elég nagy ügyel-bajjal szoktam le a mosdásról. Fel akarom állítani a mosdatlanság rekordját.

- Ajajajj! - nyögte Rózsa.

- De még milyen ajaj! - tette hozzá Fridolin. - Egyébként fogadjunk, hogy egyszer mindenképpen meg fogsz mosdani. Kázmér fogadott, és biztos volt benne, hogy ő nyeri meg a fogadást.

Miközben Rózsa friss zsemléért, kolbászáért és lekvárért járt, a két barát a konyhába ment.

Negyedórával később kávéillat terült szét a lakásban. Lágyra főttek a tojások. Kázmér meg Fridolin az asztalnál ült, és előre örült a zsemlének.

- Reggeli előtt egy korty piros tinta igazán felfrissítene - nézett Kázmér az íróasztalon álló tintatartóra.

Mielőtt Fridolin ellentmondhatott volna, gugyogás hallatszott, és kiürült a tintatartó.

- Elviselhetetlen vagy! - mérgelődött Fridolin. - Tűrhetetlen, hogy megiszod a kartársnőm piros tintáját. Mivel javítsa aztán a tanulók hibáit?

- Mi fontosabb - k^dezte Kázmér -, a hibák vagy az én nagy szomjúságot

- Természetesen^ hibák.

- Nem! Az én szomjúságom!

Végérvényesen nem sikerült megegyezniük, mi a fontosabb, Rózsa újságot lobogtatva érkezett.

- Olvassák csak - mutatott egy cikkre.

„Újra lecsapott a Kacsintós Banda - hangzott a cím. -Ingermann és cinkostársa továbbra is szökésben van, még
89

is két súlyos betörést követtek el az elmúlt éjjel. A Hcin-gya és Társa szörmeházban hunyorogva megkötözték az éjjeliórt, azután értékes szörméket és készpénzt loptak. Ezenkívül kiraboltak egy nagyáruházat, és ismét több ezer márká értékben vittek el kolbászt és sajtot. Beszéltünk Gyanakvai felügyelővel. Meg var> győződve, hogy helyes nyomon jár. Az összes többi kérdésre csak megvonta a vállát. Vajon azért vonogatja a vállát, mert valóban helyes nyomon jár, és nem akar elárulni semmit? Vagy azért vonogatja, mert semmit nemi tud?"

Az is benne áUt az újságban, hogy egy kolbászsütő bódé tulajdonosnője kijelentette, nemrégén vendégei voltak a körözöttek. Élete végéig napi egy kolbászt ígér annak, aki bebizonyítja, hogy Ingermann úr és társa nem betörő.

Ingermann úr több ismerőse is meg van győződve róla, hogy-a tanárnak semmiképpen nem lehet köze ehhez az ügghöz.

Csupán egy szomszédasszony. . .

- ^iztosan Hamusziny kisasszony - vágott közbe Kázmér.
Fridolin bólintott, és tovább olvasott: „Ez a szomszédasszony kijelentette, hogy már régóta gyanúsnak és veszedelmesnek találja Ingermantt.”

- Te lennél veszedelmes? - vihogott Kázmér. - Éttől még a tyúkok is kacajra fakadnak. Te igazában teljesen ártalmatlan és kedves ember vagy. Mit szól ehhez, Rózsa kisasszony?

Az mosolyogva tetőtől talpig végigmérte Fridolint.

- Ártatlan bizony, és egy kicsit kedves is - erősítette meg.

Miután végigolvasták a cikket, világossá vált, hogy tenniük kell valamit. ReggeU közben megbeszélték az esti haditervet.

- Elviszlek benneteket autón a Kék Poloskába - javasolta Rózsa.

- Talán használjuk inkább a repülő asztalt - harapott

90

bele Fridolin egy buktába, hogy oldalt kibuggyant belőle a lekvár.

- Ti ketten be se léphettek a Kék Poloskába - mondta Kázmér. -

Oda csak gazemberek bejáratosak. Tehát én megyek. Rózsa kirm vár az autójában. Ha a testvérpár kijön a kocsmából, óvatosan követi őket. Fridolin a repülő asztallal megy utánuk. Én pedig a lábamra hagyatkozom.

Már csak azt nem tudták, hogyan szerezzék vissza a távoli erdőben elrejtett repülő asztalt. Nappal nem merészeltek átmenni a városon. Csak sötétedés után röpkülhetnek ide az asztallal.

Délutánig ki keUett bírniuk a lakásban. Fridolin a heverőn feküdt és lustálkodott. Kázmér és Rózsa beszélgettek. Hirtelen megszólalt a csengő, mindhárman megrémültek. Kázmér az ablakhoz rohant, és lenézett az utcára.

- Egy rendőrautó áll lenn - suttogeta.

- Gyorsan bújjanak el a hátsó szobában - mondta Rózsa.

Miközben a két barát besurrant, ő a bejárathoz ment Gyanakvái felügyelő állt odakinn.

- Rózsa kisasszony?

- Igen.

- ön Ingermann úr kartársnője?

- Igen.

A hátsó szdbában a kotnyeles Kázmér épp azt suttogeta Fridolin fülébe, hogy Rózsa igazán kedvesen mondja az „igen”-t.

- Vajon hogy hangzik majd az esküvőn? - bizalmaskodott.

Fridolin nem állhatta meg, hogy ne bökjön egyet a bordái közé.

Gyanakvái felügyelő érdeklődött, hogy Rózsa tud-e valamit Fridolinról. Szerencsére nem vette észre a zavarát.

- Alig tudok róla valamit, mi csupán kartársak vagyunk . . .

- Nem tud többet mondani?

A hátsó szobában Kázmér fojtott hangon ujjongott:
- Kitűnő!

A felügyelő elnézést kért a zavarásért, és közölte, hogy mennie kell.

- Pillanatnyilag nagyon sok a dolgunk, és túl kevés az emberünk. Viszontlátásra, Rózsa kisasszony.

Ebben a pillanatban Fridolin a másik szobában felborított egy vázát.

- Hát ez micsoda? - kérdezte Gyanakvai.

- Ó - mondta Rózsa a lehető legártatlanabb képpel -. kivettem a kalitkából a papagájomat, hadd repdessen egy kicsit. Biztosan felborított valamit.

- Kedves jószágok ezek a papagájok. A fiam is szeretne egyet - jegyezte meg a felügyelő, és elment. Hamarosan felbűgött a rendőrségi kocsik motorja, aztán eltávolodott a hang.

- Pfüüü! - szusszantott Rózsa megkönnyebbülten. - Ezt épp hogy megúsztuk.

ICázmér kijött a szobából és rámosolygott.

- De szépen csinálja ezt a „pfüüü”-t. Mint egy öreg autógumi, amiből épp most szökik el a levegő. Ráadásul pompásan hazudott. Igazán nem is gondoltam volna magáról. Ó, és ekkor jön a mi drága törpepapagájunk, Fridolin. Neki föltétlenül vázákat kell borogatni, mikor kutyaszoritóban vagyunk ráadásul. . .

Kázmér bizonyára mesélt volna tovább, de Fridolin félbeszakította:

- Maradj nyugton, kérlek. Szeretnék egy kicsit aludni. Végül is vakáció van.

92

18.

Mikor besötétedett, Fridolin és Kázmér elbújt Rózsa kocsijának csomagtartójában. Rózsa a kormányhoz ült. Kezdetét vette egy nem túl kedélyes utazás. A csomagtartóban lapulók egész csomó kék foltot szereztek be. Az volt a legrosszabb, amikor macskaköveken dőcögött az autó. Kázmér sorra döntötte meg a távkáromkodási rekordokat.

Egyszerre mindketten előrevágódtak - megállt a kocsik. Kázmér épp egy rőfnyi káromkodásnak fohászzkodott neki, mikor hangokat hallottak:

- Szabad a kocsik papírjait?

Rendőrjárőr állította meg őket. Mindenütt rendőrök álltak a városból kivezető utakon, és átvizsgálták az autókat.

Szerencsére a csomagtartóról megfedkeztek.

Az eset után további bonyodalmak nélkül értek az erdei tisztásig. Ott végre kiszállhattak. Kázmér átkozta a rossz utakat, és tekintélyes daganatait dörzsölte.

Rögtön megtalálták a bozótban a repülő asztalt, és repültek vele néhány kört a tisztás fölött. Rózsa még akkor is álmélkodott a bemutatón, mikor visszafelé hajtott a városba.

Csak félóráig kellett várakoznia, míg Kázmér és Fridolin berepült az asztallal a városba, és földet értek a nappaliban. Senki sem vette észre őket. Hármában megvacsoráztak, és megvárták a késő estét.

93

Jó néhány daganattal kezdődik a tizennyolcadik fejezet. A Kék Poloskában lezajlik a választás. Kázmérnak, Fridolinnak és Rózsa kisasszonynak nagy türelemről kell tanúbizonyságot tennie a következő oldalakon

Mikor Kázmér belépett a Kék Poloskába, Rózsa körülbelül száz méterrel odébb várakozott kinn a kocsjában. Fridolin látszólag unatkozva ácsorgott egy közeli ház bejáratánál.

Kancsi egyik vendégtől a másikhoz cikázott, vörös képe hol itt, hol ott bukkant fel a dohányfelhőben. Hétpróbi Karcsi is ott ült már az óriás pohár mögött. Mihelyst meglátta Kázmért az ajtóban, átüvöltött a füstös termen:

- Na, té apró tolvaj, megint itt vagy?

- Ki ez a picuri? - tudakolta egy másik pofa.

- Új törzsvendég - elegyedett a beszédbe Kancsi, és hozott egy teli nagy poharat Kázmérnak. Az fenéig üritette és megkérdezte:

- Ez minden?

Kancsi, új poharat hozott, és elismerően megveregette Kázmér vállát.

- Hehe, te vagy az a félelmetes kis szeszakazán!

- Bizony - erősítette meg Kázmér, és meglengette ^ fülét, mintha el akarna repülni. Lassan nagyon elege lett az ivászatból.

Néhány korty piros tintára vágyott, de itt nem rendelhetett ilyesmit. „Nyomás dolgozni, detektív úr” -parancsolta magának halkan.

- Na, Próvikám - csúszott közelebb Hétpróbi Karcsihoz. - Kiraboltál-e már egy automatát?

- Nem, ma lusta voltam. De hamarosan nekigyürkőz-hetek. Ha nem lódulok neki, nem lesz cellám ebben az évben. -

Szomorúan bámulta nagy vörös kezét.

- Majd csak megoldódik. Valahogy talán segíthetek neked - nyugtatgatta Kázmér, és barátságosan rámosolygott.

Egészen meghatotta Hétpróbi Karcsit, de annak nem jutott eszébe másként kimutatni, ezért rettentőt csapott Kázmér

vállára. Rögtön darabokban potyog ki a gerincem a nadrágszáramból, gondolta Kázmér.

Beszélgettek, de Kázmér nem figyelt oda. Egész idő alatt
94

abban reménykedett, hogy valamit megtud Lopiról és Csalirol.

^ Ide figyelsz te egyáltalán? - kérdezte dühösen Hétpróbi, és felemelte a kezét. Ezúttal résen volt Kázmér, és gyorsan félreugrott. Az asztalt találta az ütés, nagyot ugrottak a poharak, és kiloccsant a sör. Hétpróbi megdöbben-tertdörzsölte a tenyerét.

- Mi a fene? Sose szoktam elhibázni. No de azt akartam még elmesélni: nemsokára megjön Lopi és Csali. Alvilági fővé . . .

Nem: fővilági allá . . . nem: fő-alvilágivá választják őket.

- Mivé választják? - kérdezte Kázmér.

- Fő-alvilágivá, azaz e város alvilágának a főnökévé. Minden évben megválasztjuk a két legméltóbb emberünket. Az egyik tartalék, mert gyakran megtörténik, hogy a másik éppen ül. Biztos vagyok benne, hogy most a testvérpárt választják meg. Pillanatnyilag ők a legsikeresebbek. Rövidesen befutnak.

Kázmérnak föltétlenül friss levegőt kellett szippantania. Kiment. A kapubejáróban rejtőzködve megtalálta Fridolint. A sötétben állt és örült, hogy hírt hozott neki Kázmér.

- Nemsokára megérkeznek, utána alfővilági főnökvá-lasztás lesz. Az biztosan elhúzódik egy kicsi

- Remélem, hogy közben nem eresztek gyökeret -mondta Fridolin. - Megmondom Rózsának is, hogy még egy darabig eltarthat a dolog.

• Kázmér újra a kocsma füstjében ült és várt. Lassan múltak a percek. Úgy mászott az idő a Kék Poloskában, mint egy begipszelt lábú csiga.

Fél óra múlva végre kinyílt az ^tó, és belépett két férfi, egy magas és egy alacsony. A magas kissé magasabb volt Fridolinnal, a kicsi valamivel magasabb Kázmérnél. Kázmér egyáltalán nem értette, hogyan téveszthették össze őt meg Fridohnt ezekkel. Hanem a kicsi tagadhatatlanul hevesen hunyorgott.

94

Hétpróbi Karcsi megbökte.

- Itt vannak - suttogta. - Lopi és Csali, a testvérek. Hétpróbi Karcsi suttogását bárki ordításnak vélte volna. A testvérek kezét ráztak Kancsi kocsmárossal.

- Szeretetteljes üdvözetem - köszöntötte az a vendégeket, és üzleti ügyeik iránt érdeklődött.

- Szorgalmas emberek jó üzleteket csinálnak, nem igaz? - nevetett a magas. - Az tetszik a legjobban, hogy másokat

üldöznek helyettünk. Bizonyos Ingermannt és valami apróságot. Ilyesmit ritkán tapasztalt az alvilág. Mi rablunk, és másokat-üldöznek. Remélhetőleg így is marad.

Remélhetőleg nem, gondolta mérgesen Kázmér, és figyelte a testvérpárt. A kicsi nagyon idegesnek tűnt. Egyfolytában hunyorgott, és közben mindig hátrafordult, mintha félne, hogy rögtön letartóztatják. Ez idegesítette a magasat. Ráförmedt a társára:

. - Hagyd már abba ezt az idegbajos rángatózást!

- Fura érzésem van ma - mondta a kicsi. - Ogy érzem, hogy valami végzetes dolog történik.

- Ugyan, igyál egyet! •

Leültek és ittak. Az alacsony egyik cigarettáról a másikra gyújtott.

Szép pár lennének Hamusziny kisasszonnyal, gondolta Kázmér. Egymással szemben ülnének, és úgy beburkolóznának a füstfelhőkbe, hogy sosem látnák a másikat.

Hamarosan a város egyetlen gazembere sem hiányzott a Kék Poloskából. Elkezdődhetett az alvilág fejének megválasztása. Majdnem egyhangúan választották a testvérpárt. Győzelmük után Lopi és Csali felmástak az asztalra, és hajlongva köszönték meg a tapsokat.

Mindannyian egy betörőnótát bögték. A magas mindkét lábával verte a taktust az asztalon, a testvére meg idegesen hunyorgott és rimánkodott, hogy ne csapjanak ekkora lármát. Kancsi a pulton táncolt, és minden versszak után bekiabálta: „Hehe!”
95

A jómadarak alaposan megszemjajztak a rikoltozásban.

Csordultig teltek a poharak. Az alacsony sürgette a társát:

- Ki kell végre aludnunk magunkat, menjünk haza.

- Jól van - egyezett bele a magas -, kissé sokat dolgoztunk az utóbbi időkben.

Alig hagyták el a Kék Poloskát, Kázmér felállt és odaszólt Hétpróbi Karcsinak:

- Nekem is ideje lesz pihennem.

A bivcdytermetű búcsúként még a vállára vágott volna egy alaposat, de Kázmér gyorsabb volt, villámsebes mozdulattal elugrott a csapás elől. Kancsi épp ekkor érkezett futva néhány pohárral, így őt találta az ütés.

- Megvesztél? - üvöltött föl, megfordította a tálcát, és odavágott vele. Ropogott, recsegett minden. Hétpróbi Karcsinak eleredt az orra vére. Természetesen ő sem hagyta annyiban. Kázmér alig jutott ki az utcára, mögötte már tombolt a pompás verekedés.

Székek repültek át a termen, és szilánkokra törtek az ablaktáblák.

A kapubejáróban találta Fridolint.

- Ott vannak előttünk - mutatta. - Óvatosan követem őket. Fridolin a hordók közé állított, ócska lomnak álcázott repülő asztala felé indult.

- Azonnal támadásra repülök, ha bántanak - mondta. Kázmér távolról követte a testvéreket. Lassan Rózsa autója is mozgásba lendült. Fridolin felszállt az asztallal, és néhány méternyire -a háztetők fölött röpt a gengszterek után. A következő útkereszteződésnél Kázmér megállt, óvatosan kikukucskált a sarok mögül. Azok ketten még előtte jártak. A sarkukban maradt. Gyakran villámgyorsan el keUett rejtőznie, mert az alacsony egyre-másra hátrafordult.

Már rég elhagyták a főutcákat, keskenyebb, sötétebb sikátorok következtek. Végül elértek egy kertek között futó

96

homokos úthoz. Magányos ház állt az út végén. Nyilván alhattak a lakói, mert sehonnan nem szűrődött ki fény. Vagy talán egyedül lakott itt a két testvér.

A magas egy pillanatra megállt, kulcsot vett elő a nadrágzsebéből, és kinyitotta az ajtót, aztán mindketten eltűntek. „Hát most mi történjen? - töprengett Kázmér a sötétben a házat szemlélve. Az egyik első emeleti ablakban kigyulladt a lámpa. - Aha - gondolta Kázmér -, tehát ott laknak."

96

19.

Fridolin, Kázmér és Rózsa a ház előtti sötét sarkon találkoztak, és rövid tanácskozást tartottak. Most kell bizonyítaniuk, hogy a testvérpár az igazi Kacsintós Banda. Csak akkor bizonyíthatják be, ha megtalálják a zsákmányukat, mert akkor jószerivel vagy rossz-szerivel csak bevallaniuk kell. Legalábbis úgy gondolták. Fridolin meglepetésszerű támadást javasolt:

- Ha húsz perc múlva nem térünk vissza, hívja a rendőrséget, Rózsa.

- Jó - bólintott Rózsa. - A kocsiban várok. Legyetek óvatosak. Szeretném még gyakran élvezni a társaság-tokat.

Hallatszott a hangján, hogy nagyon izgatott.

Egybokorban elrejtették a repülő asztalt, és a ház felé indultak. Szerencséjükre nem volt bezárva az ajtó. Fridolin benyitott, és egy sötét lépcsőházban találta magát. Kázmérnak az izgalomtól remegtek a fülei.

Az első emeletről látták az imént kiszűrődni a villanyfényt.

Felmentek a lépcsőn. Fridolin meggyújtott egy gyufát. A névtáblán ez állt: Klem. Pedig biztos itt laknak, végtére érthető

is, hogy nem Lopit és Csalit írnak ki. Bár **a** Klein majdnem túl ártatlanul csengett.

Fridolin összeszedte **a** bátorságát, és becsengetett. Először semmit nem hallottak. Később valaki izgatottan szu-
A tizenkilencedik fejezetben meglehetősen csúfosan végződik egy meglepőnek szánt támadás. Gyanakvai felügyelő négy gyanúsítottba botlik, az egyik mindenestre elmenekül. Kázmér kiszimatolja a zsákmányt

97

izogott az ajtó mögött. Fridolin még egyszer csengetett, belerúgott az ajtóba, és elkiáltotta magát:

- Kinyitni! Rendőrség! Körülvettük a házat! Semmi értelme az ellenállásnak!

Kázmér közbekiabált:

- Igenis! Minden körülvéve! Teljesen céltalan ellenállóság! Mindketten elég hangosan ordítottak, hogy túlkiabálják **a** hangjuk remegését.

Suttogás hallatszott az ajtó túloldaláról. A suttogást meglepetés követte. Egy rántással feltárult az ajtó.

- Fáradjanak be! - ordította a magas, és berántotta Kázmért meg Fridolint a lakásba. Az alacsony bevágta az ajtót.

Kázmér és Fridolin ott állt az előszobában a két bűnözővel szemben. Az alacsony hunyorogva lapult egy sarokban, és jajgatott:

- Tudtam, hogy ma valami félresikerül.

- Pofa be! - förmedt rá a társa, aztán barátságosan megkérdezte Fridolinékat:

- Tessék kérem, mit óhajtanak tőlünk? Mindketten békés polgárok vagyunk. Éppen most tértünk vissza az esti sétáról. A holdat néztük.

- Csodálatos volt - áradozott az alacsony még mindig nyöszörgő hangon. - De hát mit akarnak tőlünk?

- Tulajdonképpen egy kicsit letartóztatnánk magukat - magyarázta^ Fridolin bátran. - Azzal gyanúsítjuk, hogy maguk a Kacsintós Banda. Emeljék fel a kezüket!

- Minket gyanúsítanak? Meg kell pukiradni a röhögéstől. De mondja már, kis termetű úriember, nem találkoztunk mi az előbb a Kék Poloskában? No persze. . .

A testvérek izgatottan suttogtak.

- Tűnjünk innen! - süvöltötte a magas, és Fridolinra vetette magát. Mielőtt Kázmér még összeszedhette volna magát **a** szűk helyiségben, hogy harcba vesse átváltozó művé-

szetét, kapott egy jókora rúgást. Fridolin és a magas a padlón hemperegtek és szorongatták egymást. Nem sok jót ígért a helyzet Kázmér és barátja számára. Noha Kázmér megragadta a magas haját, az alacsony máris a hátára ugrott. Úgy rátapadt, mint egy ruhacsíptető. A magas lerázta magáról Fridolint, felrántotta az ajtót, és kirohant. Odakint valaki elkiáltotta magát:

- A rohadt életbe! Ki rohan itt nekem? Aztán dörögtek a hangok:
 - Megállj! Fel a kezekkel! Rendőrség! Fridolin feltápászkodott a padlóról.
 - Hála istennek! - nyögte. - Éppen idejében érkeztek Gyanakvái felügyelő.

Sajnos letartóztatták a rendőrök mind a négy résztvevőt. Nem tudták eldönteni, hogy kik az igazi tettesek. A testvérpár természetesen tagadott, Kázmér és Fridolin nemkülönben. A rendőrök mit tehettek volna, mind a négyet lefogták. Fridolin biztos volt benne, hogy minden hamarosan tisztázódik. Kázmér kevésbé hitt ebben. Leste az alkalmas pillanatot, hogy menekülhessen. Mikor a rendőrök egy pillanatra nem figyeltek rá, egyetlen ugrással a villanykapcsolónál termett. Kialudt a fény, mindenki kiabált, átkozódott. Valaki megmarkolta volna Kázmért, de az alaposan a' kezébe harapott, mintha egy darab sült kolbász lenne. Ezután megnyikordult a spaletta, és Fridolin hallotta, hogy a rozsdás esőcsatorna felnyög Kázmér súlya alatt. Kázmér egy bozót alatt ült, és feszülten nézett fel az ablakra. Sajnos nem láthatta, mi történik odabenn. Még mélyebbre bújt az ágak és gallyak közé. A rendőrök átkutatták a környéket, de Kázmért nem fedezték fel. Nyugodtan lapult a bozót alatt, kissé fázott, hegyezte a fülét, és várt. Végre hallotta, hogy egy rendőr megjegyzi:

- Nem találjuk már meg a kicsit, eltűnt, mint a kámfor. De a zsákmány is hiányzik még.

98

Elment a rendőrautó, rég kialudtak a fényei^ Úgy látszik, a házban csak a testvérpár lakott. Kázmér a bokorban guggolt, és tervet kovácsolt. Saját kitűnő szaglószervének szánta a főszerepet. Mivel a zsákmány jó része sajtból és kolbászból állott, hitte, hogy ki tudja szimatolni, ha a házban található. Az imént is egész világosan érezte a sajt- és kolbászszagot.

Ezt a szagot követte most a pincébe, noha azt a rendőrség már átkutatta. Addig rázta az ajtót, míg felpattant a zár. A pinceboltozat alatt hihetetlenül finom illat terjengett. Mégsem lelte a zsákmány legkisebb nyomát sem, bárhogy kereste. Kázmér tudta, hogy az orra nem csalja meg. Tovább kutatott. Végigkopogtatta a pince falait és a padlót. Türelmesen kopogtatott. Már sajogtak az ujjai, mégis kopogott és kopogott. A leghátsó sarokban aztán végre furcsán tompa hangot hallott. Még egyszer kopogtatott. Valóban üreges volt a hang. Az egyik kő laza volt, Kázmér nyúzta és húzta. Kijárt a kő, ugyanúgy a mellette levők. Egyenként emelte ki. Fát tapintott a kezével. Hosszú, széles deszka feküdt előtte. Alig látott valamit, ám annál erősebb lett a szag. Eltávolította a deszkát, egy csapóajtóra bukkant, és azt is kinyitotta. Emögött néhány lépcső vezetett le egy mélyebb pincehelyiségbe. Itt rejtették el a rablott zsákmányt. Hatalmas raktárát fedezett fel Kázmér, tévékészülékek, lemezjátszók, szőrmék, sajtok és kolbászhalmok között áUt. „Vajon levághatok-e belőle egy szeletkét?” - kérdezte magától. Rögtön igennel válaszolt magának.

E döntés után Kázmér leült a pincébe egy halom szőrmére, és sajtot evett kolbásszal, utána meg kolbászt sajttal. Kitűnő - ujjongott a gyomra. Kapsz még, nyugtatgatta a gyomrát. Még egy darabot, aztán újabb darabokat tömött

99

mohó fogai mögé, míg végül jóllakott. Néhány bizonyítékot a hóna alá vett, és felfelé indult a meredek lépcsőkön.

A rémülettől majdnem elejtette a bizonyítékokat. A harmadik lépcsőfokon áUva ugyanis egy pár cipővel nézett farkfisszemet. De még a cipőnél is fontosabb volt, aki benne állt. Gyanakvai felügyelő nézett le rá, és hátraszólt:

- Igaza volt, Ingermann úr; egyetlen rejtekhely sem elég rejtett Kázmér úr orra előtt.

Kázmér leült a meglepetéstől. Rendőrök másztak le a pincébe, Fridolin is velük volt, és Rózsa sem hiányzott. Elmesélték, hogy a testvérpár mindent bevallott. Azt az egyet nem akarták csak elárulni, hogy hol búvik meg a zsákmány.

- De hát azt te kiszimatoltad - mondta Fridolin.

- Nem hiányzik semmi? - kérdezte Gyanakvai felügyelő.

- Nem - mondta Kázmér a világ legártatlanabb képével, épp hogy sikerült három kolbászt meg egy darab sajtot eldugnia a háta mögé.

- Hol volt Rózsa kisasszony, mikor minket elfogtak, és én a bokorba bújtam? - érdeklődött Kázmér.

- Észrevettem, hogy valami balul ütött ki a házban. Nem vártam tovább, hanem a rendőrségre hajtottam. Ott megnyugtattak, hogy Gyanakvai felügyelő a rendőrökkel már tíz perce útban van Lopihoz és Csalihoz.

- És ön hogy jutott nyomra? - kérdezte Kázmér a felügyelőt.

- A szőrmeáruházi betörésnél igencsak megörültem egy érdekes leletnek. Jól kivehető ujjlenyomatokat vettünk észre az egyik pénzkazettán. A testvérpár által megkötözött éjjeliór egészen biztos volt benne, hogy a tettesek egyike a kezében tartotta a kazettát. Először a Fridolin lakásában bőven található ujjlenyomatokkal hasonlítottuk össze a lenyomatokat, de egyikkel sem egyezett. A szőr

100

meházban dolgozóktól sem származtak. Tovább kerestünk. Összehasonlítottuk azok ujjlenyomatával, akik hosszú idő folyamán megfordultak nálunk. És lám, megtaláltuk a tulajdonosát. A Lopi és Csali néven ismert Klein testvérek egyikéé volt. A kisebbik különleges ismertetőjele: igen erősen hunyorog. A magasság is egyezett. Már csak azt kellett megállapítanunk, hogy hol laknak. Ekkor aztán elindultunk, és

...

FridoUn félbeszakította:

- Körülbelül ugyanekkor csengettünk a testvérek ajtaján. Milyen boldog vagyok, hogy minden elintéződött!

- Hát még én - mondta a felügyelő. - Amikor aztán két magasat és két kicsit találtam a szűk, félhomályos szobában, hát betelt a pohár. Mindenkit letartóztattam, hogy nyugodt körülmények között tisztázhassuk a dolgot. Sajnálom, hogy egyúttal egy ártatlant is magammal vittem.

Később összeültek a rendőrkapitányságon, és teáztak. Ügy mondhatnánk, nyolc szem között: Rózsa, Fridolin, Kázmér és a felügyelő, ő már hallotta, hogy Kázmér más emberek bőrébe tud bűjni.

- Szóval a maga lelkén szárad az ünnepi bankett? - kérdezte szigorúan.

Kázmérnak lekonyult a füle. Nagyszerűen csinálta, és megtört arcot vágott hozzá. Olyiin megtörtnek látszott, hogy a felügyelő megjegyezte:

- No, no, azért ne sirjon. Ezeket a csínyeket rendbontásnak minősíthetjük, és legfeljebb húsz márka a bírság. Ha senkinek nem mesélem el, akkor egy fillérbe se kerül. Egyébként... hogy áll a dolog az ócskavasteleppel?

Kázmér megint nagyon megtört képet vágott.

- Szóval még egy rendbontás - mondta a félügyelő. -Ekldig együtt negyven márka.

- Kedves Gyanakvai úr - mondta Kázmér. - Nem elég, há minden csínyért, amit kihúz belőlem, egyszer lekonyí
101

tom a fületem? Utána azt mondhatnánk, hogy ezzel el van intézve.

- Na jó, egyezzünk meg négy rendbontásban. Kázmér elhelyezkedett, aztán nagyszerűen és végtelenül letörten lekonyította a fülét. A felügyelőnek el kellett ismernie, hogy még sohasem látott bűnbánóbb bűnöst. Fridohn ugyan megköszöri a torkát, és megkockáztatta:

- Bűnbánó bűnösök vagy jó színészek - ez itt a kérdés. De erre egyetlen jelenlevő sem figyelt oc.a.

- Négy rendbontás az összesen nyolcvan márka - mondta a felügyelő. - Nagykereskedelmi kedvezményt ajánlok Kázmér úrnak. Mondjuk, hatvan márka a rendbontásért.

Ezenkívül még megtudták, hogy nem szabad repülniük a repülő asztallal. Repülővezetési jogosítvány kellene hozzá és hatósági engedély.

- Én is sajnálom, hogy mindent engedélyeztetni kell - mondta a felügyelő.

Végül megkérdezte Kázmértól, hogy nem dolgozna-e a rendőrségnek.

- Két rendőr-kutyát is helyettesítené az ön orra. Az át-változási képessége pedig megfizethetetlen egy rendőrségi alkalmazottnál. Ha beállna hozzánk, nagyon szívesen elengedném a hatvan márka büntetést.

Kázmér bólintott, hogy alaposan meggondolja. Ekkor hirtelen eszébe jutott Hétpi[^]óbi Karcsi: megígérte, hogy segít neki helyet találni a börtönben. Elmesélte az esetet a felügyelőnek.

- Ismerem - válaszolt az. - Régi törzsügylőnk, nem is nagyon veszélyes ember. Megteszem neki a szíveséget. Valószínűleg túl szigorú büntetés lenne, ha őszre és télre nem zárnánk börtönbe. Pár hétig még hadd ficáncoljon Hétp[^]óbi, de amint az első talaj menti fagyokat ígéri az időjárás-jelentés, letartóztatom.

101

Elbúcsúztak egymástól. Valamiképpen egészen megkedvelték Gyanakvai felügyelőt. Megígérte, hogy a következő napokban meglátogatja őket

Rózsa időközben olyan fáradt lett, hogy majd lecsukódott a szeme. Éppen csak hazáig vitte két barátját

Kázmér és Fridolin végre megint a lakásukba került*, és öt percbe sem telt, máris versenyt horkoltak. Ezúttal egyáltalán nem teltette magát Kázmér, Mélyen aludt, és csodálatos kolbászálmot látott

20.

Másnap reggel csengettek az ajtón. Fridolin kiugrott az ágyból, belevágta a térdét a komódba, ordított a fájdalomtól, és fél lábon ugrált az ajtóhoz. Hamusziny kisasszony állt ott, kezében az újsággal.

- Óh, látom, hogy ugrándozik és ujjong örömeiben. Szerintem ez csodálatos. Természetesen minden oka megvan rá. Meg kell mondanom, hogy magával együtt örülök.

- Minek örül? - kérdezte Fridolin, és a térdét dörzsölte.

- Hogy magának és a kis barátjának senuni köze nincs a Kacsintós Bandához. Mondtam én mindig, hogy Ingermann úr ártatlan.

- Ahá - mondta Fridolin. Nem akart haragot tartani, lenyelte, ami a nyelvén volt, hogy hisz épp a kisasszony jelentette fel a rendőrségen őket. Legjobb lesz, ha elfelejtem, gondolta.

- Itt áll az újságban - fűjt ki egy csodálatos füstkarikát Hamusziny kisasszony. - Itt áU, hogy csak néhány buta véletlen miatt tévesztették össze magukat a Kacsintós Bandával.

Mindenekelőtt a fiatal barátja gondoskodott róla, hogy elfogják a tetteseket.

- Pontosabban ő találta meg a rablott holmit - büszkélkedett Fridolin.

- Derék legény - folytatta a nő. - Kérem, adja át neki

102

Fájdalmas felkiáltással és sok látogatóval kezdődik a huszadik és egyben utolsó fejezet. Utána Rózsa és Fridolin sétálni mennek. Találkoznak Kázmérral, és Ridegh igazgató úrral beszélgetnek. Végül Kázmér kicsomagol egy ajándékot Hamusziny néni szívélyes üdvözlését. Én is hoztam neki valamit.

Átnyújtott egy kis üveg tejet. Fridolin csodálkozott, hiszen három napja még undorító fattyúnak titulálta Kázmért. Na, de végül is megváltozhat az ember véleménye. Bár Kázmér a piros tintát szívesebben vette volna, megköszönte a tejet.

- Látogasson már meg egyszer! - mondta távozás előtt

Hamusziny kisasszony. Búcsúzásul olyan füstkarikát fűjt, amelyik leginkább szívhez hasonlított.

Lassan felébredt Kázmér. Nyújtózkodott és kinézett.

- Csodálatos nap - mondta. - Végre semmi nyugtalanság és semmi félelem. - Visszafeküdt, és elmondta Fridölinnak, hogy tényleg elfogadja a rendőrség ajánlatát: -Akkor megint nálad lakom. Remélem, nincs kifogásod ellene? És mivel csak néha dolgozom a rendőrségnek, keresek magamnak még egy foglalkozást. Azt is tudom már, hogy mit. Na, találd ki! .

- Fogalmam sincs róla.

- Beszélek Kolbászvirággal, hogy segédsütőként dolgozhatok-e nála. Nem kérek érte pénzt, csak kolbászt.

Tulajdonképpen kellemes délelőttöt szerettek volna eltölteni, de nem lett belőle sok, mert állandóan csengettek. Először jöttek a házmesterek, és gratuláltak. Utána Grizné érkezett, érdeklődött, hogy vannak ők meg az asztal. Megígérték neki, hogy az asztalt hamarosan visszaviszik. A postás örömtől repesve mesélte, hogy levelet kapott. Végül Kolbászvirág áUt az ajtóban, és levegőért kapkodott.

- Rögtön tudtam, hogy semmi közötök hozzá - szuszogott. - Itt egy kis reggeh. öt kolbász Kázmérnak és kettő Fridölinnak.

- Köszönöm - rebegte meghatódva Kázmér. Azt is rögtön megkérdezte, hogy segédkolbászsütőként dolgozhat-e nála. - Nem kell pénz, csak kolbász. . :

Virág asszonytság bölintott.

147

- Azt hiszem, egészen jó lenne. Csak attól félek, hogy nem árulunk sokat, ha te nekilátsz. Azért megoldjuk valahogy. Most már tényleg mennem kell. Viszlát, várnak a kolbászok.

Épp kedélyesen ültek a reggelizőasztalnál, mikor hatodszor csengettek. Az egész lépcsőház tele volt gyerekekkel. Fridolin tanítványai voltak, akik nem utaztak nyaralni. Harsány szerenádot adtak. Összefutott az egész ház. Aki eddig nem tudta, milyen izgalmas időket élt át a két barát, az most megtudhatta.

A szerenád után Fridolin köszönetet mondott a tanítványainak, és délutánra meghívta őket a fagyialtoshoz. Mikor a gyerekek is elmentek, megjött Rózsa.

- Hát Kázmér hol van? - kérdezte.

A konyhában találták. Az asztal közepén ült, és éppen a hetedik kolbászt tömte magába.

- öhhh! - nyújtózkodott. - Végre megint jóllaktam. Jó reggelt, Rózsika, hogy van? Ma nagyon jó a kedvem.
Leugrott az asztalról, átölelte a tanárnőt, és adott neki egy kolbászízű csókot,
- Egyébként most már csak Rózsikának szólítom - lette hozzá.
- Hé! - kiáltott Fridolin. - Illik az üyesmi?
- Idgy vagy? - kérdezett vissza Kázmér, Rózsa pedig nevetett.
Fridolin valóban kissé féltékeny volt. Látszott rajta.
A konyhaasztal körüli ültek, és megbeszéltek néhány dolgot.
Például, hogy ők hárman olyan jól megértik egymást. Azt is, hogy nem költöznének-e össze egyszer.
- Sok ez a két lakás, és túlságosan távol van olyan emberek számára, akik kedvelik egymást - mondta Kázmér. - Ezenkívül igazán tudni szeretném, hogy eljegyzitek-e egymást, összeházasodtok-e vagy valami hasonló:
Azok ketten egymásra néztek.
104

- Először csak valami hasonló - állapította **meg** a sorrendet Rózsa, Fridolin pedig bólintott.
- Lehet, hogy össze is házasodunk.

- De semmiképp nem ebben a könyvben - **tette** hozzá Rózsa.

- Ojjé! - ujjongott Kázmér. - örülök, mert akkor tovább folyik a csokolózás. - Aztán megparancsolta: - Na, adjatok egymásnak egy cuppanósat.

Azok ketten engedelmeskedtek. Egyszer a tanároknak is engedelmeskedniük kell.

Már megint csengettek. Gyanakvai felügyelő állt az ajtóban. Közölte, hogy Kázmér a rablott holmi megtalálásáért megkapja a jutalom egy részét. Kétezer-ötszáz márkát. Kázmér mindenképpen osztozni akart Fridolinnal, de az lemondott róla. Gyanakvai felügyelő helyesbített:

- Persze csak akkor kétezer-ötszáz márka, ha néha dolgozik nekünk, különben levonom a hatvan márkát a rendbontásért.

- Ne vonja le - kegyeskedett Kázmér. - Néha-néha bedobom maguknak az átváltozó művészetemet.

Kázmérnak eszébe jutott, hogyan használja majd fel a pénzt.

- Veszek Kolbászvirágnak egy második, nagy kolbász-sütőgrillt. Megnagyobbítjuk az üzletet.

Eltelt néhány nap. Rózsa és Fridolin gyakran sétáltak kézen fogva a városban. Mindig Virág asszonyosság kolbász-sütőbódéja előtt találták magukat a séták végén. Messziről látszott a mustáros kolbász emlékműve. Kázmér ott állt a ^rillnél, és sütött.

- Hogy megy? - kérdezte Rózsa. - örömet okoz a munka?

- Még hogy munka! Hihihí! - lengette Kázmér a fülét. - Mindjárt elvihogom magam. Én szórakozom, nekem nem munka a kolbászsütés.

106

Levett a sütőről egy kolbászt, és belehai apott, hogy csak úgy fröccsent a leve.

Kolbászvirág kiáltott a háttérből:

- Mindent láttam és feljegyeztem! Minden vonás egy kolbászt jelent - magyarázta aztán Fridolinnak. - Ma már tizenhat vonást húztam.

- Tizenhetet kellett volna - helyesbített Kázmér, és megint harapott.

Bár segédje ennyit evett, Kolbászvirág örült a segítségnek. Rózsa megajándékozta Kázmért egy üveg piros tintával, ő zsebre vágta és eltette későbbre.

- Ma délután érted jövünk - mondta Fridolin. - Most meglátogatjuk Ridegh igazgató urat és a feleségét.

- Kigondoltam nektek egy ajándékot - mondta Kázmér. - Várjátok meg a délutánt, aztán csodálkozhattok.

Fridolin és Rózsa meglátogatta az igazgatót. Rideghné ajtót nyitván mentegetőzött:

- Minden a feje tetején áll nálunk. Ezen a nyáron igazán megváltozott a férjem. Majd ő elmeséli maguknak. Sokkal jobban érzi magát. . .

- És ez a fő - kapcsolódott be Ridegh úr, és megszorította a látogatók kezét. - Jöjjenek be, kedveseim.

A nappaliban kávéztak, és süteményt ropogtattak.

- Az az érzésem - mondta az igazgató -, hogy maguk nem egészen ártatlanok a megváltozásomban. Vagy tévednek az érzéseim?

Tud valamit Kázmérről vagy nem? - töprengett Rózsa és Fridolin. Ekkor jött a meglepetés. Az idős igazgató elmesélte, hogy a nyári szünet után hamarosan nyugdíjaztatni akarja magát.

- És akkor mit tesz szabad idejében? - kérdezte Rózsa. Az igazgató hamiskásan mosolygott.

- Gyerekkorom óta szerettem volna lovas kocsit hajtani. Ezt teszem a nyári szünet után. A kocsit máris megnézhetik a kertben. Jöjjenek csak.

107

Szép, tarkára festett kocsi állt a kertben. Olyan volt, mint az építőmunkások kordéja, csak sokkal színesebb, a feHÍ-ata: „Ridegh segélykocsija”.

- Hát ez micsoda? - kérdezték egyszerre.

- Megnyugtatom a lelkiismeretemet - válaszolt mosolyogva az igazgató. - Gyakran túl szigorú voltam az utóbbi időben. Tartok tőle, hogy néha igazságtalanul is bántam a tanítványaimmal. Talán jóvátehetem, ha segítek nekik. A segélykocsival utánuk viszem mindazt, amit az iskolában tudniuk kellene, de valamilyen okból mégsem tudják. Természetesen nem pénzért. Nekem örömet okoz a kocsi-zás, ebben biztos vagyok. Lehet, hogy mások is segítenének majd. . .

- Mi segítünk - mondta Fridolin és Rózsa. Tetszett nekik az igazgató ötlete.

- Ja igen, szeretnénk önt és a feleségét meghívni egy szünidei ünnepségre. Virág Dorottya kolbászsütőbódéjában szombaton öt órakor kezdődik.

- Van valami különös oka az ünnepségnek? - kérdezte Rideghné.

- Tulajdonképpen neni - mondta Rózsa. - Inkább több kis oka van. Eddig ugyancsak bővelkedett eseményekben a szünidőnk. Feltehetően most kezdődik a nyugodt része; mondjuk, ez a fő oka az ünnepségnek.

Hazafelé tartva Rózsa és Fridolin elmentek Kázmérért. Nagyon erős kolbászszaft volt.

- Nem fürdhetnél meg? - kérdezték tőle.

Kázmér úgy tett, mintha nem is hűtötte volna. Hazaérve hirtelen megszólalt:

- És most bemutatom nektek a megígért ajándékot. Mindjárt kipakolom.

Letépte magáról » ruhadarabokat. Mikor levetkezett, egy hatalmas ugrással a meleg zuhany alatt termett. Fröcskölt, kiáltozott, nevetett. Rózsa és Fridolin tátott szájjal bámulta.
108

- úgy gondoltam, hogy egy tiszta Kázmér lesz a legszebb ajándék nektek. Természetesen tudom, hogy ezzel elvesztettem a fogadást. - Kis idő múlva megjegyezte: -Egész kellemes itt a meleg zuhany alatt. Még maradok egy negyedórácskára.

Fridolin és Rózsa átmentek a nappaliba.

- Tulajdonképpen kit hívunk meg az ünnepségre? - kérdezte Rózsa.

- Hát. . . Gríznét.

- Hamusziny kisasszonyt se feledjük el a füstielhőjével együtt.

- A ház mestert és a feleségét.

- Gyanakvai felügyelőt.

- A Ridegh családot.

- Hétpróbi Karcsit.

- Keselyű Richárdot és Ilsét, a városon kívüli vendéglőből.

Kázmér szakította félbe a felsorolást. Ott állt, és dühösen égnek meredtek a fülei.

- Engem meg teljesen elfeledtek, mi? De én eljövök, nyugodjatok meg. Kolbászt eszem, és piros tintát iszom, hogy csak úgy csámcsogok és gügyögök!

„Ticcs, toccs!” - tűnt el vizes lábaival megint a fürdőszobában.

Rózsa és Fridolin egymásra néztek, és nagyot nevettek. Igazán fura fickó volt barátjuk, Kázmér, az egykori tréfacsináló és jelenlegi átváltozó művész.

- Kázmért nem kell meghívni - mondta Rózsa. - Ő a családhoz tartozik.

Fridolin csak bólinthatott erre.

TARTALOM

1. Bár az olvasó nem hallja, az első fejezetben mégis elhangzik a startlövés Fridolin vakációjához. Ezenkívül bemutatkozik egy kacsingatós ember. És közben mindenféle kiderül 5

2. A második fejezetben feltűnik Hamusziny kisasszony egy füstfelhőből. Kázmér először mutatja

be elváltozó művészetét, és képhibát okoz 14

3. Hatalmas sóhajtással kezdődik a harmadik fejezet. Valamivel később operatőrök tépik a hajukat, a nézők pedig fütyülnek. Végül megcsókolnak

egy középcsatárt 20

4. Indulásként megdördül a negyedik fejezet. Kázmér egy éjszakai mászógyakorlatról mesél. Bizonyos Szent Péter játssza a főszerepet, tulajdonképpen Májer úrnak hívják, és van egy dobja_ 28

5. Az ötödik fejezetben Kázmér a saját belső hangjait hallgatja. Egy hentes elmeséli, mi a véleménye a kolbászmániás vevőkről. Ezenkívül Fridolin és Kázmér újságot olvasnak, s Kázmérnak az az érzése támad, hogy híres ember lesz 35

6. A hatodik fejezet először nagyon unalmas. Ez megváltozik, mihelyt Kázmér újra bemutatja átváltozó művészetét. Ridegh igazgató úr ezután többször hunyorít, és olyasmiket mond, amit egyébként sohasem mondana 40

7. A hetedik fejezetben Kázmér megszimatol valamit, és mindkét lengő füléig szerelmes lesz. Ezenkívül a következő oldalakon ugyancsak falánkul folynak a dolgok. Fridolinak eszébe jut, hogy Kázmér megint belevarázsolhatná magát valakibe 47

8. Hosszabb beszélgetéssel kezdődik a nyolcadik fejezet. Felbukkan az üvöltő Zürdörgő ór, és hirtelen mintha megváltozna. Olyasmit rendel el, amit még sohasem tett. Végül tizennégyszer elmormolja, hogy megőrül 53

9. A kilencedik fejezetben ünnepelnek. Kolbászvirág kap egy tápláló, óriási ajándékot. Kázmér nagyon meghatódik, és igen jóllakik. Végül kiderül, hogy eltűnt egy ember 62

10. Igencsak komoly és nedves dolgok történnek a tizedik fejezet elején. Az újság mindenféle újdonsággal szolgál a hunyoritiszról. Végül Kázmér még egyszer átváltozik C9

11. A tizenegyedik fejezetben Fridolin és Kázmér meglátogatja Griznét, a feltaláló özvegyét. Az öreg hölgy csodálatra méltó dolgot mutat nekik. Ezután Fridolin nagyon jól érzi magát Rózsa kisasszonynál 79

12. A tizenkettedik fejezetben egy asztal mind a négy lábával a plafonnak ugrik. Kázmér kukorékolni tanít egy szélkakast. Utána mindketten egy vendéglőbe repülnek. Kázmér szívesen megdöbbené a vendéglőséket, de egyáltalán nem sikerül 87

13. Egy mogorva postás elmeséli a tizenharmadik fejezetben, hogy egyszer ő is szeretne levelet kapni. Az újság megint beszámol a hunyoritiszról. Végül csengetnek, és két hősünk elhatározza, hogy sajnos nincs itthon

14. Fontos közleménnyel kezdődik a tizennegyedik fejezet. Kázmér és Fridolin elhatározza, hogy a városba lopakodik.

Rózsánál tervet kovácsolnak. Mikor mindenki alszik, Kázmér megint az esőcsatornához folyamodik 104

15. A tizenötödik fejezetben egy kemény öklű úr látogatásán csodálkozik el Kázmér. Ezután éjszaka kell alkalmaznia átváltozó művészetét, hogy a Kék Poloskába juthasson 110

16. A Kék Poloska és tiszteletreméltó vendégei játsz-szák a főszerepet a tizenhatodik fejezetben. Kis idő múltán Kázmér meglehetősen sokat megtud

a valódi Kacsintós Bandáról 118

17. A tizenhetedik fejezetben Kázmér duzzog, érzékenyekedik és panaszkodik. Reggeli után újabb hírt kapnak a Kacsintós Bandáról. Végül Rózsa kisasszonynál is feltűnik Gyanakvai felügyelő 124

18. Jó néhány daganattal kezdődik a tizennyolcadik fejezet. A Kék Poloskában lezajlik a választás.

Kázmérnak, Fridolinnak és Rózsa kisasszonynak nagy türelemről kell tanúbizonyságot tennie a következő oldalakon 132

19. A tizenkilencedik fejezetben meglehetősen csúfosan végződik egy meglepőnek szánt támadás. Gyanakvai felügyelő négy gyanúsítottba botlik, az egyik mindenesetre elmenekül. Kázmér kiszimatolja a zsákmányt 138

20. Fájdalmas felkiáltással és sok látogatóval kezdődik a huszadik és egyben utolsó fejezet. Utána Rózsa és Fridolin sétálni mennek. Találkoznak Kázmérral, és Ridegh igazgató úrral beszélgetnek. Végül Kázmér kicsomagol egy ajándékot 146

DELFIN KÖNYVEK

Laegjelent

13ogáti Péter: A linkostowni csapda

Fehér Tibor: Ezüstkardú vitéz

Dániel Defoe: Bob kapitány

Geréb László: Búvár Kund

Alekszandr Beljajev: A kételtű ember

Doán Giói: Hajsza a fegyverekért

Csukás István: Vakáció a halott utcában

Krystyna Boglár: Szaniszló király órája

Teknős Péter: Háború a vadonban

Ráth-Végh István: A fáraó átka

Lester del Rey: A szökevény robot

Cecil Bodker: A szelleMLEOPÁRD

Padisák Mihály: Éljen a száműzetés

Szómbathy Viktor: Az őrnaszád foglyai

Jaan Rannap: Az utolsó Fehértollú

Vaszilij Akszjonov: Emlékmű lett a nagyapám

Bogáti Péter: ömágy úr, keressen magáéneik ellenséget!

Fehér Tibor: Aranyváros hercege

Roljert Leeson: A harmadosztályú dzsinn

Vlagyiszlav Krapivin: A párbajtórös fiú

Grigorij Fedoszejev: A Medve-szurdok

Teknös Péter: Roppannak a sapkarózsák

Jókai Mór: A nagyenyedi két fűzfa

A. C. Clarké: Delfinek szigete

Fehér Tibor: Hajdúkaland

Áchim Bröger: Pöttöm-Nagy Kázmér

ÉRDEKES REGÉNYEK

Hú ISSN 0324-3222 ISBN 963 11 2103 8

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest Felelős kiadó: Szilvász

György igazgató Szedte a Zrínyi Nyomda, Budapest. 1980 (5583/9) A

ieddet az MN Térképészeti Intézet készítette A nyomást és kötést a

Szikra Lapnyomda végezte (4046) Felelős vezető: Csöndes Zoltán

vezérigazgató Felelős szerkesztő: Tótfalusi István Műszaki vezető: Haás

Pál Műszaki szerkesztő: Kellermann József Képszerkesztő: Szecskó

Tamás 74 000 példány, terjedelem 10 (A/5) iv. IF 3833